

**THE BOOK WAS
DRENCHED**

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_202222

UNIVERSAL
LIBRARY

ಅರವಿಂದ ಗ್ರಂಥ ಮಾಲೆಯು. ೨ನೇ ವರ್ಷದ ೫ನೆಯ ಕಮಲ

ಮಹರ್ಷಿ ಅರವಿಂದ ಘೋಷರ

ಪೂರ್ಣಯೋಗ

ಪ್ರಥಮಸಾಧ—ಆಧಾರಶುದ್ಧಿ

Yogic Sadhan

ಅನುವಾದಕ

ಮಧುರಚೆನ್ನ

ಮಾರ್ಚ್]

೧ ರೂ.

[೧೯೩೮

ಪ್ರಕಾಶಕರು :—

ಬಿ. ಡಿ. ಅಕ್ಕಿ ಬಿ. ಎ. ಎಲ್ ಎಲ್. ಬಿ.

“ ಅರವಿಂದ ಗ್ರಂಥಮಾಲಾ ”

ಹಲಸಂಗಿ (ಜಿಲ್ಲಾ-ವಿಜೇಪುರ)

ಸಂಪಾದಕರು :-

“ ಮಧುರಚೆನ್ನ ”

ಮುದ್ರಕರು :—

ಶೇಷಗಿರಿವ ಗೋವಿಂದರಾವ ಕುಲಕರ್ಣಿ

ಸಾಧನ ಮುದ್ರಣಾಲಯ

ಧಾರವಾಡ

೨೫-೨೮

ನಮ್ಮ ಮಾತು

ಆಧುನಿಕ ಕಾಲದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ನಾಡಿನ ಓದುಗರು ಅರಿಯಬೇಕೆಂದೇ ನಮ್ಮ ಗ್ರಂಥ ಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಂಥ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. 'ಪೂರ್ಣ ಯೋಗ'ವು ಅವೆಲ್ಲವುಗಳಲ್ಲಿ ಕಳಸವಿದ್ದಂತೆ. ಇದನ್ನರಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆನ್ನುವವರು ನಮ್ಮ ಉಳಿದೆಲ್ಲ ತಾತ್ವಿಕ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಓದುವುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಅದು ಸುಗಮವಾಗುತ್ತದೆ.

ಹೊಸಕಾಲದ ಸಂದೇಹವಾದದಿಂದ ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಮುಟ್ಟಬೇಕೆಂಬುದರ ಕೂಲಂಕಷ ವಿಚಾರವನ್ನು 'ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ಬೆಳಕು' ತೋರಿಸಿ ಕೊಡುವದು. ಭಾವೀ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಕಲ್ಯಾಣವು ಆಧ್ಯಾತ್ಮದಿಂದಲೇ ಹೇಗೆ ಆಗತಕ್ಕದ್ದೆಂಬುದನ್ನು 'ಭಾರತೀಯ ನವಜನ್ಮ'ದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಆಧ್ಯಾತ್ಮವು ಗಿಡಗಂಟಿಗಳೊಳಗೂ ಕಲ್ಲುಮಣ್ಣಿನೊಳಗೂ ಹೇಗೆ ಹುದುಗಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು 'ಅವ್ಯಕ್ತ'ವು ತೋರಿಸಿಕೊಡುವದು. ಈ ಮಾರ್ಗವು ಎಷ್ಟು ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನ ದಾಗಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು 'ಬೆಳಗಿ'ನಿಂದ ಮನಗಾಣಬಲ್ಲೆವು. ಅನಂತ ಪರಮಾತ್ಮನೂ ಅಣುಮಾತ್ರ ಜೀವಾತ್ಮನೂ ಒಬ್ಬರೊಳಗೊಬ್ಬರು ಹೇಗೆ ಓಶಪ್ರೋತರಾಗಿರುವರೆಂಬುದನ್ನು 'ನಂದನವನ'ದೊಳಗಿನ ಭವ್ಯಸ್ವಪ್ನದಿಂದ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವೆವು. ದೈವವೂ ಪ್ರಯತ್ನವೂ ಇಂಥ ಪರಮಾತ್ಮ ಜೀವಾತ್ಮರ ಪರಸ್ಪರ ಪೂರಕ ಶಕ್ತಿಗಳೆಂಬುದನ್ನು 'ಕನ್ನಡಿಗರ ಕುಲ ಗುರು'ವಿನಲ್ಲಿರುವ ದೈವ ಮತ್ತು ಪ್ರಯತ್ನವೆಂಬ ಪ್ರಬಂಧವು ಮನಗಾಣಿಸಿ ಕೊಡುವದು ಅದೇ ಪುಸ್ತಕದೊಳಗಿನ ದೇವತಾ ಪ್ರಕರಣವನ್ನು

ಓದದಿದ್ದರೆ ಪೂರ್ಣಯೋಗವೊಳಗಿನ ಮುಖ್ಯ ಮಾತುಗಳಿಗೇ ಅರ್ಥವಾಗುವದು ಕಷ್ಟ. 'ಪವಿತ್ರ ಜೀವನ'ದೊಳಗಿನ ಜೀವಪುತ್ರನ ಕಥೆಯು ಇಂದಿನ ಅಧ್ಯಾತ್ಮಿಗಳಿಗೆ ವಿಪುಲ ಉಪದೇಶಗಳನ್ನು ಬೋಧಿಸುವದು.

ಹೀಗೊಂದು ರೀತಿಯಿಂದ ನಮ್ಮೀ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಪ್ರಕಾಶನದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮದೊಂದು ಅನ್ಯಕ್ಕೆ ಉದ್ದೇಶವಿರುವದನ್ನು ಇದೀಗ ನಾವು ಬೇಕೆಂತಲೇ ಒಡೆದು ಹೇಳುತ್ತೇವೆ. 'ಪೂರ್ಣಯೋಗ'ದ ವಾಚಕರು ಇದರ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವರೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದೇವೆ.

ಮಹರ್ಷಿ ಅರವಿಂದರ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಬಹು ಏಕಾಗ್ರಚಿತ್ತದಿಂದ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕಾಗುವದರಿಂದ ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ ಸ್ವಲ್ಪವೇ. ಆದ್ದರಿಂದ ವಾಚಕರಿಗೆ ಸುಗಮವಾಗಬೇಕೆಂದು ಬಹು ಕಷ್ಟದಿಂದ ಪ್ರಸ್ತುತ ಗ್ರಂಥಕ್ಕಾಗಿ ಅನುವಾದಕರು ಬರೆದ ಪ್ರಥಮ ಪ್ರವೇಶವೆಂಬ ದೀರ್ಘಪ್ರಬಂಧವನ್ನೂ ಮುಂದಿನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪ್ರಕರಣಗಳ ಅರಂಭದಲ್ಲಿ ಬರೆದ ಪ್ರಕರಣೋಪಕ್ರಮಣಿಕೆಗಳನ್ನೂ ವಾಚಕರು ಸಾವಧಾನಚಿತ್ತದಿಂದ ಮನನಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹಾರೈಸುವೆವು.

ಪ್ರಸ್ತುತ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಅತ್ಯಂತದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ಬಹು ಶೀಘ್ರದಲ್ಲಿ ಮುದ್ರಿಸಿದ ಧಾರವಾಡದ ಸಾಧನ ಪ್ರೆಸ್ಸಿನ ಒಡೆಯರಾದ ಗೆಳೆಯ ಶೇಷಗಿರಿರಾಯರಿಗೆ ನಾವು ತುಂಬಾ ಕೃತಜ್ಞರಾಗಿದ್ದೇವೆ.

ಪ್ರಕಾಶಕ

ಪ್ರಜ್ಞಾಲೋಕ

ಜ್ಞಾನಮಯಃ

ಪ್ರದೀಪಃ

ಕುವೆಂಪು

ಪ್ರಜ್ಞಾಲೋಕ

ಶ್ರೀಮನ್ಮಿರಂಜನ

ಜಗದ್ಗುರು ಮೂರುಸಾವಿರ ಮಠ, ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ,

ಶ್ರೀ ಗುರುಸಿದ್ಧರಾಜ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಗಳವರು,

ಈ ಮಹನೀಯರ ಉದಾರ ಸಹಾಯದಿಂದಲೇ

ಪ್ರಸ್ತುತ ಯೋಗಗ್ರಂಥವು ಕನ್ನಡಿಗರ

ಹಸ್ತಗತವಾಯಿತು.

ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ತುಂಬಾ ಕೃತಜ್ಞರಿದ್ದೇವೆ.

ಪರಿವಿಡಿ

ಪ್ರಥಮ ಪ್ರವೇಶ

- ೧ ಶಕ್ತಿಯ ಆಹ್ವಾನ
- ೨ ಜ್ಞಾನದ ಉನ್ನೇಷ
- ೩ ಪೂರ್ಣಯೋಗದ ಪೂರ್ವ ಸೂಚನೆ

- ೧ ಶಕ್ತಿ
- ೨ ಶಕ್ತಿಯ ಸ್ಥಾನ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯ
- ೩ ಶಕ್ತಿಗೆ ಸಾಧಕ ಬಾಧಕಗಳು
- ೪ ಬುದ್ಧಿ
- ೫ ಮನ
- ೬ ಚಿತ್ತ
- ೭ ಪ್ರಾಣ
- ೮ ದೇಹ
- ೯ ಉಪಸಂಹಾರ

೧೦ ಪರಿಶೇಷ

ಪರಿಶಿಷ್ಟ

Aum

ಪ್ರಥಮ ಪ್ರವೇಶ

(ಪದದ ಅರ್ಥ ಪಲ್ಲವಿಯಲ್ಲಿ)

ನವಯುಗದ ಕೋರಿಕೆ:

“ ಶಕ್ತಿ-ಜ್ಞಾನ-ಸಮಗ್ರತೆ ”

ನವಯುಗದ ಕೋರಿಕೆ

೧ ಶಕ್ತಿಯ ಆಹ್ವಾನ

“ ಎಲಾ ಮಾನವಾ, ಪುರಾತನವು ನಿನಗೆ ಪುಣ್ಯಶಾಲಿ ಯಾಗೆಂದು ಬೋಧಿಸಿತು; ಆದರೆ ನಾನು ನಿನಗೆ ಸಮರ್ಥನಾಗೆಂದು ಉಪದೇಶಿಸುತ್ತೇನೆ. ಪುರಾತನವು ನಿನಗೆ-ಮಾನವಾ, ಸತ್ತುರುಷ ನಾಗೆಂದು ಹೇಳಿತು; ಆದರೆ ನಾನು ನಿನಗೆ-ಎಲಾ ಮಾನವಾ, ಮಹ ತ್ತರ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಪುರಾತನವು ನಿನಗೆ-ಮನು ಷ್ಯನೇ, ನೀನು ಮಾನವಮಾತ್ರನಾದ್ದರಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಾರ್ಗದಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯರೊಂದಿಗೆ ಸಾಗೆಂದು ಉಪದೇಶಿಸಿತು; ಆದರೆ ನಾನು ನಿನಗೆ- ಎಲಾ ಮಾನವಾ, ನೀನು ಮಾನವಮಾತ್ರನಲ್ಲ, ಸಾಮಾನ್ಯನಲ್ಲ, ಸಾಧಾರಣವನ್ನು ಮೆಟ್ಟಿ ಅಸಾಧಾರಣನಾಗು, ಅತಿಮಾನವ (ಸುಪರ್ ಮನ್) ನಾಗು-ಎಂದು ಬೋಧಿಸುತ್ತೇನೆ. ”

ಹತ್ತೊಂಭತ್ತನೆಯ ಶತಮಾನದ ಕೊಟ್ಟಕೊನೆಯ ಮುಹೂ ತ್ತದವರೆಗೆ ಹೀಗೆ ಶಕ್ತಿಮಂತ್ರವನ್ನು ಉದ್ಘೋಷಿಸಿ ಜರ್ಮನ್ ತತ್ತ್ವ ವೇತ್ತನಾದ ನೀಟ್ಸ್ಸನು (Nietzsche) ಜಗತ್ತಿನ ಕಣ್ಣಿಗೊಂದು ಹೊಸ ಅಂಜನವನ್ನೇ ಹಚ್ಚಿದನು. ಇತ್ತ ಶ್ರೀರಾಮತೀರ್ಥ ಹಾಗೂ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಅದೇ ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಅದೇ ಅಂಜನವನ್ನು ಪಶ್ಚಿ ಮದ ಪೇಟೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾರಿ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆದು ಪೌರಸ್ತ್ಯರ ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಒಳಿತಾಗಿ ಲೇಪಿಸಿದರು.

“ ಆತ್ಮನು ಸರ್ವಸಮರ್ಥನು; ಸರ್ವಾಂತರ್ಯಾಮಿಯು; ಸರ್ವ ಜಯಿಯು. ಆತನನ್ನು ಎದುರಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಇನ್ನಾವುದಕ್ಕುಂಟು ?

ಸರ್ವಂ ಖಲ್ವಿದಂ ಬ್ರಹ್ಮ; ಶಿವೋಹಂ ಶಿವೋಹಂ.” ಆಚಲ ಹಿಮಾಲಯದ ಈ ಅಮರಮಂತ್ರವನ್ನು ದಿಗಂತವ್ಯಾಪಿಯಾಗಿ ವೇದಾಂತ ಕೇಸರಿಗಳಿವರೂ ಗರ್ಜಿಸಿದರು!!!

ಹೀಗೆ ಪೂರ್ವಪಶ್ಚಿಮಗಳೆರಡರಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದೇ ಝಂಝು ವಾತವು ಏಕಕಾಲಕ್ಕೆ ತನ್ನ ರೌದ್ರವನ್ನೆಬ್ಬಿಸಿತು.

‘ಶ್ರೀಯವಾವುದು? ಮಾನವನೊಳಗೆ ಯಾವುದು ಶಕ್ತಿಯ ಪ್ರತೀತಿಯನ್ನು ಶಕ್ತಿಯ ಅಭಿಲಾಷೆಯನ್ನು, ಒಟ್ಟಾರೆ ಶಕ್ತಿಯೆಂಬುದನ್ನು ವಿಸ್ತಾರಗೊಳಿಸುವದೋ ಅದೇ!.....

‘ಹೇಯವಾವುದು? ದುರ್ಬಲತಾಜನ್ಯವಾದುದೇನುಂಟೋ ಅದೇ!.....

‘ಸುಖವೆಂದರೇನು? ಶಕ್ತಿಯು ವೃದ್ಧಿಗತವಾಗುತ್ತಲಿದೆ, ವಿಘ್ನಗಳು ಭಗ್ನಗೊಳಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿವೆ, ಎಂಬ ಪ್ರತೀತಿಯೇ!.....

‘ನಮಗೆ ಬೇಕಾದದ್ದು ಸಂತೋಷವಲ್ಲ, ಶಕ್ತಿ; ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಶಕ್ತಿ!.....

‘ಎಲಾ ಬಂಧುವೇ, ನಿನ್ನ ವಿಚಾರ ಹಾಗೂ ಅನುಭೂತಿಗಳ ಹಿಂದೆ ಒಬ್ಬ ಶಕ್ತಿಮಂತ ಪುರುಷನಿದ್ದಾನೆ; ಒಬ್ಬ ಅಜ್ಞಾತ ಜ್ಞಾನಿಯಿದ್ದಾನೆ. ಆತನ ಹೆಸರು ಆತ್ಮಾ. ನಿನ್ನ ದೇಹವೇ ಆತನ ದೇವಾಲಯ. ನಿನ್ನ ದೇಹವೂ ಆತನೇ!.....

‘ನಾನು ಏನು ಇರುವೆನೋ ಅದೇ ಆಗಲಿಕ್ಕೆಬೇಕು! ನಿನ್ನ ಆಂತರಾತ್ಮನು ನಿನಗೆ ಏನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವನೆಂಬುದನ್ನು ಬಲ್ಲೆಯಾ? ಆತನು ಉಸುರುತ್ತಿದ್ದಾನೆ—ನೀನು ಏನು ಇರುವೆಯೋ ಅದೇ ಆಗಿಂದು!

‘ನಾನು ನಿಮಗೆ ಅತಿಮಾನವ (ಸುಪರ್ಮನ್) ರಾಗಿರೆಂದು ಬೋಧಿಸುವೆ. ಮಾನವನು ತನ್ನನ್ನು ದಾಟಬೇಕು, ಇದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಮಾನವ-ಜನ್ಮ.

‘ (ಹೀಗೆಂದರೆ) ಇಂದ್ರಿಯಾ ವೇಗವನ್ನು ಕಿತ್ತಿಹಾಕಬೇಕೆಂದಲ್ಲ, ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ-ಅವುಗಳನ್ನು ನಿರ್ವೀರ್ಯಗೊಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಸಹ ಅಲ್ಲ. ಅವುಗಳನ್ನು ವಶದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬುದೇ ಆದರ್ಶ.

‘ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಯು ತನ್ನ ಪ್ರಭುತ್ವದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಬುದ್ಧವಾಗುವದೋ ಇಂದ್ರಿಯಾವೇಗಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕೊಡಲಿಕ್ಕಾಗುವದು.

‘ ನೀನು ಪ್ರಭು. ನೀನು ಅವುಗಳನ್ನು ಆಳುವವನು. ಅವು ನಿನ್ನನ್ನು ಆಳಕೂಡದು.

‘ ನನಗೆ ಬೇಕಾದುದು ಜಗತ್ತು ! ಹೇಗಿದೆಯೋ ಕೇವಲ ಅದು ಹಾಗೆಯೇ ನನಗೆ ಬೇಕು ! ಅದು ನನಗೆ ಅಧಿಕಾಧಿಕವಾಗಿ ಬೇಕು; ಅನಂತಕಾಲಿಕವಾಗಿ ಬೇಕು ! ಅದಕ್ಕಿಂತಲೇ ನಾನು ಅತ್ಯಸ್ತಿವರ್ವಕವಾಗಿ ಕೂಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ-ಇನ್ನಿಷ್ಟು ! ಇನ್ನಿಷ್ಟು !! ಎಂದು. ’ *

ಈ ಗಂಭೀರ ಘೋಷವು ಶಕ್ತಿಮಂತ್ರದ ಆದಿ ದ್ರಷ್ಟಾರನಾದ ನೀಟ್ಟನ ರುದ್ರಮುಖದಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿಡತಕ್ಕದ್ದು.

ಸುಮಾರು ಅದೇ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆಮೇರಿಕಾಖಂಡದಲ್ಲಿ ಮೆಲ್ಲ ಮೆಲ್ಲನೆ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ಇಂದಿಗೆ ಜಗತ್ತಿನ ಬಹುಜನರ ಚಿತ್ತವನ್ನು ತನ್ನೆಡೆಗೆ ಸೆಳೆದುಕೊಂಡ ‘ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿವಾದ ’ ಅಥವಾ ‘ ನವನಿಚಾರಾಂದೋಲನ ’ವೆಂಬುದು ನೀಟ್ಸ್ ಮೊದಲಾದವರ ಆಗಮನವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಗುಜುಗುಜು ಸುದ್ದಿಯಿದ್ದಂತೆ.

“In essence the life of God and the life of man are identically the same, and so are one.....The great central fact, in your life and in mine, is the coming into a conscious vital realisation of our oneness

* ಪಾಂಡಿಚೇರಿಯ ಶ್ರೀ ಆರನಿಂದ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿರುವ ಶ್ರೀ ಸಲನೀ ಬಾಬುಳ , ನೀಟ್ಟೀರ ಬಾಣೀ ’ ಎಂಬ ವಂಗೀಯ ಗ್ರಂಥದಿಂದ.

with this infinite Life, and the opening of ourselves fully to this divine inflow..... In the degree that we open ourselves to this divine inflow are we changed from mere men into Godmen.”*

—R. W. Trine

‘ದೇವನ ಜೀವನೂ, ಮಾನವನ ಜೀವನವೂ ಮೂಲತಃ ಕೇವಲ ಅದೇ ಆಗಿವೆ. ಮತ್ತು ಅವು ಒಂದೇ ಆಗಿವೆ.....ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ನಿಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಈ ಅನಂತ ಜೀವನದೊಂದಿಗೆ ನಾವು ನಮ್ಮ ಏಕತ್ವದ ಸಜ್ಜವಾದ ಸಮರ್ಥವಾದ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂದು ಈ ದೈವೀ ಪ್ರವಾಹಕ್ಕೆ ನಮ್ಮನ್ನು ನಾವು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತೆರೆದುಕೊಡುವುದು ಮಹತ್ತರವಾದ ಒಂದು ಕೇಂದ್ರ ಸತ್ಯವಾಗಿದೆ....ನಾವು ಈ ದೈವೀ ಪ್ರವಾಹಕ್ಕೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಎಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ತೆರೆದುಕೊಡುವೆವೋ ಅಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ನಾವು ಕೇವಲ ಮಾನವತ್ವಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ದೇವಮಾನವರಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡುವೆವು.’ ಎಂದು ರಾಲ್ಫ್ ವಾಲ್ಡೋ ಟ್ರಾಯಿನ್ ಎಂಬ ‘ನವನಿಚಾರ’ ವಾದಿಗಳು ತಮ್ಮ ‘ಅನಂತದ ಸಮಸ್ಪರ್ಶದಲ್ಲಿ’ ಎಂಬ ವಿಖ್ಯಾತ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ನಿಮಗೆ ಶಕ್ತಿಬೇಕೇ? ಹಾಗಾದರೆ ನೀವು ಅನಂತದ ಶಕ್ತಿಗೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೀವು ತೆರೆದುಕೊಡಿರಿ. ಅಂದರೆ ಅದು ನಿಮಗೆ ಲಭಿಸುತ್ತದೆ. ನಿಮಗೆ ಜ್ಞಾನಬೇಕೇ? ಹಾಗಾದರೆ ಅನಂತದ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೀವು ತೆರೆದುಕೊಡಿರಿ. ಅಂದರೆ ಅದು ನಿಮಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವದು. ಪ್ರೇಮಬೇಕೇ; ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಅನಂತದ ಪ್ರೇಮಭಂಡಾರದ ಇದುರಿಗೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೀವು ತೆರೆದು ಇಡಿರಿ. ಅಂದರೆ ಅದು ನಿಮಗೆ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಆರೋಗ್ಯ, ಸಂಪತ್ತು, ಸಮೃದ್ಧಿ ನಿಮಗೆ

* *In tune with the infinite.*

ಇನ್ನೂ ಏನೇನು ಬೇಕಾದರೂ ನೀವು ಆ ಅನಂತದ ಮಹಾ ಜೀವನ ಮಹಾ ಸಮೃದ್ಧಿ ಇವುಗಳಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಹೃದಯ ಮತ್ತು ಬುದ್ಧಿಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಮುಕ್ತದ್ವಾರಗೊಳಿಸಿರಿ. ಅಂದರೆ ಅವೆಲ್ಲ ನಿಮಗೆ ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ಲಭಿಸುವವು.

ಇದು ಅವರ 'ನವವಿಚಾರ'ವಾದ.

ಇದರದೇ ಇನ್ನೊಂದು ಮಗ್ಗಲೂ ಉಂಟು. ಮತ್ತು ಜಗತ್ತಿ ನಲ್ಲಿ ಅದೇ ಬಹಳ ಸುಲಭ ಪದ್ಧತಿಯೆಂದು 'ನವವಿಚಾರ'ವಾದಿಗಳಿಂದ ನಿರ್ಧರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. 'ಸ್ವಯಂಸೂಚನಾ ಪದ್ಧತಿ ಯೆಂದು ಅದರ ಹೆಸರು.

ನಮ್ಮೊಳಗೊಂದು ಅಘಟಿತಶಕ್ತಿಯಿದ್ದು ಅದಕ್ಕೆ ಅಶಕ್ಯವಾದದ್ದು ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಅದೇ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿ ಸುಪ್ತವಾಗಿ ಇದು ಎಲ್ಲ ರಲ್ಲಿಯೂ ಇದ್ದೇ ಇದೆಯಾದರೂ ಸಾಧನೆಯಿಂದ ಇದನ್ನು ಆರಳಿಸಿಕೊಂಡವರಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕಾರ್ಯಕಾರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ವಿಶ್ವಾಸ, ದೃಢಸಂಕಲ್ಪ, ತಾಳ್ಮೆ, ನಿರಂತರ ಪರಿಶ್ರಮ, ಇಂದ್ರಿಯ ನಿಗ್ರಹ, ಆತ್ಮಸಂಯಮನ ವೊದಲಾದವು ಆತ್ಮ್ಯವಶ್ಯಕ.

ವೊಟ್ಟವೊದಲಿಗೆ—'ನನ್ನೊಳಗೆ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಯೆಂಬ ಅಘಟಿತ ವಸ್ತುವೊಂದಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಯಾವುದೂ ಆಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.' ಎಂಬ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಕೆಲವು ವಾರಗಳ ವರೆಗೆ ಸತತ ಮನನ ಮಾಡುತ್ತಲಿದ್ದರೆ ಒಳಗೆ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಉತ್ಸಾಹವು ಒಡಮೂಡುವುದಂತೆ. ಬಳಿಕ ಆ ಶಿಶುಸದೃಶವಾದ ನವಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಅದೇ ಮನನದೊಂದಿಗೆ ತೀರ ಕ್ಷುಲ್ಲಕವಾದ ಚಿಕ್ಕವುಟ್ಟ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಂತೆ. ಹಾಗೇ ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ಹೆಚ್ಚು ವೇಳೆಯೂ ಶ್ರಮವು ಬೇಕಾಗುವ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡು ಅದೇ ಭಾವನೆಯೊಂದಿಗೆ ಮಾಡತೊಡಗಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸವು ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ಬೆಳೆದು ಬರುವದು.

ತನ್ನೊಳಗಿನ 'ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿ'ಯೆಂಬುದರ ಬಗೆಗೆ ಹೀಗೆಯೊಮ್ಮೆ ನಿಶ್ಚಿತ ಪ್ರತಿೀತಿಯುಂಟಾದ ಬಳಿಕ ತನ್ನ ಮಾನಸಿಕ ಹಾಗೂ ದೈಹಿಕ

ವಿಕಾರಗಳನ್ನು ಹೊಡೆದೋಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅದನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಬೇಕಂತೆ. ತನ್ನ ಅವಗುಣಗಳನ್ನು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಅರಿಸಿಕೊಂಡು — 'ನನ್ನ ಪ್ರಖರವಾದ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ಇದನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಅವಗುಣಕ್ಕೆ ನನ್ನೊಳಗಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋಗಿ ಎಂದು ಆಜ್ಞಾಪಿಸುತ್ತೇನೆ.' ಎಂದು ಕೆಲವು ವಾರಗಳ ವರೆಗೆ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸದೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕಂತೆ.

ಹೀಗೆ ಆತ್ಮಸಂಯಮನವನ್ನೂ, ದೈಹಿಕ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನೂ ಗಳಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಯು ಸಂಸಾರದ ಬಾಹ್ಯಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸಲರ್ಹವಾಗುವಂತೆ. 'ನನ್ನ ವಾರ್ಷಿಕ ಉತ್ಪನ್ನವು ಇಂತಿಷ್ಟು ಇದೆ. ಅದು ಇಂತಿಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಬೇಕು.' ಎಂದು ಆತನು ಆಪೇಕ್ಷಿಸಿದರೆ ತನ್ನ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಪ್ರಯೋಗಿಸಬೇಕೆಂದರೆ — 'ನನ್ನಲ್ಲಿ ಈಗ ಇಂತಿಷ್ಟು ಗಳಿಸುವ ಯೋಗ್ಯತೆಯಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ನಾನು ಇನ್ನೂ ಇಂತಿಷ್ಟು ಬೆಳೆಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲೆನು. ಯಾಕೆಂದರೆ ನನ್ನ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಯು ಪ್ರಖರವಾಗಿ ಇದೆ.' ಎಂದು ಮುಂತಾಗಿ ಸತತ ಅನುಸಂಧಾನ ಮಾಡುತ್ತ, ವ್ಯನಕಾಯವನ್ನು ಸುಧಾರಿಸುವ ಏತ್ತುಗಡೆಯನ್ನು ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ಮಾಡತೊಡಗಬೇಕಂತೆ.

ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಯು ಇಷ್ಟು ಬೆಳೆದ ಬಳಿಕ ಅದನ್ನು ತನ್ನ ಚಿತ್ತದ ವಿಕಾಗ್ರತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದರ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಳಿಸಬೇಕಂತೆ. 'ನಾನು ಇಂತಿಷ್ಟು ಮಿನೀಟುಗಳವರೆಗೆ ನನ್ನ ಚಿತ್ತವನ್ನು ಒಂದೇ ವಿಚಾರ ಇಲ್ಲವೆ ಕಲ್ಪನೆಯ ಮೇಲೆ ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇದು ನನಗೆ ಅಶಕ್ಯವಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ನನ್ನ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಯು ಪ್ರಖರವಿದೆ.'

ಇದು ಸಾಧಿಸಿದ ಬಳಿಕ ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ಮಿತ್ರರನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಮೊದಲಾದ ಕೆಲಸಗಳು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಂತೆ. ಆ ಮಿತ್ರನ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಕಣ್ಣುಮುಂದೆ ಕಲ್ಪಿಸಿ 'ಆಯ್ಯಾ ಮಿತ್ರನೇ, ನಿನ್ನನ್ನು

ಕಾಣಬಯಸತ್ತೇನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಬಾ' ಎಂದು ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಆಜ್ಞಾಪಿಸಬೇಕಂತೆ.

ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಯು ಇಷ್ಟು ಕಾರ್ಯಕಾರಿಯಾದ ಬಳಿಕ ಗಾಳಿ ಮಳೆ ಮೊದಲಾದ ಜಡಸೃಷ್ಟಿಯ ಕಾರ್ಯಗಳ ಮೇಲೆ ಆದನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಬಹುದಂತೆ. ಅಥವಾ ಸಾಂಸಾರಿಕ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ತಡೆದು ಅಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಉನ್ನತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಈ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಂತೆ.

ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಯ ಈ ಪದ್ಧತಿಗೆ ಸ್ವಯಂಶಾಸನ ಪದ್ಧತಿ ಅಥವಾ 'ಅಬೋ-ಸಜೆಸ್ಟಿವ್-ಮೆಥಡ್' ಎಂದೆನ್ನುವರು. *

ಆದರೆ ಮೊದಲನೆಯದಾದ 'ಅನಂತದೊಂದಿಗೆ ಸಮಸ್ಪರ್ಶದಲ್ಲಿ' ಎಂಬ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು 'ತೆರೆದಿಡುವುದು' ಅಥವಾ 'ಓಪನ್‌ನೆಸ್.' ಅಂದರೆ ನಮ್ಮ ಹೃದಯಬುದ್ಧಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಅನಂತವೂ ನಾವೂ ಏಕಜೀವನದಿಂದ ಯುಕ್ತರಾಗಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬ ಪ್ರತೀತಿಯು ಪ್ರವಹಿಸುತ್ತಿರಬೇಕು. ಹೃದಯ ಬುದ್ಧಿಗಳು ಯಾವಾಗಲೂ ಈ ಅನುಭೂತಿಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರಬೇಕಾದುದು ಪ್ರಥಮ ಅಗತ್ಯ. ಆ ಮೇಲೆ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಜಾಜ್ಜಲ್ಯವಾದ ಮತ್ತು ಯಥಾರ್ಥವಾದ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಿರಬೇಕಾದುದು ಇನ್ನೊಂದು ಮಾತು.

ಮೊದಮೊದಲಿಗೆ ದಿನಾಲು ಕೆಲಹೊತ್ತು ಏಕಾಂತವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿ ಮೇಲ್ಕಾಣಿಸಿದ ತತ್ವವನ್ನು ಕುರಿತು ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಲಿದ್ದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಸಹಾಯವಾಗುವದು. ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ದೇವನೊಬ್ಬನ ಹೊರತು ಇನ್ನಾರೂ ನಮ್ಮ ಇದ್ದುರಿಗೆ ಇಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿಕೊಂಡು ನಮ್ಮ ಹೊರಗಿರುವಂತೆ ಒಳಗೂ ಆತನ ದಿವ್ಯರಾಜ್ಯವಿದೆಯೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತ ಸ್ತಬ್ಧಚಿತ್ತನಾಗಿರುವುದನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಮೈಮನಗಳೆಲ್ಲ ಒಂದು ಬಗೆಯ

* ಪೋಲಿಫೆಸರ್ ಶ್ರೀ ರಾಜೇಂದ್ರನಾಥ ರುದ್ರರು ಬರೆದ 'ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿ'ಯೆಂಬ ಮಂಗಳಿಯ ಗ್ರಂಥದಿಂದ.

ಸಾಮರಸ್ಯವು ಪ್ರತೀತಿಗೆ ಬರುವದು. ಹೀಗೆಯೆ ಕೆಲಕಾಲ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಮುಂದೆ ಬಹಿರಂಗದಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಸಂಗ್ರಾಮದೊಳಗೆ ಸಹ ಅದೇ ಆಂತರಿಕ ಸಾಮರಸ್ಯವು ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಉಳಿಯುವದು. ಆಗ ಅನಂತ ಜೀವನ, ಶಾಂತಿ, ಶಕ್ತಿ, ಸಮೃದ್ಧಿ, ಪ್ರೇಮ, ಜ್ಞಾನ ಮೊದಲಾದವುಗಳೆಲ್ಲ ಸಮೃದ್ಧ ಒಳಗೂ ಹೊರಗೂ ಕೂಡಿಯೇ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬರುವವು.

ಹತ್ತೊಂಭತ್ತನೆಯ ಶತಮಾನದ ಉತ್ತರಾರ್ಧದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಯೋಗಿಕ ಮಾನಸಶಾಸ್ತ್ರದ ಸಂಶೋಧನವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನಡೆದದ್ದರಿಂದ ಹಾಗೂ ಜನತೆಯಲ್ಲಿ ಅಜ್ಞಾನ ಅಶಕ್ತೆಗಳ ದುಷ್ಪರಿಣಾಮವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಂಡು ಬಂದದ್ದರಿಂದ ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿವಿಚಾರವನ್ನು ಕುರಿತು ಚರ್ಚೆಗೆ ಆರಂಭವಾಗಿ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಅಂಧಿಂಥ ಉಪಾಯಗಳು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯಲ್ಪಟ್ಟವು. ಇವುಗಳೆಲ್ಲಾ ಏಕಾಗ್ರವಿಚಾರದ ಪರಿಣಾಮಸ್ವರೂಪವಾಗಿ ಜನ್ಮತಾಳಿದವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಒಂದಾನೊಂದು ಪ್ರಯೋಜನದ ಸಲುವಾಗಿ ಒಂದೇ ಸಪನೆ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ದುಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ಕೊನೆಗೆ ಆ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಆಗಾಧ ತತ್ವಗಳು ಕೆಲವೊಂದು ಪರಿಮಾಣದಲ್ಲಾದರೂ ಹೊಳೆಯದಿರಲಾರವೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ನಿದರ್ಶನಗಳಿವೆ. ಏನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಪುರಾತನ ಲಿಪಿಗಳನ್ನೂ ಭಾಷೆಗಳನ್ನೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಪದ್ಧತಿಗಳನ್ನು ಇದೇ ರೀತಿಯಿಂದ ಹುಡುಕಿರುವರೆಂಬುದು ಸರ್ವಶ್ರುತ.

ಇವೇ ಮಾತುಗಳು ಮುಂದೆ ಯೋಗಿಗಳ ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ಬಂದವೆಂದರೆ ಅವರು ಮುಂಚಿನ ಶೋಧಗಳ ಸತ್ಯತೆಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣೀಕರಿಸುವ ರಲ್ಲದೆ ಅವುಗಳೊಳಗಿನ ನ್ಯೂನತೆಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸುವರು. ಅರ್ಯಲಂಡಿನ ದ್ರಷ್ಟಾಪುರುಷರೂ ಅನುಭಾವಕವಿಗಳೂ ಆದ ದಿವಂಗತ 'ಏ. ಈ' (ಜಾರ್ಜ್ ರಸೆಲ್) ಅವರ ' ದರ್ಶನದೀಪ ' (ಕ್ಯಾಂಡಲ್ ಆಫ್ ವಿಜನ್) ಎಂಬ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿಯ ಯೋಗಗಮ್ಯ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಿದ್ದೇನೆಂದರೆ—

'ವಾಚ್ಛಿಯದಲ್ಲಿ ಮನೋವೃತ್ತಿ ಮತ್ತು ವಿಚಾರ ಇವುಗಳ ಬಗೆಗೆ ಅಪರಂಪಾರವಾದ ಅನುಶೀಲನವು ಕಂಡು ಬರುತ್ತಿದೆಯಾದರೂ,

ಪಡೆಗಟ್ಟಿದ ವಿಚಾರಗಳು ಮೆದುಳಿನಲ್ಲಿ ಜಿಗಿದಾಡುವಂತೆ ಯಾವನೊಬ್ಬನು ತನ್ನ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿಗಳು ಜಿಲ್ಲಾಟವಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ ಬಗೆಗೆ ಬರೆದ ಒಂದು ಲೇಖನವನ್ನೂ ಕೂಡ ನಾವು ಕಾಣುವುದು ಅಪರೂಪವಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಹಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿವೆಯೆಂದೂ, ಮಜ್ಜಾತಂತುಮಂಡಲಗಳಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಚಕ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅವಿತ್ತುಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿವೆಯೆಂದೂ ಪ್ರಾಚೀನರು ವರ್ಣಿಸಿದ ಶಕ್ತಿಗಳ ಹೊಂದಿಕೆಯನ್ನು ನಾನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಸಮರ್ಥನಾಗಿದ್ದೆನು. ಅವುಗಳ ಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವುದೂ ನನಗೆ ಹಾಗೇ ತೋರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಆದರೆ **ಏಕಾಗ್ರತೆ ಮತ್ತು ಸಂಕಲ್ಪ ಪ್ರಭುತ್ವ** ಇವುಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ದೀರ್ಘ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದ ಬಳಿಕ ನನ್ನೊಳಗೆ **ಪಾವನ ಅಗ್ನಿಗಳ** ಜಾಗೃತಿಗೆ ಮೊದಲಾದುದನ್ನು ನಾನು ಅನುಭವಿಸಹತ್ತಿದೆನು. ಮತ್ತು ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಈ ಶಕ್ತಿಗಳಿಗೂ ಮಾನಸದೇಹದೊಳಗಿನ ಕೇಂದ್ರಗಳಿಗೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧವು ಅಂಶಮಾತ್ರವಾಗಿ ಗೋಚರಿಸಹತ್ತಿತು. ನಾನು ಅವುಗಳನ್ನು ನನ್ನೊಳಗೆ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಲಿದ್ದುಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಕೆಲಕೆಲವು ಸಾರೆ ನನ್ನಂತೆ ಈ ಜ್ಞಾನದ ಸಂಶೋಧನವನ್ನು ನಡೆಯಿಸಿದವರಲ್ಲಿ ಸಹ ಅವುಗಳ ಕಂಪನಗಳನ್ನಾಗಲಿ, ಪ್ರಕಾಶಗಳನ್ನಾಗಲಿ ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಾಣುತ್ತಲೂ ಇದ್ದೆನು. ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ—ಶಕ್ತಿಮಂತ ಪುರುಷರ ಮಸ್ತಕದ ಇಲ್ಲವೆ ಹೃದಯದ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೆಲ್ಲ ಪ್ರಕಾಶವು ಚಿಮ್ಮುತ್ತಿರುವುದಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಒಳಗಿನ ಸೆಲೆಯಿಂದ ಜಿಗಿದು ಬರುವ ಅಗ್ನಿಯ ಗರಿಗಳು ಅವರ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ನೆಗೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಮತ್ತು ಬೆಂಕಿಯ ರೆಕ್ಕೆಗಳಂತೆಯೂ, ಉರಿಯಗರಿಗಳಂತೆಯೂ, ಶೇಷನ ಫಣಿಗಳಂತೆಯೂ ಇರುವ ಬಣ್ಣಬಣ್ಣದ ದೃಶ್ಯಗಳು ಕಂಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಒಮ್ಮೆ ಧ್ಯಾನದ ಕಡುತರವಾದ ಪರಮೋಚ್ಚ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಆ ಪುರಾತನೋಲ್ಲಿಖಿತ ಅಗ್ನಿಯು ನನ್ನೊಳಗೆ ಎದ್ದಿತು. ಅದು ನನ್ನ ಬೆನ್ನಹುರಿಗುಂಟೆ ಮಿಂಚಿನಂತೆ ಚಮ್ಮುಕಿಸಿತು. ಆದರೆ ಶಕ್ತಿಗೆ ನನ್ನ ದೇಹವು ಅಲ್ಲಾಡಿತು. ನಾನೊಂದು ಜ್ವಾಲೆಯ ರುರಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಂತಂತೆ ನನಗೆ ತೋರಿತು. ನನ್ನ ತಲೆಯ

ಸುತ್ತುಮುತ್ತು ರೆಕ್ಕೆಗಳಂತೆ ಅಗ್ನಿಮಯವಾದ ಚಿಮುಕುಗಳು ಕಂಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವುಗಳಿಗೆ ಅಸಮಾನವಲ್ಲದ ಸಮತಾಲದ ನಾದಗಳು ಆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಚಿಮುಕಿನೊಂದಿಗೆ ಏಳುತ್ತಿದ್ದವು. ’

ವುರಾತನ ಯೋಗ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೇ ಕುಂಡಲಿನೀಶಕ್ತಿಯೆಂದೂ, ಧ್ಯಾನಸಾಮರ್ಥ್ಯವೆಂದೂ, ಯೋಗಶಕ್ತಿಯೆಂದೂ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ‘ಪಶ್ಚಿಮ ಪದ್ಮಾಸನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು, ತುಟಿ ಮಿಡುಕದೆ, ಎವೆಹಳಚದೆ, ಬಿಟ್ಟಕಣ್ಣು, ಬಿಗಿದಹುಬ್ಬು, ಬ್ರಹ್ಮರಂಧ್ರದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿತು ಗುಡಿ, **ನಟ್ಟಿಲುವು ಮುರಿದು ಅಟ್ಟಿ ಆಲ್ಲಾಡಿ ತಲ್ಲಾ!**’ ಎಂದು ಶ್ರೀ ಬಸವಣ್ಣನವರೂ ‘ಎ. ಈ.’ಯವರಂತೆ ತಮ್ಮ ಧ್ಯಾನದ ಕಡುತರ ಪರವೋಚ್ಚಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಬೆನ್ನೆಲುವಿನಗುಂಟೆ ಶಕ್ತಿಪ್ರವಾಹವು ಹೊರಟು ದೇಹವನ್ನು ಆಲ್ಲಾಡಿಸಿಬಿಟ್ಟಿತೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಯೋಗ ಭೋಗಗಳ ಕೃತಾಳಗಳನ್ನು ಕ್ರಮವರಿತು ಬಾರಿಸಿದ ರತ್ನಾಕರಸಿದ್ಧನಿಗೂ ಧ್ಯಾನಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಅನುಭವವು ಇದೇ ಬಗೆಯದಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದಿತೆಂಬುದನ್ನು ಆತನ ಮಹಾಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ನೋಡಬಹುದು: — “ಪೆಂಪಿನ ಧ್ಯಾನದೊಳಾ ತವೋಧನನಿರೆ | **ಕಂಪಿಸಿತೊಡನೆ ಮೂಲೋಕಾ** || ಮಿಡುಕಲೀಯದೆ ಮನವನು ತಡೆದಾತ್ಮನೊ | ಕಡಗಿಸಿ ನಿಷ್ಕಂಪನಾಗಿ || ಕಡುಗಲಿನಿಂದ **ಹಂಸಧ್ಯಾನ ನಿಷ್ಠೆಗೆ | ನಡುಗದಿಹುದೆ ಮೂರು ಲೋಕಾ** || ತೀಡಿದ ಗಾಳಿಗೆ ಚಪ್ಪರ ಲತೆಗಳ | **ಲ್ಲಾಡುವಂತಲುಗಿತು ಭೂಮಿ** || ನಾಡು ಬೀಡಚ್ಚರಿವಟ್ಟುದೇನೆಂದು ಕೊಂ | ಡಾಡಲಾ **ಧ್ಯಾನಶಕ್ತಿಯನು!!**” (ಭರತೇಶ ವೈಭವ-ಧ್ಯಾನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಸಂಧಿ)

ರತ್ನಾಕರಸಿದ್ಧನಿಗೆ ಅಟ್ಟಿ ಆಲ್ಲಾಡಿದಂತೆ ಕಾಣಿಸದೆ ಸೃಷ್ಟಿ ಆಲ್ಲಾಡಿದಂತೆ ತೋರಿದೆಯಾದರೂ ಮೂಲ ಅನುಭೂತಿಯು ಎರಡರೊಳಗೂ ಒಂದೇ ಆದರೆ ಆದರ ಬಗೆಗೆ ಸಂವೇದನೆ ಮಾತ್ರ ಬೇರೆ. ಜೈನರು ಈ ಸ್ಥಿತಿಗೆ “ಜಂಪಾಪಾತ” ವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ; ಶೈವರು ಇದಕ್ಕೇ “ಶಕ್ತಿಪಾತ” ವೆಂದು ಹೇಳುವಹಾಗಿ ತೋರುತ್ತದೆ.

ದಿವಂಗತ ಸರ್ ಜಗದೀಶಚಂದ್ರ ಬೋಸರು ಭೌತಿಕ ಪ್ರಯೋಗಗಳಿಂದ ಒಂದೇವನೇ ಇಪ್ಪತ್ತು ವರುಷ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಹಾಗೂ ವನಸ್ಪತಿಗಳ ಆಂತರಿಕ ಸ್ವಯಂಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಕಂಡುಹಿಡಿದ ಆಗಾಧ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಕುರಿತು ಅಲೋಚಿಸಿದರೆ ನಮಗೆ ವಿಸ್ಮಯವಾಗದಿರದು. ಅವರ “ಅವ್ಯಕ್ತ” ವೆಂಬ ಪ್ರಬಂಧೋಪನ್ಯಾಸ ಸಂಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ಈ ಬಗೆಗೆ ಹೀಗೆ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ:—

“(ಪ್ರಾಣಿ ಹಾಗೂ ವನಸ್ಪತಿಗಳ) ಸ್ವತಃಸ್ವಂದನವು ಒಳಗಿನ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಅಜ್ಞಾತಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಘಟಿಸುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಹೃದಯದ ಚಲನವಲನವು ಇದರದೇ ಒಂದು ದೃಷ್ಟಾಂತವಾಗಿದೆ. ಇದು ತನ್ನಿಂದ ತಾನೇ ಆಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ವನಸ್ಪತಿಗಳ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಇದರ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಲ್ಲೆವು. ‘ಬನಚಾರಾಲ’ದ ಚಿಕ್ಕ ಎಲೆಗಳೆರಡೂ ತಮ್ಮಿಂದ ತಾವೇ ಅಗಳಾಡುವವು. ಒಳಗಿನ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಹುಟ್ಟುವ ಈ ಸ್ವತಃಸ್ವಂದನದಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ವಿಶೇಷತ್ವವೇನೆಂದರೆ ಇದು ಹೊರಗಿನ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ವಿಚಲಿತವಾಗುವದಿಲ್ಲ; ತಿರುಗಿಕೇಳಿದರೆ ಬಾಹ್ಯಕ ಶಕ್ತಿಗೇ ಇದು ತಡೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ. ಒಟ್ಟಾರೆ ನಮಗೆ ಇದರಿಂದ ಕಂಡುಬರುವದೇನೆಂದರೆ— ಎರಡು ಶಕ್ತಿಗಳಿಂದ ಜೀವವು ಉತ್ತೇಜಿತವಾಗುತ್ತದೆ; ಒಂದು ಹೊರಶಕ್ತಿ, ಇನ್ನೊಂದು ಒಳಶಕ್ತಿ. ಇವೆರಡರಲ್ಲಿ ಒಳಶಕ್ತಿಯು ಯಾವಾಗಲೂ ಹೊರಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರತಿಬಂಧಿಸುತ್ತಿರುತ್ತದೆ.

“ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಮನದ ವಿಕ್ಷಿಪ್ತ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ನಮಗೆ ಕಾಣಿಸುವದಿಲ್ಲವೋ ಹಾಗೂ ಕೇಳಿಸುವದಿಲ್ಲವೋ ಚಿತ್ತಸಂಯದಿಂದ ಅದು ಕಾಣಿಸುವದುಂಟು, ಕೇಳಿಸುವದುಂಟು. ಇದರಿಂದ ಅನಿಸುವುದೇನೆಂದರೆ, ಇಚ್ಛಾ ನುಕ್ರಮದಿಂದಲೂ ಬಹುಕಾಲದ ಅಭ್ಯಾಸ ಬಲದಿಂದಲೂ ಅನುಭೂತಿಶಕ್ತಿಯನ್ನು ವೃದ್ಧಿಗತಗೊಳಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವದು.

“ಕುಮಾಯೂನದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಒಂದು ಘಟನೆಯು ನಡೆಯಿತು.

ಕಾಡಿನೊಳಗಿಂದ ಒಂದು ಹುಲಿಯು ಹೊರಬಿದ್ದು ಸ್ವಲ್ಪದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೇ ನೂರಾರು ಜನರನ್ನು ಗಾಸಿಗೊಳಿಸಿತು. ಸರಕಾರದವರೂ ಎಷ್ಟೋ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರು. ಏನೂ ಉಪಯೋಗವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅದೇ ಊರಲ್ಲಿ ಕಾಲೂಸಿಂಹನೆಂಬೊಬ್ಬ ಬೇಟೆಗಾರನಿದ್ದನು. ಅವನು ಬೇಟೆಯಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಎಷ್ಟೋಕಾಲವಾಗಿದ್ದಿತು. ಆದರೂ ಗ್ರಾಮವಾಸಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಬಹಳೇ ಚಿಲ್ಲವರಿದ್ದರಿಂದ ಅವನು ತನ್ನ ಹಳೇ ತುಬಾಕಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹುಲಿಬೇಟೆಗೆ ಹೋಗಿ ಒಂದೆಡೆ ಅನಿತ್ತು ಕೊಂಡು ಕುಳಿತನು. ಹುಲಿಯೊಬಂತು. ಇವನಿಗೂ ಅದಕ್ಕೂ ಆರೇ ಮೊಳದ ಅಂತರ! ಕಾಲೂಸಿಂಹನು ಭಯದಿಂದ ಕಂಪಿಸತೊಡಗಿದನು. ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ತುಬಾಕಿಯನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿಯಲಿಕ್ಕೇ ಆಗಲೊಲ್ಲದು. ಆಗ ಏನೇನು ನಡೆಯಿತೆಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಕಾಲೂಸಿಂಹನ ಬಾಯಿಯಿಂದಲೇ ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಅವನು ಹೇಳಿದ್ದೇನೆಂದರೆ— “ಆಗ ನಾನೇ ನನಗೆ ಒಳಿತಾಗಿ ಸಿಟ್ಟುನಾಡಿ ಗದರಿಸಿ ಹೇಳಿದೆನು— ಏನಿದು ಕಾಲೂಸಿಂಹ? ಚಿಕ್ಕವಂತ್ಯಗಳನ್ನೂ ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲದ ಬಾಲೆಯರನ್ನೂ ಉಳಿಸುವುದಕ್ಕಿಂದು ನಿನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕಳಿಸಿದರೆ ನೀನು ಹೀಗೆ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಇವೇನು ಮೈಗಳ್ಳತನ ನಡಿಸಿರುವೆ?— ಕೂಡಲೇ ನನ್ನ ಒಳಗಿಂದ ಬಿಂಕಿಯಂಥಾದ್ದು ಏನೋ ಒಂದು ಧಾವಿಸಿತು. ಅದರಿಂದ ದೇಹವು ಕಬ್ಬಿಣದಂತೆ ಗಟ್ಟಿಗಟ್ಟಿಯಾಯಿತು! ಆಗ ಹುಲಿಯನ್ನು ಎದುರಿಸಿ ಕೊಂದುಬಿಟ್ಟೆನು”

ಜ್ಞಾನತಂತುಗಳೊಳಗೆ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಪ್ರವಾಹವು ಹೊರಡುವದರಿಂದ ದೇಹವು ಕಬ್ಬಿಣದಂತೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ಆ ಲೋಹಕವಚವನ್ನು ಭೇದಿಸಿ ಯಾವ ಭಯವೂ ಒಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಲಾರದು. ಮಜ್ಜಾತಂತುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪರಿವರ್ತನವಾಗುವದರಿಂದ ಇಂಥ ಅಸಂಭವವೂ ಕೂಡ ಸಂಭವವಾಗುವದು? ಭೌತಿಕ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಿಂದ ಇದರ ತಥ್ಯಾಂತವನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವುದಕ್ಕಿಂದು

ಇಪ್ಪತ್ತು ವರುಷ ಸತತವಾಗಿ ಇದರ ಅನುಸಂಧಾನದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿ ಕೊಂಡಿದ್ದೆನು.

‘ (ಮಜ್ಜಾತಂತುಗಳ ಅಣುರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವದೆಂದೂ ಅದರಿಂದ ಈ ಅಸಂಭವವು ಸಂಭವವಾಗುವದೆಂದೂ ನನಗೆ ಕಂಡು ಬಂದಿತು) ಅಣುಸಂಸ್ಥಿತಿಯು ಸಮ್ಯಖೀನವಾದರೆ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ಅಗ್ರಾಹ್ಯವಾಗಿರುವ ಶಕ್ತಿಯು ಇಂದ್ರಿಯಗ್ರಾಹ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ವಿಮುಖಸನ್ನಿವೇಶದಿಂದ ಬಾಹ್ಯಕ ಭೀಷಣ ಆಘಾತ ಜನಿತ ಉತ್ತೇಜನ ಪ್ರವಾಹವೂ ಕೂಡ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಮುಟ್ಟುವದಿಲ್ಲ

‘ ವಿದ್ಯುತ್ ಪ್ರವಾಹದಿಂದ ಅಣುರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಮೇಲ್ಪ್ರಾಣಿಸಿದ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರಗಳನ್ನುಂಟುಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಲಜ್ಜಾವತೀಲತೆಯ ಒಳಮುಚ್ಚಕ ಅಥವಾ ಮುಟ್ಟಲಮುರಕಿ) ಮೇಲೆ ನಾನೀ ಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ಮಾಡಿದೆನು. ಆದರ ಅಣುಸನ್ನಿವೇಶವನ್ನು ಸಮ್ಯಖೀನಗೊಳಿಸಲು ಹಿಂದೆ ಎಂದೂ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಪರಿಣಾಮ ಕಾಣಿಸಲಾರದ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಆಘಾತಕ್ಕೆ ಅದರ ಎಲೆಗಳಿಗೆ ಒಳ್ಳೇ ಕನುವಿನಿಂದ ಚಲಿಸಿದವು. ಆ ಮೇಲೆ ವಿಮುಖೀಕರಣದಿಂದ ಪ್ರಚಂಡ ಆಘಾತಕ್ಕೆ ಸಹ ಅದು ಮಿಸುಕಾಡಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆಯೇ ಒಂದು ಕಷ್ಟೆಯ ಮೇಲೆಯೂ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಿದೆನು. ಅದರ ಅಣುಗಳನ್ನು (ವಿದ್ಯುತೆ ಸಹಾಯದಿಂದ) ಸಮ್ಯಖೀನಗೊಳಿಸಲು ಹಿಂದೆ ಎಂದೂ ಅವರ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮವಾಗದಿದ್ದ ಸಂಗತಿಗಳ ಪರಿಣಾಮವೀಗ ಆಗತೊಡಗಿತು. ಕೊಯ್ದು ಗಾಯದಲ್ಲಿ ಉಪ್ಪು ಸುರುವಿದ ಹಾಗೆ ಅದರ ಮೇಲೆ ಕೆಲವೊಂದು ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಲು ಅದು ಕೂಡಲೆ ಚಡಪಡಿಸಹತ್ತಿತು. ಆದರೆ ಆಗ ಅದರ ಅಣು ಸಂಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ವಿಮುಖಗೊಳಿಸಿದೊಡನೆಯೇ ಅದರ ವೇದನೆಯೆಲ್ಲ ನಿಂತು ಹೋಯಿತು. ಇದೆಲ್ಲ ಆಕಸ್ಮಿಕ ಘಟನೆಯೇನೂ ಅಲ್ಲ; ಪ್ರಾಯೋಗಿಕ ಸತ್ಯವಿದು.

‘ ಹೊರಗಿನ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಯಾವದನ್ನು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವದೋ ಒಳಗಿನ ಶಕ್ತಿಯಿಂದಲೂ ಎಷ್ಟೋ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಅದು ಘಟಿಸುವದು. ಹೊರಗಿನ ಆಘಾತದಿಂದ ಹಸ್ತ ಸ್ನಾಯುಗಳು ಹೇಗೆ ಸಂಕೋಚ ಹೊಂದಬಲ್ಲವೋ ಒಳಗಿನ ಇಚ್ಛೆಯಿಂದಲೂ ಹಾಗಾಗಬಲ್ಲವು. ಇದರ ವಿಪರೀತ ವಿಧಾನದಿಂದ ಅನ್ಯಪರಿಣಾಮವೂ ಹುಟ್ಟಬಲ್ಲದು. ಇದರಿಂದ ಕಂಡುಬರುವದೇನೆಂದರೆ—**ಆಣವಿಕ ಸನ್ನಿವೇಶವನ್ನು ಇಚ್ಛಾ ಶಕ್ತಿಯಿಂದಲೂ ನಿಯಂತ್ರಣಗೊಳಿಸಲಿಕ್ಕಾಗುವದು.** ಆದ್ದರಿಂದ ಒಳಗಿನ ಶಕ್ತಿಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ಜ್ಞಾನತಂತುಗಳ ಉತ್ತೇಜನವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲೂಬಹುದು. ಇಲ್ಲವೆ ತಗ್ಗಿಸಲೂಬಹುದು. ಆದರೆ ಹೀಗೆ ದ್ವಿವಿಧವಾದ ಆಣವಿಕ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ಬಹುದಿನಗಳ ಅಭ್ಯಾಸ ಹಾಗೂ ಸಾಧನೆಗಳ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ. ಕೂಸಿಗೆ ಮೊದಮೊದಲಿಗೆ ನಡೆದಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಬಾರದು. ಆದರೆ ಬಹಳ ದಿನಗಳ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದಲೂ ಪರಿಪಾಠಿಯಿಂದಲೂ ಅದಕ್ಕೆ ನಡೆದಾಡುವುದು ಸುಲಭವಾಗುವದು.

‘ ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾನವನು ಕೇವಲ ಅದೃಷ್ಟದ ದಾಸನೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಆತನೊಳಗೇ ಒಂದು ಶಕ್ತಿಯು ನಿಕ್ಷೇಪಿತವಾಗಿದೆ. ಅದರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಆತನು ಬಹಿರ್ಜಗತ್ತಿನ ಅಪೇಕ್ಷೆಯನ್ನೇ ಮಾಡದೆ ಇರಬಲ್ಲನು. ಆತನ ಇಚ್ಛಾನುಸಾರವಾಗಿ ಒಳಹೊರಗಿನ ಪ್ರವೇಶದ್ವಾರಗಳು ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ತೆರೆಯಲೂ, ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಮುಚ್ಚಲೂ ಬಲ್ಲವು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ದೈಹಿಕ ಹಾಗೂ ಮಾನಸಿಕ ದುರ್ಬಲತೆಗಳ ಮೇಲೆ ಆತನು ಜಯಶಾಲಿಯಾಗಬಲ್ಲನು. ಯಾವ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ವಿಷಯಗಳು ಶ್ರುತಿಗೋಚರವಾಗುವದಿಲ್ಲವೋ ಅವು ಶ್ರುತಿಗೋಚರವಾಗುವವು, ದೃಷ್ಟಿಗೋಚರವಾಗದ ವಿಷಯಗಳು ಅವನ ಇದುರಿಗೆ ಜಾಜ್ಜ್ಜ್ಯಮಾನವಾಗುವವು. ಬೇರೆ ರೀತಿಯಿಂದ ಆತನು ಬಾಹ್ಯಿಕ ಸಕಲ ಉತ್ಪಾತಗಳನ್ನು ವಿೂರಿ ನಿಲ್ಲುವನು. ಸ್ವೇಚ್ಛಾಬಲದಿಂದ ಬಹಿರಂಗದ ಬಿರುಗಾಳಿಯೊಳಗೂ ಆತನು ಅಂತರರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷುಬ್ಧನಾಗಿ ಇರುವನು

“ ಆ ಶಕ್ತಿಯ ಉಚ್ಛ್ವಾಸದಿಂದಲೇ ಜೀವನದ ಪರಿಣತಿ. ಆ ಶಕ್ತಿಯಿಂದಲೇ ಮಾನವನು ದಾನತ್ವವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಂಡು ದೇವತ್ವಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟುವನು ! ”

* * * *

ನೀಟ್ಟಿನಿಂದ ಮೊದಲುವೂಡಿ ಜಗದೀಶಚಂದ್ರರ ಪರಿಗೆ ಶಕ್ತಿ ಮಂತ್ರದ ಹಿರಿಕಿರಿಯ ದ್ರಷ್ಟಾರರನ್ನೆಲ್ಲ ನಾವು ಇದೀಗ ಸಂದರ್ಶಿಸಿದೆವು. ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಮಾನವದೇಹದೊಳಗಿನ ಒಬ್ಬ ಅಜ್ಞಾತ ಶಕ್ತಿಮಂತ್ರ ಪುರುಷನ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಎಷ್ಟೇ ಅಲ್ಪ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದಲೇ ಆಗಲೊಲ್ಲದೇಕೆ, ಯಾವ ರೀತಿಯಿಂದಲೇ ಆಗಲೊಲ್ಲದೇಕೆ, ಎಷ್ಟೇ ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿಯೇ ಆಗಲೊಲ್ಲದೇಕೆ, ಎಷ್ಟೇ ನ್ಯೂನತಾಯುಕ್ತವಾಗಿಯೇ ಆಗಲೊಲ್ಲದೇಕೆ, ಎನೇ ಆಗಲಿ ಕಂಡುಹಿಡಿದಿದ್ದಾರೆ. ಅಂತಲೇ ಇವರು ದ್ರಷ್ಟಾರರು.

ನೀಟ್ಟಿನ ಭಾವನಾದೃಷ್ಟಿ, ಟ್ರಾಯಿಸನ ಅಂತರ್ದೃಷ್ಟಿ, ಎ. ಈ. ಅವರ ಧ್ಯಾನ ದೃಷ್ಟಿ, ಬೋಸರ ಪರೀಕ್ಷಾದೃಷ್ಟಿ ಇವೆಲ್ಲವುಗಳಿಗಿಂತ ಮೇಲೆ ರಾಮತೀರ್ಥರ ಆತ್ಮದೃಷ್ಟಿ, ವಿವೇಕಾನಂದರ ಸತ್ಯದೃಷ್ಟಿ- ಈ ಸಕಲ ಸಬಲ ದೃಷ್ಟಿಗಳೆಲ್ಲ ಕೂಡಿ ನಿರ್ಮಿಸಿದ ಶಕ್ತಿಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಅರವಿಂದ ಯೋಗಿಗಳ ದಿವ್ಯದೃಷ್ಟಿಯು ಭವ್ಯ ಕಳಸವನ್ನಿಟ್ಟಿದೆ. ಇಂದಿನ ಶಕ್ತಿಭಕ್ತರು ಈ ದಿವ್ಯ ದೇವಾಲಯದ ಗರ್ಭಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಸುಹೃದಳ ಪದ್ಮಪೀಠದ ಮೇಲೆ ಮಂಡಿಸಿದ ಮಹಾಶಕ್ತಿ ಮಾತೆಯ ಚರಣಾರವಿಂದಗಳನ್ನು ಶಿರಕಮಲದ ಮೇಲಿಲಿಸಿಕೊಂಡು ಸಿಂಹಾಂಡದೊಳಗಿನ ಪ್ರಚಂಡ ದೈತ್ಯರ ರುಂಡಗಳನ್ನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಆ ರಣಚಂಡಿಯನ್ನು ಆಹ್ವಾನಿಸಬೇಕು ! ಗುರು ಅರಸಂದರ ಯೋಗವೆಂಬುದು ಇದೇ.

“ಯಾ ದೇವ ಸರ್ವಭೂತೇಷು | ಶಕ್ತಿ ರೂಪೇಣ ಸಂಸ್ಥಿತಾ ||
 ನಮಸ್ತಸ್ಮೈ ನಮಸ್ತಸ್ಮೈ | ನಮಸ್ತಸ್ಮೈ ನಮೋನಮಃ || ”

— ಸಪ್ತಶತಿ

“ ಪಾರುಷಂ ನೃಷು ”

— ೧೯೩

ಓಂ ॐ ಓಂ

೨ ಜ್ಞಾನದ ಉನ್ನೇಷ

“ನನಗೆ ತಿಳಿಯಲಾರದೆ ನಾನು ಯಾವುದನ್ನೂ ನಂಬಲಾರೆನು. ಬಹು ಜನರು ನಂಬುತ್ತಾರೆಂದು ನಾನು ನಂಬಲಾರೆನು. ಹಿಂದಿನವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆಂದು ನಾನು ನಂಬಲಾರೆನು. ನಂಬುವದರಿಂದ ಹಿತ ವೃಂಟೆಂದು ನಾನು ನಂಬಲಾರೆನು. ನಂಬದಿದ್ದರೆ ಅಹಿತವಾಗುವದೆಂದು ನಾನು ನಂಬಲಾರೆನು. ನನಗೆ ಸತ್ಯವೆಂದೆನಿಸಿದರೆ ಮಾತ್ರ ನಂಬುವೆನು.

“ಬಹು ಜನರು ನಂಬಿದ್ದು ನಿಜವಿರಲೇಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವುದ ರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಭೂಮಿ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವರು ಸೂರ್ಯನೇ ತಿರುಗುತ್ತಾನೆಂದು ನಂಬಿದ್ದಾರೆ. ಹಿಂದಿನವರು ಹೇಳಿ ದ್ದಾರೆಂಬ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹುರುಳು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅವರೂ ತನುಗಿಂತ ಹಿಂದಿನವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆಂಬ ಕಾರಣದಿಂದ ಸ್ವಂತ ವಿಚಾರಿಸದೆ ನಂಬಿರ ಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಿದೆ. ನಂಬುವದರಿಂದಲೇ ಹಿತವಾಗುವದೆಂದು ಹೇಳು ವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಸಿಕ್ಕುಸಿಕ್ಕು ಮಾತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನಂಬಿದ್ದರಿಂದಲೇ ಜನಾಂಗವು ಮೂಢತನಕ್ಕೆ ಇಳಿದಿದೆ. ನಂಬದಿದ್ದರೆ ಅಹಿತವಾಗುವ ದೆಂದು ನಂಬುವವರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹುಚ್ಚರೇ ಇರಲಾರರು. ಜನರ ಮೂಢಶ್ರದ್ಧೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊಟ್ಟೆ ಹೊರಕೊಳ್ಳುವವರು ಮಾಡಿದ ಚಾತುರ್ಯವಿದು.

“ಹಿಂದಿನವರಿಗೆ ಸತ್ಯವು ತಿಳಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಾಗಿದ್ದರೆ ಇಂದಿ ನವರಿಗೇಕೆ ಶಕ್ಯವಾಗಬಾರದು? ಒಬ್ಬರಿಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೇಕೆ ತಿಳಿಯಬಾರದು? ಅನ್ಯರಿಗೆ ತಿಳಿದರೆ ನನಗೇಕೆ ತಿಳಿಯಲಾರದು?

“ನನಗೆ ತಿಳಿದರೆ ಮಾತ್ರ ನಾನು ನಂಬತಕ್ಕವರು; ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲ.”

ಇಂದಿನ ಜಗದ ಕೂಗು ಇದು.

ಇದು ಒಬ್ಬರ ಕೂಗಲ್ಲ, ಇಬ್ಬರ ಕೂಗಲ್ಲ; ಸಾವಿರ ಜನರ ಕೂಗು, ಲಕ್ಷ ಜನರ ಕೂಗು, ಕೋಟಿಕೋಟಿ ಜನರ ಅಂತರಂಗದ ಕೂಗು.

“ಬೇಕು—ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಸ್ವಂತ ನಮ್ಮಿಂದ ನಮಗೇ ತಿಳಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕು.”

ಹೊಸಕಾಲದ ಯುಗಮಂತ್ರವಿದು.

‘ಬೇಕು—ಬೇಕು’ ಎಂದು ಅಂತರಂಗವು ಕೂಗತೊಡಗಿತೋ, ತಗೋ—ಹುಡುಕಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಆರಂಭ.

ನವ ಮಾನವನು—ಒಂದನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡಿದನು, ಒಂದನ್ನು ತಟ್ಟಿ ನೋಡಿದನು, ಒಂದನ್ನು ಮುರಿದು ನೋಡಿದನು, ಒಂದನ್ನು ಹರಿದು ನೋಡಿದನು, ಒಂದನ್ನು ಕಿತ್ತಿ ನೋಡಿದನು, ಒಂದನ್ನು ಕುಟ್ಟಿ ನೋಡಿದನು. ಹೇಗೆ ನೋಡಿದರೂ ಮುಂಚೆ ಕಂಡದ್ದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗೇನೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಸುತ್ತಿಸುತ್ತಿ ಹೊರಟ ಸ್ಥಳಕ್ಕೇ ತಿರು ತಿರುಗಿ ಬಂದನು.

ಅದರಿಂದ ಒಮ್ಮೆ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದವನಂತಾದನು, ಒಮ್ಮೆ ಪಿತ್ತ ತಲೆಗೇರಿದವನಂತೆ ಮಾಡಿದನು, ಒಮ್ಮೆ ಕೊಂದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಓಡಿದನು, ಒಮ್ಮೆ ಕೊಲ್ಲುವುದಕ್ಕೆ ಹಾರಿದನು.

“ಅದೂ ಸುಳ್ಳು, ಇದೂ ಸುಳ್ಳು, ಅವರದೂ ಭ್ರಮೆ, ನನ್ನದೂ ಭ್ರಮೆ. ಅವರೂ ವ್ಯರ್ಥ, ನಾನೂ ವ್ಯರ್ಥ. ಎಲ್ಲಾ ಸ್ಮಶಾನವೇ ಸ್ಮಶಾನ!”

ಎಂದು ಕಂಗಿಟ್ಟು ಕೈಸಾಗದೆ ನಿಂತನು.

ನಿಲ್ಲಲಿಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವೆಲ್ಲಿ? ಬಳಗಿನ ಕೂಗು ಕೂಗಿಯೇ ಕೂಗು ತ್ತಿತ್ತು—‘ತಿಳಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕು, ತಿಳಿಯದೆ ಗತ್ಯಂತರವಿಲ್ಲ.’

ಪುನಃ ಓಟಕ್ಕೆ ಆರಂಭ.

ಸಿಕ್ಕಿತೆಂದು ಹಿಡಿಯಹೋದರೆ ಹಾರಿಹೋಗುವದು. ಹಾರಿ ತೆಂದು ಆಶೆ ಬಿಟ್ಟರೆ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಸುಳಿಯುವದು. ಹೌದೆಂದರೆ ಅಲ್ಲ ದಂತಾಗುವದು, ಅಲ್ಲವೆಂದರೆ ಹೌದೆನಿಸುವದು. ಹೌದು-ಅಲ್ಲ ಎಂಬುದರ ಇಂದ್ರಜಾಲದಲ್ಲಿ ದಾರಿಯೆ ಸಿಗಲೊಲ್ಲದು.

“ಹೌದೆನ್ನಲಿಕ್ಕೂ ಬರುವಂತಿಲ್ಲ, ಅಲ್ಲವೆನ್ನಲಿಕ್ಕೂ ಬರುವದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲವೆಂದರೆ, ಅಲ್ಲದ್ದು ಬಂತೆಲ್ಲಿಂದ? ಹೌದೆಂದರೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಪ್ರಮಾಣ ವೇನು?”

ಕುಳಿತನು, ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿದನು, ಸುಖವೆನಿಸಿತು. ಮುಂಚೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು, ಕಣ್ಣೆರೆದಿದ್ದನು, ಅಸುಖವೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಈಗ ಸುಖವೆನಿಸಹತ್ತಿತು. ಮೊದಲಿನ ಅಸುಖವೆಲ್ಲಿ ಹೋಯಿತು? ಬೇಕಾದದ್ದು ಸುಖ, ತಿಳುವಳಿಕೆಯಲ್ಲ. ಮೊದಲಿಗೆ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅದಿಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಅಸುಖವೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಈಗ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಸಾಕು, ಯಾಕೆಂದರೆ ಅದಿಲ್ಲದೆಯೂ ಈಗ ಸುಖವೆನಿಸುತ್ತಿದೆ. ಜಗತ್ತಿಗೆ ಸುಖ ಬೇಕೇ ಹೊರತು ತಿಳುವಳಿಕೆಯಲ್ಲ. ತಿಳಿಯದಿದ್ದದ್ದರಿಂದಲೇ ಯಾವಾಗ ಸುಖಕ್ಕೆ ಬಾಧೆ ಬರುವದೋ ಅವಾಗ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಮುಖ್ಯ; ಅದರೆ ಉಳಿದೆಲ್ಲ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸುಖವೇ ಮುಖ್ಯ. ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ದುಃಖದ ಸಹನ. ದುಃಖಕ್ಕಾಗಿ ದುಃಖ ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕಾದೀತು? ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ಲೋಕ ಸಂಬುಗೆ ಹಿಡಿದಿದೆ. ಸಂಬುಗೆಗಾಗಿ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಅದು ಸುಖ ವನ್ನು ಆಹುತಿ ಕೊಡುವದುಂಟು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸುಖವನ್ನು ಕೊಡುವ ಸಂಬುಗೆಯೇ ಸತ್ತುಹೋಗಿ ಜೀವನವು ಸರಕವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಂತೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾದದ್ದು ಸುಖ!!!

ತಿಳಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿರುವ ವಸ್ತು ತಿಳಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವಂಥಾದ್ದಲ್ಲ ವೆಂದು ತಿಳಿದರೆ ಅದೇನು ಸಣ್ಣವಾತಲ್ಲ. ತಿಳಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದದ್ದನ್ನು ಅರ್ಥ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಂತೆಯೆ ಸರಿ. ಮುಗಿಲಿನ ಅಂಚನ್ನು ಮುಟ್ಟುವೆ ನೆಂದು ಬಬ್ಬನು ರೆಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಹಾರಿದನು. ಹಾರಿ

ಹಾರಿ, ಕೊನೆಗೆ 'ಇದಕ್ಕೆ ಅಂಜೇ ಇಲ್ಲ' ಎಂದು ಹೊರಳಿದನು. ಹಾಗೆ ಹೊರಳಿದ್ದರಿಂದ ಅವನಿಗೂ ಸುಖವಾಯಿತು, ಅನ್ಯರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಇಷ್ಟು ತಿಳಿದ ಮೇಲೆಯೂ ಆತನು ಹಾಗೇ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಹಾರಿದ್ದರೆ ಅವನೊಬ್ಬ ಹುಚ್ಚ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಕೊನೆಗೆ ಪ್ರಾಣಾಂತಿಕ ಸಮಯದಲ್ಲಾದರೂ ಆತನು— 'ಇದಕ್ಕೆ ಅಂತವಿಲ್ಲ' ಎಂಬ ವಾಕ್ಯವನ್ನೇ ಉಚ್ಚರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆಗ ಅಂದು ಫಲವೇನು? ಸ್ವಂತಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗವಾಗಲಿಲ್ಲ; ಅನ್ಯರಿಗೆ ನೆಲೆಹತ್ತಲಿಲ್ಲ!! ಸಮಯವಿರುವಾಗಲೇ ಕೈ ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡವನು ಜಾಣನು.

“ನಾನು ತೀರ ಸಯುಕ್ತಿಕವೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಸಂಗತಿಯು ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಷ್ಟು ಸಯುಕ್ತಿಕವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರಂತೆ ನಾನು ತೀರ ಅಯುಕ್ತಿಕವೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟಿದ್ದ ಸಂಗತಿಯು ನಾನು ಕಲ್ಪಿಸಿರುವಷ್ಟು ಅಯುಕ್ತಿಕವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.....

“ಹೀಗೆ ನಾನು ಮಾನವಜೀವನದಲ್ಲಿ ವಿಚಾರದ ಹೊರತು ಶ್ರದ್ಧೆಗೂ ಸ್ಥಳವಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು, ಹಾಗೂ ಈ ಶ್ರದ್ಧೆಯೇ ಜೀವನವನ್ನು ಬದುಕಿಸಿದೆಯೆಂದೂ ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡೆನು.....

‘ವಿಚಾರವಾದದ ಮೇಲೆ ನಿಂತ ಜಾನ್ಲನದಿಂದ ಜೀವನವು ನಿರರ್ಥಕವೆಂದು ತೋರಿತು. ಅದರಿಂದ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ನನ್ನ ಮನವೊಲಿಯಿತು; ಜೀವನವು ಸ್ತಂಭಿತವಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ತರ್ಕಗಳಿಂದ ನಾನು ನಿಶ್ಚಯಕ್ಕೆ ಬಂದರೂ ಆಗಲೂ ನನ್ನ ಜೀವನವು ಸಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು. ನನ್ನ ಸುತ್ತು ಮುತ್ತಲಿನ ಜನರೆಲ್ಲಾ ಬದುಕಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡ ಮೇಲೆ, ಜೀವನದ ಸಮಸ್ಯೆ ಅವರಿಗೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿದಿದೆಯೆಂದೇ ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆನು. ಮತ್ತು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿರದಲೇ ಜೀವನವು ಶಕ್ಯವೆಂದು ಕಂಡುಕೊಂಡೆನು. ದೇಶದೇಶಾಂತರದ ಆದಿಬುನಾದಿಯ ಜನರನ್ನೂ ಅಧುನಿಕರನ್ನೂ ಕುರಿತು ಆಲೋಚಿಸಲು ನನಗೆ ಇದೇ ಕಂಡು ಬಂದಿತು. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಮಾನವಜೀವನದ ಆರಂಭದಿಂದಲೂ ಶ್ರದ್ಧೆಯೇ ಜೀವನವನ್ನು ಶಕ್ಯಗೊಳಿಸಿದೆ. ಶ್ರದ್ಧೆಯ

ಸಾಸಾನ್ಯರೂಪರೇಖೆಯು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಎಂದೆಂದೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಒಂದೇ ವಿಧವಾಗಿರುತ್ತದೆ

‘ ಶ್ರದ್ಧೆಯೇ ಜೀವನದ ಬಲವು. ಯಾವನೊಬ್ಬನು ಬದುಕಿದ್ದಾನೆಂದರೆ ಅವನು ಎನಾದರೊಂದರಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟೇ ಇರುತ್ತಾನೆ. ಏತರಲ್ಲಿಯೂ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನಿಟ್ಟಿರದಿದ್ದರೆ ಆತನು ಬದುಕಿಯೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆತನಿಗೆ ಸಾಂತದಲ್ಲಿ ಕೊರತೆಯಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಂಡು ಒಂದರೆ ಆತನು ಸಾಂತದಲ್ಲಿಯೇ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನಿಟ್ಟಿರುತ್ತಾನೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಕೊರತೆ ಕಂಡರೆ ಅನಂತದ ಮೇಲೆ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನಿಡುತ್ತಾನೆ. ಶ್ರದ್ಧಾರಹಿತನಾಗಿ ಆತನಿಗೆ ಬಾಳಲಿಕ್ಕೇ ಆಗದು

‘ ನನಗೆ ಈಗ ನಿಜ್ಜೀವನವಾಗಿ ಅನಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆಂದರೆ—ಬಾಳೆ ಬದುಕೆ ಬೇಕೆನ್ನುವವನು ಅನಂತದ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನಾದರೂ ಕೊಟ್ಟಿರಬಾರದು; ಅಥವಾ ಸಾಂತ-ಅನಂತಗಳ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಜೋಡಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವಂತೆ ಜೀವನದ ಅರ್ಥವನ್ನಾದರೂ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರಬೇಕು. ’ *

ಶ್ರದ್ಧೆಯ ಮಹಿಮೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಇದೆಯಾದರೂ ಅದೇ ಎನೂ ಜ್ಞಾನವಲ್ಲ. ಶ್ರದ್ಧೆಯ ಅರ್ಥವು ಇಷ್ಟೇ. ಅದೇನೆಂದರೆ—ಜೀವದ ಆಳದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಸಸ್ಸಂದಿಗ್ಧತೆಯುಂಟಾಗಿದೆ. ಹೊರಮಗ್ಗಲಲ್ಲಿ ಅದರ ಕಾರಣವು ಪ್ರಕಟವಿಲ್ಲ. ಅದರೂ ಬುದ್ಧಿಯು ನೊದಲಿನಂತೆ ಹಾರಾಡುವದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿ ಗೇನಾದರೂ ತಿಳಿದರೆ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಅದು ಬೇಕಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂತಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈಗ ಅದು ತಾಳ್ಮೆಯನ್ನು ಕಲಿತಿದೆ.

ಶ್ರದ್ಧೆ ಹುಟ್ಟುವದಕ್ಕಿಂತ ಮುಂಚಿನ ಓಟದಿಂದ ಜೀವಕ್ಕೆ ಸಂಕಟ ಹೆಚ್ಚು. ಆಗ ಚಿತ್ತದ ಅಸ್ಥಿರತೆಯೇ ಜೀವಕ್ಕೆ ತಲೆ ಬೇಸರಾಗುತ್ತದೆ. ಶ್ರದ್ಧೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಮೇಲೆ ಅಸ್ಥಿರತೆ ತಪ್ಪುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೇ ನಿಶ್ಚಯ ಸ್ಥಿತಿಯೆಂದೆನ್ನುವರು. ನಿಜವಾಗಿ ಈ ಅವಸ್ಥೆ ಬಂದ ಮೇಲೆಯೇ ಮನುಷ್ಯನು ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಅರ್ಹನಾಗುತ್ತಾನೆ.

* ಮಹರ್ಷಿ ಟಾಲ್ ಸ್ಟಾಯ್ ಅವರ ಅತ್ಯಚರಿತ್ರೆ ‘ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ಬೆಳಕು ’ (: ನೂಯ್ ಕನ್ ಫೆಶನ್ ’) ನಿಂಬ ಗ್ರಂಥದಿಂದ.

ವೊದಲಿನ ಅಸ್ಥಿರತೆಯ ಕೋಲಾಹಲದಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಒಳಗೊಳಗೆ ಗುಪ್ತ ಶ್ರದ್ಧೆಯೇ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನಿಜಾಂಶವು ತನಗೆ ಲಭ್ಯವಾಗಬಲ್ಲದೆಂಬ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಆತನು ಅಷ್ಟೊಂದು ಕೋಲಾಹಲವನ್ನು ಹೇಗೆ ಎಬ್ಬಿಸುತ್ತಿದ್ದನು? ಶ್ರದ್ಧೆಯು ದಿಗ್ಗರ್ಶಕವಾದ ಉತ್ತರಮುಖೀ ಯಂತ್ರವಿದ್ದಂತೆ.

ಪ್ರಖರ ಸಂದೇಹವು ಸತ್ಯದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಮಗಿರುವ ಗಾಢಾನುರಾಗವನ್ನೇ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ನಮಗೆ ಶುದ್ಧ ಸತ್ಯದ ಅಗತ್ಯವೇ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಸಿಕ್ಕ ಸಿಕ್ಕ ಮಾತುಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಬೇಕಾದಂತೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಬೇಕಾಗಲಾರದ್ದು ಎಂಥದಿದ್ದರೇನು?

ಒಳಗೆ ಶ್ರದ್ಧೆಯು ಜಾಗೃತವಾಗಿ ಇರಬೇಕು; ಹೊರಗೆ ಬುದ್ಧಿಯು ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿರಬೇಕು. ಇತಿಹಾಸ ಸಂಶೋಧಕರಲ್ಲಿಯೂ ಭೌತಿಕ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರಲ್ಲಿಯೂ ಈ ಮಾತಿನ ನಿರ್ದರ್ಶನವನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಐನ್‌ಸ್ಟೀನರೂ, ಜಗದೀಶಚಂದ್ರರೂ ಸ್ವಮುಖದಿಂದ ಈ ಮಾತನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಅವಿವಿಧ ವಿಷಯಗಳ ಆಭಾಸವು ಪ್ರಾಣದಲ್ಲಿ ನೊದಲು ಹೇಗೋ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ: ಬಳಿಕ ಆ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ವಿವಿಧ ಪ್ರಯೋಗಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದ್ದುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ; ಅಪೂರ್ಣವಾಗಿದ್ದುದನ್ನು ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸುತ್ತಾರೆ; ಆಭಾಸವಾಗಿ ಇದ್ದುದನ್ನು ನೈಜಕ್ಕೆ ಇಳಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಇತಿಪ್ಪ, ಬಾಬಿಲೋನಗಳ ಅತಿಪುರಾತನ ಲಿಪಿಗಳನ್ನೋದುವ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಇತಿಹಾಸ ಸಂಶೋಧಕರು ಇದೇ ಮೇರೆಗೆ ಹುಡುಕಿ ತೆಗೆದರು. ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು ವರಷುಗಳ ಕಾಲ ಒಂದೇ ಸವನೆ ಯಾವದೋ ಅವಿವಿಧ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಹಾಳು ದೇಗುಲಗಳಲ್ಲಿ ಲಿಪಿಗಳ ಮುಂದೆ ಮಿಟಿ ಮಿಟಿ ಸ್ವರ್ಗವನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು. ಆರಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಲಿಪಿಗಳ ಜ್ಞಾನವು ತಮಗೆ ಆದೀತೆಂಬ ಭರವಸವು ಆವರೊಳಗೆ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂತೆಂಬುದನ್ನು ಯಾರು ಹೇಳಬೇಕು? ಎನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ್ದು

ಮುಂದೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಹೊಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಬಾಹ್ಯಕ ಕಾರಣಗಳನ್ನಾದರೂ ಏನು ತೋರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಿದೆ ?

ಜಾಬಲೋನದ ಲಿಪಿವಾಚನ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಹುಡುಕಿ ತೆಗೆದವನ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ—

ಜಾರ್ಜ್ ಸ್ಮಿಥ್ ಎಂಬವನು ಕಂಬಾರ ಜಾತಿಯ ಬಡ ಹುಡುಗನು. ೧೪ ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇವನ ತಂದೆಯು ಇವನನ್ನು ಒಬ್ಬ ಕೆತ್ತಿಗೆಯ ಕೆಲಸದವನ ಕೈಕೆಳಗೆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕಲಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದನು. ಮೊದಲಿನಿಂದಲೇ ಹುಡುಗನು ಬಹು ಬುದ್ಧಿವಂತನೂ ಆಲೋಚನಾಪಟುವೂ ಆಗಿದ್ದನು. ಅದೇ ಹೊತ್ತಿಗೆ 'ಮೇಸೋಪೊಟೇಮಿಯಾ'ದಲ್ಲಿ ಭೂಸಂಶೋಧನವು ನಡೆದಿದ್ದು ಅದರ ಕುತೂಹಲ ಜನಕ ಸಮಾಚಾರಗಳು ವೃತ್ತ ಪತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಆಗಾಗ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ಹೊರಟ ಸಾಮಾನ್ಯಗಳು ಲಂಡನ್ನಿನ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಮ್ಯೂಜಿಯಮ್ನಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದವು. ಈ ಹುಡುಗನು ದಿನಾಲು ಅವುಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆಂದು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಎಷ್ಟೋ ಹೊತ್ತು ಅವುಗಳನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಈತನ ಈ ಕ್ರಮವು ಒಮ್ಮೆ ಆ ಭೂಸಂಶೋಧನ ಖಾತೆಯ ಸುಪರಿಂಟೆಂಡೆಂಟನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳಲು ಅವನು ತನ್ನ ಸ್ವಂತದ ಅಭ್ಯಾಸದ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಆ ಲೇಖಗಳ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಈತನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಯನ್ನಿತ್ತನು. ಒಡನೆಯೇ ಸ್ಮಿಥ್ ಅಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಭರವೇರಿತು. ಮತ್ತು ಆತನು ತನ್ನ ಸ್ವಂತದ ಬುದ್ಧಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದಿಂದಲೇ ಆ ಲಿಪಿಗಳನ್ನೋದುವ ಗುರು ಕೀಲಿಯನ್ನು ಹುಡುಕಿ ತೆಗೆದನು. ಅದರ ಮೂಲಕವೇ ೧೮೬೨ರಲ್ಲಿ ಆತನನ್ನು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಮ್ಯೂಜಿಯಮ್ನಿನ ಆ ವಿಭಾಗದ ಮೇಲೆ ಸುಪರಿಂಟೆಂಡೆಂಟನನ್ನಾಗಿ ನಿಯಮಿಸಲಾಯಿತು.

ಇದಕ್ಕಿಂತ ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾದ ಇನ್ನೊಂದು ಘಟನೆಯುಂಟು. ಜಗದೀಶಚಂದ್ರ ಬೋಸರು ತಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಆ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ತಾವೇ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿರುವರು —

‘ಒಮ್ಮಿಂದೊಮ್ಮೆ ಯಾರೋ ದೊಡ್ಡ ದನಿಯಿಂದ-‘ ಹಜ್ಜರ್!’ ಎಂದು ಅಂದರು. ಆದರೆ ಯಾರೂ ಕರೆದದ್ದು ಕೇಳಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅದರೂ ಭಕ್ತಿ ಕರುಣೆಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಉಚ್ಚ್ವಾಸಿತ ಸ್ವರದಿಂದ-‘ಏನಾಜ್ಞೆ ಪ್ರಭೋ!’ ಎಂದು ಅಂದದ್ದು ಕೇಳಿಸಿತು. ಯಾರು ನಿನ್ನ ಪ್ರಭುವು? ಯಾರ ಆಪ್ತನೆಯಿಂದ ನೀನು ಹೀಗೆ ಉದ್ವಿಗ್ನನಾಗಿರುವಿ?.....ಎನು ಆಶ್ಚರ್ಯವಿದು!!! ಒಂದು ಮಾತಿನಿಂದಲೇ ಜೀವನದ ಸ್ವರಗಳೆಲ್ಲ ತರಂಗಿತವಾದವುಈಗ ನನಗೆ ತಿಳಿಯಿತು: ಹೊರಗಿನಿಂದಲ್ಲದೆ ಒಳಗಿನಿಂದಲೂ ಹುಕುಮು ಬರುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ನನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯಿಂದಲೇ ಸರ್ವವೂ ನಡೆದಿರುತ್ತದೆಯೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆನು. ನಾನು ಒಬ್ಬನೇ ಇದ್ದೇನೋ? ಮನವನ್ನು ಬಂದಿಷ್ಟು ಸ್ಥಿರಗೊಳಿಸಿದೊಡನೆಯೇ ಇಬ್ಬರ ನಡುವೆ ಸರ್ವದಾ ನಡೆದಿರುವ ಮಾತುಕತೆಗಳು ಕೇಳಿಸುತ್ತವೆ; ಇವರೇ ನನ್ನನ್ನು ನಡಿಸಿಕೊಂಡು ಒರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವರಲ್ಲಿ ಕುಮತಿಯು ನಾನು. ಸುಮತಿಯು ಯಾರು?....ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ೨೭ ವರುಷಗಳ ಹಿಂದಿನ ಘಟನೆಯೊಂದು ನೆನಸಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ನಾನೆಂದೂ (ಲೇಖ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು) ಬರೆದಿದ್ದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಒಳಗಿನಿಂದ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರು ಬರೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚಿದರು. ಆತನ ಆಜ್ಞೆಯಿಂದಲೇ ‘ಆಕಾಶ-ಸ್ವಂದನ ಮತ್ತು ಅದೃಶ್ಯ ಪ್ರಕಾಶ’ ಎಂಬ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಬರೆದೆನು..... ಒಂದು ವರುಷದ ಹಿಂದೆ ಒಮ್ಮಿಂದೊಮ್ಮೆ ‘ಪರ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗು’ ಎಂದು ನಿರ್ದೇಶವು ಕೇಳಿಸಿತು. ಪರದೇಶ ಗಮನವೋ? ಅಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ಯಾರು ಕೇಳಬೇಕು? ಆಗ ಕಠೋರ ಸ್ವರದಿಂದ-‘ನನ್ನ ಹೆಸರು ಹುಕುಮ್, ನಿನ್ನ ಹೆಸರು ಸೇವಕ! ಲಾಭಾಲಾಭವನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ನೀನಾರು?’ ಎಂದು ಅಂದದ್ದು ಕೇಳಿಸಿತು. ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ತಿರಸಾವಹಿಸಿದೆನು. ಆ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲ ನಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಮುಚ್ಚಿದ (ದೈವದ) ಬಾಗಿಲುಗಳೆಲ್ಲ ತೆರೆದುಹೋದವು. ಯಾರ ಹುಕುಮಿನಿಂದ ಇದು ಆಯಿತು?’ *

* ದಿವಂಗತ ಸರ್ ಜಗದೀಶಚಂದ್ರ ಬೋಸರ “ಅಸ್ತುತ್ವ” ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕದಿಂದ.

ಇಂತಹದೇ ಒಂದು ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ನಾವು ಪ್ರಾಚೀನನಾದ ರತ್ನಾಕರಸಿದ್ಧನಲ್ಲಿ ಕಾಣುವೆವು. ಕಾವ್ಯ ನಾಯಕನು ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕುಬಿದ್ದಾಗ— 'ಶ್ರೀಹಂಸನಾಥ, ನೀನೇ ಬಲ್ಲೆ ಇದಕೆ ತ! ಕ್ಯೂಹೆಯಾವುದು ಸ್ವಾಮಿಯೆಂದಾ || **ರೂಹಿಸಿತೊಂದು ದಿವ್ಯೋಸಾಯ;** ಗುರುವಿನ ಮಹಾತ್ಮೆಯೆಂದುರೆ ನಕ್ಕಾ ||' ಒಳಗೆ ನಡೆದುದನ್ನು ಹೊರಗಿನವರೇನು ಬಲ್ಲರು? ಮಂತ್ರಿ ವೊದಲಾದ ವರೂ ತಮಗೆ ತಿಳಿದಂತೆ ಉಪಾಯಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಆತನು— 'ನೀವು ಪೇಳ್ವುದು ಬುದ್ಧಿಯಹುದು; ಆದರೆನ್ನ ಚಿದ್ಭಾವ ದೊಳೊಂದಾಯ್ತು ಬುದ್ಧಿ!' ಎಂದು ಉಸುರುವನು.

ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಒದ್ದಾಡುತ್ತ ನಾಸೀಗ ಅಂತರಂಗದ ಬಹು ಅಳವಾದ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದಂತಾಯಿತು. ಈ ಒಳನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ವ್ಯವಹಾರವುಳ್ಳ ಯೋಗಿಗಳ, ಜ್ಞಾನಿಗಳ ಜೀವನವಂತೂ ಇಂಥ ಅಘಟಿತ ಸಂಗತಿಗಳ ಆಗರವೇ ಆಗಿರುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪರಮಹಂಸರ ಜಾಜ್ಜಲ್ಯ ಜೀವನವು ಬುದ್ಧಿಯಾಚೆ ಗಿನ ಜ್ಞಾನದೊಂದು ಕುಬೇರನ ಬೊಕ್ಕಸವೇ ಆಗಿದೆ. ಅವರಿಗೆ ಯಾವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಯಾವದರ ತಿಳುವಳಿಕೆಯ ಅಗತ್ಯವುಂಟಾಗುತ್ತಿತ್ತೋ ತಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಅದು ಬುದ್ಧಿಯ ಆಚೆಗಿನ ರಾಜ್ಯದಿಂದ ಕೊಡ ಲ್ಲಡುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಆದರೂ ಅವರು ಅರಿತೂ ಅರಿಯದವರಂತೆ ತಮ್ಮನ್ನು ಕುರಿತು ಭಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ— 'ಅಯ್ಯಾ, ನನಗೇನು ತಿಳಿದಿದೆಯೆಂದು ಇಷ್ಟೊಂದು ಜನರು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ' ಎಂದು ಒಂದೊಂದು ಸಲ ನನಗೆ ಯೋಚನೆಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಪಂಡಿ ತರು 'ತಾವು ಅಪ್ಪಣೆಕೊಡಿಸುವದೆಲ್ಲವೂ ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಇವೆ' ಎಂದು ಹೇಳುವರು'

ಶ್ರೀ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪರಮಹಂಸರು ಒಂದು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಮುಖದಿಂದ ವಿವರಿಸಿದ ಸಂಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವಾ—

‘ನಾನು ಯಾರ ಸಂಗಡಲೋ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆಗ ನನಗೆ ಇದಿರಲ್ಲೇ ನಮ್ಮೂರ ಕೆರೆಯು ಕಾಣಿಸಿತು. ಅದರ ನೀರಿಸ ನೇಲೆ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಪಾಚಿಯನ್ನು ಒತ್ತರಿಸಿ ಒಬ್ಬನು ನೀರನ್ನು ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದನು. ನೀರು ಸ್ಫಟಿಕದಂತೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದ್ದಿತು. ಈ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ನನಗೆ ಶ್ರೀ ಮಾತೆಯೇ ತೋರಿಸಿದಳು. ಚಿದಾನಂದ ಸಾಗರವು ಮಾಯೆಯೆಂಬ ಪಾಚಿಯಿಂದ ಮುಚ್ಚಿಹೋಗಿರುತ್ತದೆ. ಆ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿಯಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುವವರು ಅದರ ನೇಲೆ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿರುವ ಆ ಪಾಚಿಯನ್ನು ಒತ್ತರಿಸಬೇಕು.’

ಈ ಮಾತನ್ನು ಪರಮಹಂಸರು ತಮ್ಮೊಬ್ಬ ಭಕ್ತನಿಗೆ ಈಶ್ವರನ ಆಗಾಧ ದೈವೀ ಮಾಯೆಯನ್ನು ಕೂರಿತು ಬೋಧಿಸುವಾಗ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಚಿದಾನಂದ ಸಾಗರವು ಮಾಯೆಯೆಂಬ ಪಾಚಿಯಿಂದ ಮುಚ್ಚಿಹೋಗಿದೆಯೆಂದೂ, ಅದನ್ನರಿಯಲೆಳಸುವವನು ಆ ಮಾಯೆಯನ್ನು ದೂರಗೊಳಿಸಬೇಕಾಗುವದೆಂದೂ ಬೋಧಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಾಗ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮೊದಲಿಗೆ ಪರಮಹಂಸರ ಚಿತ್ತದಲ್ಲಿ ಅವರ ಊರ ಒಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕೆರೆಯ ದೃಶ್ಯವು ಚಿತ್ರಿತವಾಯಿತು. ಅನಂತರ ಅದರ ಸಾದೃಶ್ಯದಿಂದ ಬೋಧವಚನವು ಉದಯವಾಯಿತು.

ತಮ್ಮೂರ ಕೆರೆಯ ಸ್ಮರಣವುಂಟಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಆಗ ಕಾರಣವು ಯಾವುದೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಬೋಧವಚನದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯ ಪೂರ್ವಗರ್ಭ ಪಿಂಡದಂತೆಯೇ ಅದು ಉದಯಿಸಿದ್ದಿತು. ಅಂತಲೇ ಅದನ್ನು ಜಗನ್ನಾತೆಯೇ ತಮಗೆ ತೋರಿಸಿದಳೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಇಂತಹದೇ ಇನ್ನೊಂದು ಸಂದರ್ಭವಿದೆ. ಒಮ್ಮೆ ನೆರೆದ ಭಕ್ತರಲ್ಲೊಬ್ಬನು-ಸಂಸಾರಿಗಳ ಅಧ್ಯಾತ್ಮವು ಹೇಗಿರಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಲು- ‘ಅಯ್ಯಾ, ಭತ್ತವನ್ನು ಕುಟ್ಟುವವಳು ಒಂದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಸಕೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅದರಿಂದ ಕುಟ್ಟುತ್ತಲೂ, ಇನ್ನೊಂದು ಕೈಯಿಂದ ಬರಳ ಸುತ್ತಲು ಸಿಡಿಯುವ ಕಾಳುಗಳನ್ನು ಒಳಗೆ ನೂಕುತ್ತಲೂ ಇರುವಂತೆ

ಬಂದು ಕೈಯ್ಯನ್ನು ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿಯೂ ಇನ್ನೊಂದು ಕೈಯ್ಯನ್ನು ಆಧ್ಯಾತ್ಮದಲ್ಲಿಯೂ ಇರಿಸಿ ಒನಕೆಯಿಂದ ತನ್ನ ಕೈ ಚಿಜ್ಜಿಹೋಗದಂತೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದಿರಬೇಕು.' ಎಂದು ಪರಮಹಂಸರು ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ಅಂತರಂಗದ ಶಿಷ್ಯರಲ್ಲೊಬ್ಬರು ತಮ್ಮ ಗುರುವಿಗೆ-ಸ್ವಾಮಿ, ತಾವು ಇಷ್ಟು ಧಟ್ಟನೆ ಪೇಗೆ ಈ ಉತ್ತರವನ್ನು ಹೇಳಿದಿರಿ? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವರು 'ಅಪ್ಪಾ, ಮಾತೆಯು ನನಗೆ ಆ ಚಿತ್ರವನ್ನು ತೋರಿಸಿ ದಳು. ಆದ್ದರಿಂದ ಧಟ್ಟನೆ ಹಾಗೆ ಹೇಳಲಿಕ್ಕಾಯಿತು.' ಎಂದರು.

ಭತ್ತ ಕುಟ್ಟುವವಳ ಚಿತ್ರವು ಚಿತ್ತದಲ್ಲಿ ಉದಯಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಆಗ ಬಾಹ್ಯಕಾರಣಗಳು ಇನ್ನಾವುವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಅದು ಪ್ರಶ್ನವನ್ನು ಬಿಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ ನಿರ್ದೇಶವಾಗಿದ್ದಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಜಗ ನ್ನಾತೆಯೇ ಅದನ್ನು ದಯಪಾಲಿಸಿದಳೆಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಇನ್ನೊಂದು ಕಲ್ಪನಾತೀತ ಪ್ರಸಂಗವನ್ನು ಪರಮಹಂಸರು ತಮ್ಮ ಶ್ರೀಮುಖದಿಂದಲೇ ಹೇಳಿರುವರು. ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ—

• ಜಪವನ್ನೂ ಧ್ಯಾನವನ್ನೂ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಪಂಚವಟಿಯಲ್ಲಿ ತುಳಸೀ ವನವನ್ನು ಮಾಡಿದೆನು. ಅದಕ್ಕೆ ಗಳುವಿನ ಬೇಲಿಯನ್ನು ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ಇಚ್ಛೆಯಾಯಿತು. ಗಂಗೆಯ ನೀರು ಉಕ್ಕಿ ಬಂದು ಆದರಲ್ಲಿ ಗಳು, ಹಗ್ಗ ಮುಂತಾದುವೆಲ್ಲ ತೇಲುತ್ತ, ಸರಿಯಾಗಿ ಪಂಚವಟಿಯ ಮುಂದುಗಡೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಬಂದು ಬಿದ್ದವು. ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ನೀರನ್ನು ತರುವವನು ಬಂದು ನನಗೆ ಆ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದನು.' (ವಚನಾಮೃತ ಭಾಗ ೨ ಪು. ೧೫೫)

ಇವರಿಗೆ ಇಚ್ಛೆಯುಂಟಾಗುವುದಕ್ಕೂ, ಇಚ್ಛಿತವಸ್ತುಗಳು ಅದೇ ಕಾಲಕ್ಕೆ ತಾನಾಗಿ ಬರುವುದಕ್ಕೂ ಬಾಹ್ಯಕ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟೂ ಕಲ್ಪಿಸಲಿಕ್ಕಾಗುವಂತಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದನ್ನು ಹಾಗೂ ಇನ್ನುಳಿದ ಇಂಥ ಬೇರೆ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಅವರು ಮಾತೆಯ ಲೀಲೆಯೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದುದರಲ್ಲಿ ಅಶ್ಚರ್ಯವೇನು ?

ಮತ್ತೊಂದು ಮಾತು :

“ನಾನೊಮ್ಮೆ ಎಷ್ಟು ಪುರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದೆನು. ಅಲ್ಲಿ ಪೂರ್ವ ಕಾಲದ ಒಂದು ದೇವಾಲಯವಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಮೃಣ್ಮಯಿ ದೇವಿಯ ವಿಗ್ರಹವಿದೆ. ಆ ದೇವಾಲಯದ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡದಾದ ಒಂದು ಕೆರೆೆಯಿದೆ. ನಾನು ಆ ಮೃಣ್ಮಯಿ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕೆರೆಯ ಹತ್ತರ ನನಗೆ ಸಮಾಧಿಭಾವವುಂಟಾಯಿತು. ಆಗ ನನುವಿನ ವರೆಗೆ ಇರುವ ಮೃಣ್ಮಯಿ ದೇವಿಯ ದರ್ಶನವಾಯಿತು.”

(ನಚನಾ. ಪು. ೨೨)

ಆದರೆ ಇದರ ಮುಂದಿನ ಸಮಾಚಾರವು ಇದಕ್ಕಿಂತ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿದೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಏನೂ ವಿಗ್ರಹವಿದ್ದಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿರುವ ಜನರಿಗೆ ‘ಇಲ್ಲಿ ಎಂದಿನಿಂದಲೂ ಇದೇ ಪ್ರತಿಮೆಯಿದ್ದಿತೋ?’ ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದಾಗ ‘ಇಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ, ನೊದಲಿದ್ದ ಮೂರ್ತಿ ಅರ್ಧ ಭಗ್ನವಾದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಕೆರೆಯೊಳಗೆ ಮುಳುಗಿಸಿದ್ದಾರೆ’ ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳಿದರು.

ಪರಮಹಂಸರ ಕಾಮಿನೀ ಕಾಂಚನತ್ಯಾಗದ ವಿಷಯವು ಸರ್ವ ಶ್ರುತವಷ್ಟೆ? ವಿವೇಕಾನಂದರು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವುದಕ್ಕೆಂದು ಒಂದು ಸಾರೆ ಪರಮಹಂಸರ ಹಾಸಿಗೆಯ ಕೆಳಗೊಂದು ಚಿಕ್ಕ ನಾಣ್ಯವನ್ನಿಟ್ಟರಲು, ಅದರ ಮೇಲೆ ಪರಮಹಂಸರು ಮಲಗಿಕೊಂಡಬಳಿಕ ಮೈಗೆ ಏನೋ ಕಚ್ಚಿರುವಹಾಗೆ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಎದ್ದು ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಕಾಲಿನಿಂದ ಆ ನಾಣ್ಯವನ್ನು ಚಿಮ್ಮಿದ್ದರಂತೆ. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ವಿವೇಕಾನಂದರೇ ಪರಮಹಂಸರು ಗಾಢ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿರುವಾಗ ಅವರ ಅಂಗೈಯ ನೋಡಿದೊಂದು ದುಡ್ಡನ್ನು ಇಟ್ಟರಂತೆ. ಕೂಡಲೆ ಅವರ ಉಸಿರು ಕಟ್ಟಿದಂತಾಗಿ ಕೈಯು ಒಮ್ಮೆಲೆ ಅದನ್ನು ಎಸೆದುಬಿಟ್ಟಿತಂತೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ಸಾರೆ ಒಮ್ಮೆ ಅವರಿಗೆ ಹೊಟ್ಟಿನೋವಾದಾಗ ಪಂಚವಟಿಯ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಡಾಕ್ಟರನು

(ಇವನೂ ಭಕ್ತನು) ಅಫೀಮನ್ನು ಸೇವಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಹೇಳಿದನು. ಕೆಲ ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಪರಮಹಂಸರು ಅವನ ದವಾಖಾನೆಗೆ ಹೋದಾಗ ಆತನು ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದನು. ಅವನ ಸೇವಕರಿದ್ದರು. ಪರಮಹಂಸರು ಅವರಿಗೇ ಅಫೀಮನ್ನು ಕೇಳಲು ಸೇವಕರು ಅದನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಕೈಯೊಳಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ದಾರಿ ಹಿಡಿದ ಮೇಲೆ ಪರಮಹಂಸರಿಗೆ ಮುಂದಿನ ದಾರಿಯೇ ಕಾಣದಹಾಗೆ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕತ್ತಲುಗವಿಯಿತು. ಎಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ ದಾರಿ ಕಾಣಲೊಲ್ಲದು. ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೊರಳಿ ನೋಡುತ್ತಾರೆ, ದಾರಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಮುಂದುಗಡೆ ನೋಡಿದರೆ ಮಬ್ಬು. ಆಗ ಅವರು ಆಲೋಚಿಸಿದ್ದೇನೆಂದರೆ—“ಸೇವಕರು ತಮ್ಮ ಒಡೆಯನಿಲ್ಲದಾಗ ಕೊಟ್ಟ ವಸ್ತುವನ್ನು ನಾನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು ಕಳವೇ ಸರಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದನ್ನು ತಿರುಗಿ ಅವರದವರಿಗೆ ಕೊಡಲುಬೇಕು.” ಆಯಿತು ಅಷ್ಟು ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಮುಂದಿನ ದಾರಿಗೆ ಕವಿದಿದ್ದ ಕತ್ತಲು ಒಯಲಾಯಿತು.

ಅವರಿಗೆ ಅವಿದಿತವಾಗಿ ಇದೆಲ್ಲಾ ಹೇಗೆ ಘಟಿಸುತ್ತಿತ್ತು? ನಿರ್ದಯಲ್ಲಿ ಸಹ ನಾಣ್ಯದ ಸಂದರ್ಭವು ಅವರಿಗೆ ಹೇಗೆ ಗೋಚರಿಸಿತು.

ಇದೇ ಬಗೆಯಿಂದ ಅಯುರ್ಲಂಡಿನ ದ್ರಷ್ಟಾರರಾದ ಎ. ಈ. ಅವರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ಸಂಗತಿಗಳು ಘಟಿಸಿರುವುದನ್ನು ಅವರು ತಾವೇ ತಮ್ಮ ವಸ್ತುಕದಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿರುವರು. ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ:—

“ನನಗಾಗ ೧೭-೧೮ ವರುಷ ವಯಸ್ಸು. ಆಗ ನನ್ನ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ನಿಚ್ಚಳವಾಗಿ ಕಲ್ಪನಾ ಚಿತ್ರಗಳು ತಾಕಲಾಡಹತ್ತಿದವು. ನಾನು ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಒಣ್ಣದಿಂದ ಚಿತ್ರಿಸತೊಡಗಿದೆನು.....ಈ ಚಿತ್ರಗಳು ಬಾಲ ವಯಸ್ಸಿನವನಾದ ನನ್ನ ಕಾಲ್ಪನಿಕ ಮನೋರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದ್ದವಷ್ಟೆ? ಆದರೆ ಅವುಗಳೆಲ್ಲೊಂದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ದೈವೀ ಮಾನವನ ಪ್ರಥಮೋತ್ಪತ್ತಿಯು ದೇವನ ಚಿತ್ತದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಉಂಟಾಗಿರಬೇಕೆಂಬುದರ ಕಲ್ಪನೆಯೇ ಅದರಿಂದ ಧ್ವನಿತವಾಗುವ ಹಾಗೆ ನನ್ನ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಅನಿಸಹತ್ತಿತು. ಅಂದು ಇಡಿ ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲಾ ನಾನು

ಅದನ್ನೇ ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದೆನು. ಈ ಚಿತ್ರವಾಲಿಕೆಯ ಕೆಳಗಡೆಗೆ ಯಾವ ಕಥೆಯೆಂದು ಬರೆಯಬೇಕೆಂಬುದರ ಕಡೆಗೇ ನನ್ನ ಚಿತ್ತವೆಲ್ಲಾ ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿದ್ದಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಊಹೆಗೆ ನಿಲುಕಲಾರದೊಂದು ಸಂಗತಿಯು ಘಟಿಸಿತು. ಆ ಕತ್ತಲೆಯ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಉಸಿರಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಹಾಗೆ ಅನಿಸುತ್ತಿದ್ದಹಾಗೆಯೇ 'ಈಯನ್ನಿನ ಜನ್ಮ ವೆಂದು ಹೆಸರಿಡು' ಎಂದು ಪಿಸುಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಹಾಗಾಯಿತು. ನನಗೆ ಈ ಶಬ್ದವು (AEON) ಬಹಳೇ ಆಶ್ಚರ್ಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿತು...

“ಮುಂದೆ ಹದಿನೈನು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನಾನು ನನ್ನ ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಡಬ್ಲಿನ್ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋದೆನು. ಅಲ್ಲಿ ವಾಚನಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಕನ ಪೂಜಿನಮೇಲೆ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕವು ತೆರೆದು ಬಿದ್ದಿದ್ದಿತು. ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯು ಅದರ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಾಗ ನೊಟ್ಟವೊದಲಿಗೆ ಆ ಪೂರ್ವೋಕ್ತವಾದ 'ಈಯಾನ್' ಎಂಬ ಶಬ್ದವೇ ಕಾಣಿಸಿತು. ಧರ್ಮ ಶಬ್ದಗಳ ಕೋಶವೆಂಬ ಆ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿದ ನನ್ನ ಶಬ್ದದ ಮುಂದೆ—ಪ್ರಥಮಜಾತ ಜೀವಿಗಳನ್ನು ಈ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಒಂದು ಸಂಪ್ರದಾಯದವರು ಸಂಬೋಧಿಸಿರುವರು—ಎಂಬುದಾಗಿ ಬರೆದಿದ್ದಿತು. ಕೂಡಲೆ ನನ್ನ ಮೈಯೆಲ್ಲಾ ಕಂಪಿತವಾದಂತಾಯಿತು. ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾನು ಬಾಲಕರೊಡಬಹುದಾದ ಕಥೆ ನೊದಲಾದವುಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಯಾವ ಭಕ್ತಿಶಾಸ್ತ್ರವೇ ಮುಂತಾದ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಓದಿರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಕಲ್ಪನಾಶಕ್ತಿಯೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಕಾಲ್ಪನಿಕತೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ನಿಜಾಂಶವೇನಾದರೂ ಇರಬಲ್ಲದೆಂಬ ಕಲ್ಪನೆ ಕೂಡ ನನಗಾಗ ಇದ್ದಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಆ ಶಬ್ದವನ್ನು ಹಿಂದೆ ನಾನೆಂದೂ ಕೇಳಿರಲಿಲ್ಲ.....

“ಆಗ ನಾನು ನಂಬಿದ್ದೇನೆಂದರೆ,— ಮತ್ತು ಈಗಲೂ ನಂಬುತ್ತಿರುವುದೇನೆಂದರೆ— ನಮ್ಮೊಳಗಿನ ನಾಶರಹಿತವಾದ ಅಮರ ಪುರುಷನಿಗೆ ತನ್ನ ಚಿರಂತನ ಸರ್ವ ಜ್ಞಾನದ ಸ್ಮರಣವಿರುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಆತ್ಮನ ಈ ಸ್ಮೃತಿಯೇ ಕಲ್ಪನಾಶಕ್ತಿಯೆಂಬುದರ ತಳಹದಿಯಾಗಿದೆ.”

ಇದಲ್ಲದೆ ಅವರು ಇಂಥವೇ ಇನ್ನೂ ನಾಲ್ಕಾರು ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿ ಒಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಆತ್ಮಿಕ ಗುರುತ್ವಾಕರ್ಷಣವು (Law of spiritual gravitation) ಇವೆಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಊಹಿಸುವರು.

ಭೌತಿಕ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಪದಾರ್ಥಕ್ಕೆ ನಾಶವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತ ಮಾಡಿ ತೋರಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಯಾವ ವಿಧದಿಂದಲೂ ನಾಶವೆಂಬುದೇ ಇಲ್ಲದಂಥ ವಸ್ತುವೊಂದಿರಬೇಕೆಂದು ಸ್ವಾನುಭವದಿಂದ ಸಾರಿಹೇಳುವರು. ಈ ಅಮರ ವಸ್ತುವೇ ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನದ ಸೆಲೆಯೆಂದು ಅವರು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವರು. ಅದು ಜೀವ ಜಡಗಳೆಂಬ ಭೇದವಿಲ್ಲದೆ ಸಮಸ್ತದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಿಸಿದೆಯೆಂಬುದು ಅವರ ಅನುಭವ. ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಳಗಿನ ಅಮರ ವಸ್ತುವಿಗೂ ವಿಷಯದೊಳಗಿನ ಅಮರ ವಸ್ತುವಿಗೂ ಹೇಗೆೋ ಸಂಬಂಧ ಬಂದಕೂಡಲೆ ಊಹೆಗೆ ಸಿಲುಕದ ಜ್ಞಾನವು ಸ್ಫುರಿಸುವದಂತೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಶಕ್ತಿಯೆಂಬುದರಂತೆ ಜ್ಞಾನವೆಂಬುದೂ ಮಾನವನೊಳಗೆ ಸುಪ್ತಶಯಲ್ಲಿ ಎಂದೆಂದಿ ನಿದ್ರೆಯೂ ಇದ್ದೇ ಇದೆಯೆಂದೂ ಅದನ್ನು ಸಾಧನ ವಿಶೇಷಗಳಿಂದ ಆರಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವದೆಂದೂ ಅವರು ಕಂಡು ಹಿಡಿದಿದ್ದಾರೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯಮಾನವನಲ್ಲಿ ತರ್ಕಬುದ್ಧಿಯ ಪ್ರಾಬಲ್ಯದ ಮೂಲಕ ಅಂಥ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಜ್ಞಾನವು ಕುಗ್ಗಿ ಹೋಗಿದೆಯೆಂತಲೂ, ಪಶುಗಳಿಗೆ ತರ್ಕ ಬುದ್ಧಿಯಿಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಸಹಜಾತ ಜ್ಞಾನದ ಸಂಚರಣವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಉಳಿದಿದೆಯೆಂದೂ ನಿರ್ಧರಿಸಲಾಗಿದೆ. ದಾರಿಯಿಲ್ಲದಲ್ಲೆಲ್ಲ ತಿರುಗಿ ತಮ್ಮ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಮೃಗಪಶುಗಳು ಹೇಗೆ ಬರುವವು? ವಾಸನೆಯಿಂದಲೋ, ಸಪ್ತಳಿನ ಮೇಲಿಂದಲೋ ಇರುಳಲ್ಲಿ ಸಹ ಪಶುಗಳ ವಿಶಿಷ್ಟವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಗುರುತಿಸುವವು ?

ಚಿತ್ತವನ್ನು ಅತ್ಯಂತವಾಗಿ ಏಕಾಗ್ರಗೊಳಿಸುವ ಕಲೆಯು ನಮಗೆ ವಿದಿತವಾದರೆ ಆಗ ನಮಗೆ ವಿಪುಲಜ್ಞಾನವು ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ಲಿಭಿಸಬಲ್ಲದೆಂಬುದರ ಬಗೆಗೆ ಪಾತಂಜಲ ಯೋಗಶಾಸ್ತ್ರದ ವಿಭೂತಿಪಾದದಲ್ಲೆ ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ:—

“ ಸೂರ್ಯನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಚಿತ್ತವನ್ನು ಏಕಾಗ್ರಗೊಳಿಸಿದರೆ ಭುವನಜ್ಞಾನವೂ, ಚಂದ್ರನಮೇಲೆ ಏಕಾಗ್ರಗೊಳಿಸುವದರಿಂದ ತಾರಾ ವ್ಯೂಹಜ್ಞಾನವೂ, ಧ್ರುವತಾರೆಯ ಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸುವದರಿಂದ ತಾರಾಗತಿ ಜ್ಞಾನವೂ ಲಭಿಸುವವು. ಭೂತಭವಿಷ್ಯದ್ವರ್ತಮಾನಗಳೆಂಬವುಗಳ ಮೇಲೆ ಚಿತ್ತೈಕಾಗ್ರತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವದರಿಂದ ತ್ರಿಕಾಲ ಜ್ಞಾನವೂ, ಶಬ್ದದ ಅಂಗೋಪಾಂಗಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ತನ್ಮಯತೆಯುಂಟಾದರೆ ಸರ್ವಭೂತ ಭಾಷಾಜ್ಞಾನವೂ ಸಂಸ್ಕಾರ ತತ್ವದ ಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸುವದರಿಂದ ಪೂರ್ವಜನ್ಮಜ್ಞಾನವೂ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವವು. ಮೈತ್ರೀಗುಣದ ಮೇಲೆ ಚಿತ್ತದ ಏಕಾಗ್ರತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದರೆ ಆಯಾ ಶಕ್ತಿಗಳೂ, ಸಾಮರ್ಥ್ಯವೆಂಬುದರ ಮೇಲೆ ಚಿತ್ತವನ್ನು ಸ್ಥಿರಗೊಳಿಸುವದರಿಂದ ಆನೆಯ ಬಲವೂ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವವು. ನಾಭಿಚಕ್ರದ ಮೇಲೆ ತನ್ಮಯತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದರೆ ಕಾಯಾವ್ಯೂಹ ಜ್ಞಾನವೂ, ಮಸ್ತಕಜ್ಯೋತಿಯ ಮೇಲೆ ಚಿತ್ತವನ್ನು ಏಕಾಗ್ರಗೊಳಿಸುವದರಿಂದ ಸಿದ್ಧದರ್ಶನವೂ ಉಂಟಾಗುವವು. ಇತ್ಯಾದಿ, ಇತ್ಯಾದಿ ’

ಮನದ ಏಕಾಗ್ರತೆ, ಬುದ್ಧಿಯ ಏಕತಾನತೆ, ಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಏಕಾತ್ಮತೆ ಇವು ಮೂರಕ್ಕೇ ಧಾರಣಾಧ್ಯಾನ ಸಮಾಧಿಗಳೆಂತಲೂ, ಈ ಮೂರನ್ನೂ ಏಕಕಾಲಕ್ಕೆ ಪ್ರಯೋಗಿಸುವುದಕ್ಕೇ ಸಂಯಮವೆಂತಲೂ ಹೆಸರು. ಈ ಸಂಯಮಕ್ಕೇ ಚಿತ್ತದ ಏಕಾಗ್ರತೆಯೆಂದು ಮೇಲೆ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ.

ಈ ಸಂಯಮವೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಸ್ವಾಮಿ ಶ್ರೀ ವಿವೇಕಾನಂದರು ತಮ್ಮ ಪಾತಂಜಲ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಅರ್ಥವೆವರವು ಮನನೀಯವಾಗಿದೆ. ಅದು—

‘ ವಸ್ತುವಿನ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಅಕಾರವನ್ನು ಸರ್ವಥಾ ಪರಿತ್ಯಜಿಸಿ ಅದರ ಕೇವಲ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಕಾರಣರೂಪವಾದ ಅಕಾರದ ಕೂಡ ಮನವು ಏಕ ರೂಪವಾಗತೊಡಗಿತೆಂದರೆ ಮತ್ತು ದೃಢಾಭ್ಯಾಸದಿಂದ ಅದು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಅಂಟಿಕೊಂಡು ಇರತೊಡಗಿತೆಂದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಯಮವೆಂದೆನ್ನುವರು. ಅಭ್ಯಾಸದಿಂದ ಅದರ ಅತ್ಯಂತ ದೃಢೀಕರಣವು ಸಾಧಿಸಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಯಾವದಾದರೊಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು ಕುರಿತು ವಿಚಾರ ಮಾಡುವ ಅಗತ್ಯವುಂಟಾದೊಡನೆ ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಮನವು ಆ ವಸ್ತುವಿನ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಸ್ವರೂಪದೊಡನೆ ಏಕರೂಪತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನಿಲ್ಲಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ನಿಜವಾದ ಸಂಯಮವು ಇದೇ.' (ಅಧ್ಯಾಯ ೩, ಸೂತ್ರ ೧೬)

ಹೀಗೆ ಮನೋಬುದ್ಧಿಗಳ ಮುಖಾಂತರವಾಗಿ ತನ್ಮಯತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವಂತೆ ಭಾವನಾಮುಖದಿಂದಲೂ, ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಯ ಮುಖದಿಂದಲೂ ಅದನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವದು. ಅರ್ಥಾತ್ ವಸ್ತುವನ್ನು ಒಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಯೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಅದರೊಡನೆ ಸಹಾನುಭೂತಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸುವದರಿಂದಲೂ, ಪ್ರಭುವಿನಂತೆ ವಸ್ತುವಿಗೆ 'ನಿನ್ನ ಅಂತರಂಗವನ್ನು ತೆರೆದು ತೋರಿಸು ' ಎಂದು ಶಾಸನವನ್ನು ವಿಧಿಸುವದರಿಂದಲೂ ಸಹ ಅದನ್ನು ಸಾಧಿಸಬಹುದೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಪ್ರಿಯ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮುಂದೆಯೂ, ದಂಡಧಾರಿಯ ಇಡುರಿಗೂ ಮನುಷ್ಯರು ತಮ್ಮ ನಿಜಾಂಶವನ್ನು ಎವರಿಸುವಂತೆ ವಸ್ತುಗಳೂ ತಮ್ಮ ಅಂತರಂಗವನ್ನು ತೆರೆದು ತೋರಿಸಬಲ್ಲವು. ಭಾಗವತದಲ್ಲಿ ಪೃಥುಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಮಾತಿಗೆ ನಿದರ್ಶನಗಳಿವೆ.

ಆದರೆ ವಸ್ತುವಿನ ಅಂತರಂಗವೂ ತನ್ನ ಅಂತರಂಗವೂ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ತತ್ವದಿಂದ ಘಟಿತವಾದವುಗಳೆಂಬುದನ್ನು ಅರಿತು ಪರಸ್ಪರ ಐಕ್ಯವನ್ನು ಆತ್ಮಂತಿಕವಾಗಿ ಸಾಧಿಸುವದರಿಂದಲೇ ಸತ್ಯಜ್ಞಾನವು ಪ್ರಕಟವಾಗುವದೆಂದು ಗುರು ಅರವಿಂದರ ಅನುಭವ.

ರಾಜಯೋಗದ ಸಂಯಮವೆಂಬುದಕ್ಕೂ ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದರ ಏಕಾತ್ಮತಾ ಪದ್ಧತಿಗೂ ಒಂದಿಷ್ಟು ಸಮೀಪ ಸಂಬಂಧವಿದೆ. ಈ ಮಾತನ್ನು ಸ್ವಂತ ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದರೂ " ಯೋಗ ಸಮನ್ವಯ (Synthesis of yoga) ವೆಂಬ ಪ್ರಕಾಂಡ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿದ್ದಾರೆ.

" This process is the basis of what Patangali calls

Samyama, a concentration. But the necessity of concentration becomes slight or nil when the active oneness grows.”

(Ch. LXXI.)

“ ಪತಂಜಲಿಯು ಸಂಯಮ ಅಥವಾ ಏಕಾಗ್ರತೆಗೆ (ನನ್ನ) ಈ ಪದ್ಧತಿಯು ತಳಹದಿಯಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಸಂವೂರ್ಣ ಸಕ್ರಿಯ ಏಕಾತ್ಮತೆಯು ಏಕಾಸವಾದವೇಲೆ ಈ ಏಕಾಗ್ರತೆಯೆಂಬುದರ ಅಗತ್ಯವು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅಥವಾ ಅದರ ಅಗತ್ಯವೇ ತಪ್ಪಿಹೋಗುತ್ತದೆ ”

* * * *

ನಾಸ್ತಿಕವಾದಿಗಳ ಐಂದ್ರಿಯಿಕ ಜ್ಞಾನ, ಅಜ್ಞೇಯವಾದಿಗಳ ಅತಂತ್ರ ಜ್ಞಾನ, ಶೃದ್ಧಾವಾದಿಗಳ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಜ್ಞಾನ, ಸಂಶೋಧಕರ ಅಂತಜ್ಞಾನ (Intuition), ಸಾಧಕರ ಸ್ವಾತ್ಮ ಜ್ಞಾನ, ಜ್ಞಾನಿಗಳ ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನ, ಯೋಗಿಗಳ ಭವ್ಯ ಜ್ಞಾನ ಇವೆಲ್ಲವುಗಳ ಮೇಲೆ ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದರ ‘ ಅತಿಮಾನಸ ’-‘ ವಿಜ್ಞಾನ ’ (Super mind). ಇಂದಿನ ನವ ಸಂತಾನವು ಇಂಥ ಅಖಂಡ ಜ್ಞಾನಸತೀರ್ಥದಲ್ಲಿ ಮನದಣಿ ಮಿಂದು, ಅಂತರಂಗದ ಆಮಲ ಪರಂಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು ಬೆಳಗಿಸಿ, ಕಣ್ಮುಂದಿನ ಕಗ್ಗತ್ತಲನ್ನು ಹಾರಿಸಬೇಕು.

“ First Kalee, then Surya.”

ನೊದಲು ಕಾಲಿ, ಬಳಿಕ ಸೂರ್ಯ.

— ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದರು

ಋತುಂಭರಾ ತತ್ರಪ್ರಜ್ಞಾ

— ಬಗವಾನ್ ಪತಂಜಲಿ

ತತ್ ಸ್ವಯಂ ಯೋಗ ಸಂಸಿದ್ಧಃ

ಕಾಲೇನ

ಆತ್ಮನಿ ವಿಂದತಿ ||

— ಗೀತೆ

ಓಂ ಸತ್ಯಂ ಋತಂ ಬ್ರಹ್ಮತತ್.

೩ ಪೂರ್ಣಯೋಗದ ಪೂರ್ವಸೂಚನೆ

ಭರತಖಂಡದ ನೂತನ ಧರ್ಮ ವಿಪ್ಲವದ ಮಂಗಳ ಪದ್ಯವೂ ಸವ ಶಿಕ್ಷಿತರ ನಿರೀಶ್ವರ ವಾದದಿಂದಲೇ ಮೊದಲಾಯಿತು. ಬಳಿಕ ದಯಾ ನಂದ, ರಾಮ ಮೋಹನ, ದೇವೇಂದ್ರನಾಥರು ಬಹು ದೇವತಾವಾದ ಮತ್ತು ಮೂರ್ತಿ ಪೂಜೆಗೆ ಪ್ರತಿಭಟಿಸಿ, ನಿರಾಕಾರ ಏಕೇಶ್ವರ ವಾದ ವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಿದರಾದರೂ ಅನುಭವಿಕ ಆಸ್ತಿಕತೆಯು ರಾಮಕೃಷ್ಣರ ನಿಜಸಂಪತ್ತಾಗಿದೆ. ವೈಷಮ್ಯದ ವಿಷಮಾಂಧಕಾರದಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ತಯದ ಸತ್ಯಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು ಮೊಟ್ಟಮೊದಲಿಗೆ ಕಂಡವರು ರಾಮಕೃಷ್ಣರೇ. ಅನಂತರ, ನೆಲಹಿಡಿದ ಸಿಷ್ಚಿಯ ವೇದಾಂತವನ್ನು ಪುಟಗೊಳಿಸಿ ಕೋಣೆಯಿಂದ ಬೀದಿಗಳೆದವರು ಎವೇಕಾನಂದ, ರಾಮತೀರ್ಥರು. ಹೀಗೊಮ್ಮೆ ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ತಳಹದಿಯು ಗಟ್ಟಿಯಾದ ಮೇಲೆ ಅದನ್ನೀಗ ಮುಂದುವರಿಸುವವರು ಮುಂದೆ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ.

ಅನಿರ್ವಚನೀಯವನ್ನು ವಚನಕ್ಕಿಳಿಸಿ ಹೃದಯಂಗಮ ಗೊಳಿಸುತ್ತಿರುವವರು ರವೀಂದ್ರರು; ಏಕಾಂತ ಸುಲಭವಾದದ್ದನ್ನು ಲೋಕಾಂತ ದಲ್ಲಿ ಆಚರಿಸಿ ತೋರಿಸುತ್ತಿರುವವರು ಮಹಾತ್ಮಾಜಿಯವರು. ರವೀಂದ್ರರ ರಸಾನುಭೂತಿ, ಮಹಾತ್ಮರ ಸಹಾನುಭೂತಿ ಇವೆರಡರ ಪುಣ್ಯಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ ವಾವನವಾಗುತ್ತಿರುವದರಿಂದ ಭಾರತ ವರ್ಷವು ಅರವಿಂದರ ದಿವ್ಯಾನುಭೂತಿಗಾಗಿ ಭೂಮಿಕೆಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಲಿದೆ. **ಸಮಗ್ರತೆಯು ಭಾರತದ ಸಂಪತ್ತು.**

ಶ್ರದ್ಧೆಯು ಸತ್ವಾನುರೂಪವಾಗುತ್ತಿರುವದರಿಂದ, ಸತ್ಯವು ಶುದ್ಧ ವಾದಂತೆ ಶ್ರದ್ಧೆಯು ಕಳೆಯೇರುವದು. ಸ್ವಭಾವವು ಸತ್ವದ ದ್ಯೋತಕವಾಗಿರುವದರಿಂದ ಸತ್ವದ ಪಲ್ಲಟವೆಂದರೆ ಸ್ವಭಾವದ ಮಾರ್ಪಾಡೇ. ಅಂದಿನ ನಿರೀಶ್ವರವಾದದಿಂದ ಇಂದಿನ ತಾತಿಕ್ಯ

ಭಾವದ ವರೆಗೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತ ಬಂದ ಶ್ರದ್ಧೆಯು ಭಾರತೀಯರ ಸ್ವಭಾವ ಪರಿವರ್ತನದ ನಿರರ್ಥನವಾಗಿದೆ.

ಮಾನುಷಸತ್ಯವು ಮುಖ್ಯತಃ ಎರಡೇ ವಿಧವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಒಂದು ಜ್ಞಾನಪ್ರಧಾನ, ಇನ್ನೊಂದು ಶಕ್ತಿಪ್ರಧಾನ. ಒಂದು ಸಾತ್ವಿಕ, ಇನ್ನೊಂದು ರಾಜಸಿಕ. ಇವೆರಡೂ ಇಲ್ಲದ್ದೇ ಅಂಧಂತಮಸ್ಸು. ಈ ಮೂರನೆಯ ಭೂಮಿಕೆಯಲ್ಲಿ ತೋರಿಬರುವ ಶ್ರದ್ಧೆ ಅಂಧಶ್ರದ್ಧೆ. ತೋರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಅದು ಯಾವ ವರ್ಗದ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನಾದರೂ ಅನುಕರಿಸಬಹುದು; ಆದರೂ ನಿಜವಾಗಿ ಅದು ಕಗ್ಗತ್ತಲೆಯೇ. ಇಂದಿಗೊಂದು ಶತಮಾನದ ಹಿಂದೆ ಭರತಖಂಡದ ಜೀವನವು ಈ ಮೆಟ್ಟಿಲಿಗೆ ಇಳಿದಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿಪ್ರಧಾನವಾದ ರಜಃಪ್ರಕೃತಿಯ ನವಯುವಕರುಂಟಾದಂದಿನಿಂದ ಅಜಡತ್ವದಲ್ಲಿ ಚಲನವಲನವುಂಟಾಗಿ, ನಾಸ್ತಿಕತೆಯೂ ಸಂದೇಹವಾದವೂ ಮೊಳೆತವು. ಬಳಿಕ ಸತ್ವಪ್ರಧಾನ ಸಾಧಕರಿಂದ ಇಂದಿನ ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕ ಶ್ರದ್ಧೆಯು ಕ್ರಮದಿಂದ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವುದು.

ಇನ್ನೂ ಅಸಂಖ್ಯ ಅಂಧಶ್ರದ್ಧಾವಾದಿಗಳಿದ್ದಾರೆ; ಅನೇಕ ನಾಸ್ತಿಕ ಯುವಕರೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಇವರ ಜೊತೆಜೊತೆಗೇ ತತ್ವಾನುರಾಗಿಗಳೂ ಹೊರಬಿದ್ದಾರೆ. ಅಂಧಶ್ರದ್ಧೆಯ ದುರ್ಘಟ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯು ಕುಂಟಾಗಿದೆ. ನಾಸ್ತಿಕ ಯುವಕರಿಗೆ ಮಹಾತ್ಮರ ಮತ್ತು ರವೀಂದ್ರರ ಗುಟುಕು ಸಿಗಹತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಪ್ರಕೃತಿಯು ಪಲ್ಲಟಿಸಹತ್ತಿದೆ. ಈ ಸತ್ವಶುದ್ಧಿಯ ಪ್ರಗತಿಯು, ಮುಂದೆ ಬರಲಿರುವ ಉನ್ನತಶ್ರದ್ಧೆಯ ಮತ್ತು ಉಚ್ಚ ಜೀವನದ ಮುಂಗುರುತಾಗಿದೆ.

ರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ರವೀಂದ್ರರು ಹಾಡಿತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ, ವಿವೇಕಾನಂದರ ವೇದಾಂತವನ್ನು ಮಹಾತ್ಮರು ಮಾಡಿತೋರಿಸುತ್ತಿರುವ ಕಾಲವಿದು. ಅವರ ಮಾಧುರ್ಯ, ಇವರ ಗಾಂಭೀರ್ಯ, ಈ ತತ್ವಗಭೋಗದ ನಿಧಿಯು ಇಂದಿನ ನವಸಂತಾನಕ್ಕೆ ನಿರಾಯಾಸವಾಗಿ

ಪ್ರಾಪ್ತನಾಗಲಿರುವುದು. ಅರವಿಂದರ ಯೋಗವು ಈ ಭೂಮಿಕೆಯಿಂದ ಮುಂದೆ ವೊದಲಾಗುವುದು.

ದೇವರಿಂದಾನೋ, ಇಲ್ಲವೋ? ಆತ್ಮವು ಅಮರವೋ, ಅಲ್ಲವೋ? ಪರಮಾತ್ಮನೂ ಪರಬ್ರಹ್ಮವೂ ಒಂದೆಯೋ ಭಿನ್ನವೋ? ನಿಜವಾದದ್ದು ದ್ವೈತವೋ ಅದ್ವೈತವೋ? ಮುಂತಾದ ವಿಷಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳೊಡನೆ ಗುದ್ದಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅರವಿಂದರ ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಆಶ್ರಯವಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಜನನ-ಮರಣಗಳ ಭವಚಕ್ರದಿಂದ ಪಾರಾಗುವುದೂ, ಭವರೋಗವನ್ನು ನೀಗಿಸಿಕೊಂಡು ಪರಾತ್ಪರದಲ್ಲಿ ಲಯವಾಗುವುದೂ ಅರವಿಂದರ ಯೋಗಕ್ಕೆ ಮಾನ್ಯವಿಲ್ಲ.

ವಿಶ್ವವು ಅಂಧಚಕ್ರವಾಗಿರದೆ ಅದು ಸಜ್ಜ ಸಂಚಲನವಾಗಿದೆ. ಅದು ಏಕಮೇವಾದ್ವಿತೀಯವಾಗಿ ಇದ್ದೂ ಕೂಡ ತಾನೇ ಬಹುತ್ವವನ್ನು ಧಾರಣಮಾಡಿದೆ. ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ತಾನು ಅಜ್ಜನೂ ಅವನು ಧರ್ಮನೂ ಇದ್ದೇನೆಂಬ ಅನಿಸಿಕೆಗೆ ಅವನ ಪ್ರಕೃತಿಗತ ಅಶುದ್ಧಿಯೇ ಕಾರಣವು. ಅವನ ಸತ್ತ್ವವು ಸಂಪೂರ್ಣ ಶುದ್ಧವಾದರೆ ಅವನ 'ಪರಾ ಪ್ರಕೃತಿ'ಯಲ್ಲಿ ಅಹಂಕಾರ ರಹಿತವಾದ ಅಕ್ಷಯ ಜ್ಞಾನಶಕ್ತಿಗಳ ಸೆಲೆಯೊಡೆಯುವುದು. ಆಗ ಅವನು ಅರಿತರಿತು ಬರುವ ಅವ್ಯರ್ಥ ಪ್ರೇರಣೆಯ ಆಗರವಾಗುವನು. ನಿರರ್ಥವೂ, ಅನರ್ಥವೂ ಅವನ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರಲಾರವು. ಅವನ ಪ್ರೇರಣೆಗೆ ಪ್ರತಿಭಟಿಸಿ ಪ್ರತಿಕೂಲವಾಗುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳೂ, ಶಕ್ತಿಗಳೂ ಉಳಿಯಲಾರವು. ಅವನಿಗೆ ಆನಂದದ ಹೊರತು ಅನ್ಯ ಸಂಪರ್ಕವಿಲ್ಲ. ಒಟ್ಟಿಗೆ ಇವನೊಬ್ಬನು ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಿಯ ಅಜೇಯ್ಯ ಸೇವಕನು!!! ಇವನೇ ಅರವಿಂದರೆನ್ನುವ ಪೂರ್ಣಯೋಗಿ.

ಈ ಅವಸ್ಥೆಗೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಅವನ ಪರಂಪರಾ ಪ್ರಾಪ್ತವಾದ ಪ್ರಕೃತಿಗತ ಅಶುದ್ಧಿಯೇ ಆಂತರಾಯವಾಗಿವೆ. ಇಡಕ್ಕೆ ಉಪಾಯವೆಂದರೆ, ವಿಶ್ವಸಂಚಾಲಕ ಮಹಾಶಕ್ತಿಗೆ ಅರಿತರಿತು ಅಧೀನವಾಗುವದೊಂದು; ಮತ್ತು ಆ ಶಕ್ತಿಯ ಕಿಡಿಯೇ ಆಗಿ ನಮ್ಮೊಳಗಡೆ ಗಿರುವ ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯೆಂಬುದನ್ನು ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ಸ್ವಭಾವದ

ಪ್ರತಿಪಕ್ಷಿಯನ್ನಾಗಿ ಎಚ್ಚಿಸಿ ನಿಲ್ಲಿಸುವುದು ಇನ್ನೊಂದು. ಇವೆರಡರ ಸರ್ವಾಂಗೀಣ ಪ್ರಯೋಗದಿಂದ ತಾನು ಆ ಮಹಾಮಾತೆಯ ದಿವ್ಯ ಕರ್ಮಿಯಾದ ಅಜೀಯ್ಯ ಸೇವಕನಾಗುವದೇ ತನ್ನ ಜೀವನೋದ್ದೇಶ ವೆಂಬ ನಿಜಾಕಾಂಕ್ಷೆ ಮೂರನೆಯದು.

ಸಮರ್ಪಣ, ಸಂಕಲ್ಪ, ನಿಜಾಕಾಂಕ್ಷೆ ಇವೇ ಈ ಪೂರ್ಣ ಯೋಗದ ಸಾರ್ವಭೌಮಿಕ ಮಹಾವ್ರತಗಳು. ಸಮಸ್ತ ಮಾನವ ಕೋಟಿಯು ದಿವ್ಯಾನಂದದ ಅಧಿಕಾರಿಯಾಗಬೇಕೆಂಬುದೇ ಈ ಯೋಗದ ಧ್ಯೇಯವು !!!

ಓಂ ಶ್ರೀ ಓಂ

AUM

ಪೂರ್ಣಯೋಗ

*You are the individual God
and He is the universal God*

Sri Aurobindo

Aum

ಪೂರ್ಣಯೋಗ

ಓಂ ಶ್ರೀ ಓಂ

೧ ಶಕ್ತಿ

ಪ್ರಕರಣೋಪಕ್ರಮಣಿಕೆ:—

ಗುರು ಅರವಿಂದರೇ ಇನ್ನೊಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆಂದರೆ:—

“ ನಮ್ಮವರಿಗೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಿದೆ, ಆದರೆ ಅದು ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜರ ಪ್ರಾಣ್ಯದಿಂದ; ಮತ್ತು ಯಾರಿಗೆ ಈ ಅನುಭೂತಿಯಿದೆಯೋ ಅವರ ಕೈಯೊಳಗೆ ಸಮಸ್ತ ಆಸುರಿಕ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಒಂದು ಘೌತ್ತಾರಮಾತ್ರದಿಂದ ತೃಣದಂತೆ ಹಾರಿಸಿಬಿಡಬಲ್ಲ ಜ್ಞಾನವೂ, ಶಕ್ತಿಯೂ ಇರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಆ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕಾದರೆ ಶಕ್ತಿಯ ಉಪಾಸನೆಯು ಅವಶ್ಯಕ. ನಾನಾದರೋ

ಶಕ್ತಿಯ ಉಪಾಸಕರಲ್ಲ, ಸಹಜದ ಉಪಾಸಕರು; ಸಹಜದಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿಯು ಲಭಿಸಲಾರದು. ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಪುರುಷರು ವಿಶಾಲವಾದ ವಿಚಾರಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಈಸಿ ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದರು; ವಿಶಾಲವಾದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ್ದರು. ಅವರು ದಾರಿನಡೆಯುತ್ತ ನಡೆಯುತ್ತ ದಣೆದು ಕ್ಲಾಂತರಾಗಲು ವಿಚಾರದ ವೇಗವು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಹೋಯಿತು; ಅದರ ಜೊತೆಜೊತೆಗೆ ಶಕ್ತಿಯ ವೇಗವೂ ಕೂಡ ಕುಂಠಿತವಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯು ಚಲನವಲನ ರಹಿತವಾದ ಜಡವಸ್ತುವಾಯಿತು, ಧರ್ಮವು ಹೊರಗಿನ ಬಂಧನಮಾತ್ರವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿತು. ಅಧ್ಯಾತ್ಮಭಾವವೊಂದು ಜಿಣಿಮಿಣಿ ದೀಪವಾಗಿ ಕ್ಷಣಿಕ ಉನ್ನಾದದ ಲಹರಿಯಾಯಿತು. ಎಷ್ಟುಕಾಲ ಈ ಅವಸ್ಥೆ ಉಳಿಯುವುದೋ ಅಷ್ಟುದಿನ ಭರತಖಂಡದ ಸ್ಥಿರವಾದ ಪುನರುತ್ಥಾನವು ಅಸಂಭವವು..... ವಿಚಾರಮಾಡದೆ ಜ್ಞಾನ, ಪರಿಶ್ರಮ ಮಾಡದೆ ಫಲ, ಸಹಜ ಸಾಧನೆಯಿಂದಲೇ ಸಿದ್ಧಿ- ನಾವು ಬಯಸಹತ್ತಿರುವುದು ಇದು. ಇದರ ಪ್ರತಿಫಲವೆಂದರೆ ಭಾವನೆಯ ಚಲ್ಲಾಟ. ಆದರೆ ಜ್ಞಾನ ಶೂನ್ಯವಾದ ಭಾವಾತಿಶಯವು ರೋಗದ ಲಕ್ಷಣವಾಗಿದೆ. ಆಮೇಲೆ ದಣಿವು, ತಮೋಭಾವ. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಕ್ರಮವಾಗಿ ದೇಶದ ದುರ್ಗತಿ; ಜೀವನಶಕ್ತಿಯ ಹ್ರಾಸ..... ಶಕ್ತಿಸಾಧನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಗೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ, ಶಕ್ತಿಯೂ

ನಮ್ಮನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಗೊಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ. ಪ್ರೇಮದ ಸಾಧನೆಗೆ ಪ್ರವೃತ್ತರಾಗಿದ್ದೇವೆ, ಆದರೆ ಎಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನವೂ, ಶಕ್ತಿಯೂ ಇಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮವೂ ಇರಲಾರದು. ಅದರಿಂದ ಸಂಕೀರ್ಣತೆಯೂ ಕ್ಷುದ್ರತೆಯೂ ಬರುತ್ತವೆ. ಕ್ಷುದ್ರವಾದ ಸಂಕೀರ್ಣವಾದ ಮನ-ಪ್ರಾಣ-ಹೃದಯಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ಸ್ಥಾನವಿಲ್ಲ. ಆರ್ಯ ಜನಾಂಗದ ಉದಾರವಾದ ನೀರಯುಗದಲ್ಲಿ ಈಗಿನಂಥ ಗಲಾಟೆಯೂ ಓಡಾಟವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಯಾವ ಪ್ರಯಾಸಕ್ಕೆ ತೊಡಗುತ್ತಿದ್ದರೋ ಅದು ಬಹು ಶತಮಾನಗಳವರೆಗೆ ತಾಳಿ ಬಾಳುತ್ತಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ಪ್ರಯಾಸಗಳೋ ಎರಡು ದಿನ ಸಹ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಉಳಿಯುವದಿಲ್ಲ..... ಆದುದರಿಂದಲೇ ನನ್ನ ಯೋಗದ ತಳಹದಿಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವುದಕ್ಕೆ ವಿಶಾಲವಾದ ನೀರಸಮತೆಯನ್ನು ಬೇಡುತ್ತೇನೆ. ಆ ಸಮತೆಯಲ್ಲಿ ನೆಲೆಗೊಂಡ ಆಧಾರದಲ್ಲಿಯೇ (ದೇಹ-ಪ್ರಾಣ-ಚಿತ್ತ ಮನ-ಬುದ್ಧಿಗಳಲ್ಲಿಯೇ) ಸಕಲವೃತ್ತಿಗಳೊಳಗೆ ಪೂರ್ಣವಾದ, ದೃಢವಾದ, ಅಚಲವಾದ ಶಕ್ತಿಯುಂಟು; ಆ ಶಕ್ತಿ-ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ಜ್ಞಾನಸೂರ್ಯನ ಕಿರಣಗಳ ವಿಸ್ತಾರವು; ಆ ಪ್ರಕಾಶಮಯವಾದ ವಿಸ್ತಾರದಲ್ಲಿಯೇ ಪಾರವಿಲ್ಲದ ಪ್ರೇಮ, ಆನಂದ, ಐಕ್ಯಗಳ ಸ್ಥಿರವಾದ ತನ್ಮಯತೆಯು.... ”

[ಮೇಲಿನ ಮಂತ್ರವಾಣಿಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಆರವಿಂದ ಯೋಗಿಗಳ ಸರ್ವಸಾಧನ ತಂತ್ರವು ತುಂಬಿಕೊಂಡಿದೆ. ಅಜೇಯವಾದ ಆತ್ಮಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಗಳಿಸುವದೇ ಅವರ ಸಾಧನದ ಉದ್ದೇಶ. ಈ ಅರ್ಥದಿಂದಲೇ ಅವರು ತಮ್ಮ “ ಪೂರ್ಣಯೋಗ ” ವೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಸ್ತುತ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ “ ಶಕ್ತಿಮಾರ್ಗ ” ವೆಂದೂ “ ತಂತ್ರಪಥ ” ವೆಂದೂ ಕರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಗ್ರಂಥಾರಂಭಕ್ಕೆ ಇಂಥ ದಿವ್ಯ ಶಕ್ತಿಯ ಉಪಾಸನೆಯ ಗುಟ್ಟನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಶಕ್ತಿಉಪಾಸನೆಯ ಅರ್ಥವು ಹೀಗೆ ಇದೆ.]

ಉಚಿತ ಸಾಧನಪದ್ಧತಿಯು ತೀರ ಭಿನ್ನವಿದೆ. ಇದೀಗ ಬಹು ಜನರು ನಡೆಸಿರುವ ಮತ್ತು ನೀವು ಸಹ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಸಾಧನ ಪದ್ಧತಿಗೆ ಇದು ತುಂಬಾ ವಿಪರೀತವಾಗಿದೆ. ಜನರು ದೇಹ ಇಲ್ಲವೆ ಪ್ರಾಣದಿಂದ ಆರಂಭಿಸಿ, ಚಿತ್ತ ಮನಸ್ಸುಗಳ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗಿ ಬುದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಶಕ್ತಿಗೆ ಮುಗಿತಾಯಗೊಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ನಿಜವಾದ ಕ್ರಮವು ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಆರಂಭಿಸಿ ದೇಹಕ್ಕೆ ಮುಗಿಸುವುದಾಗಿದೆ.

ಆಸನ, ಪ್ರಾಣಾಯಾಮ, ಕುಂಭಕ, ಚಿತ್ತಶುದ್ಧಿ † ಅಥವಾ ಇನ್ನಾವ ಪ್ರಾಥಮಿಕಪಾಠ ಇವು ಯಾವವೂ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಮೊದಲು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೊರಡುವವರಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಯೋಗದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ (ಪರಮಹಂಸ) ರು ಇದನ್ನೇ ತೋರಿಸಿಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದರು. ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದೇನೆಂದರೆ:— “ ಮೊದಲಿಗೆ ಶಕ್ತಿ ಉಪಾಸನೆಯನ್ನು ಮಾಡು. ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಗಳಿಸಿದರೆ ಅವಳು ಸತ್ತ್ವವನ್ನು

† ಚಿತ್ತಶುದ್ಧಿ-ಚಿತ್ತವೃತ್ತಿ ನಿರೋಧ

‡ ಸತ್-ಪರಶಿವ, ಪರಬ್ರಹ್ಮ, ಸತ್ತಾಮಾತ್ರ ಸ್ಥಿತಿ

ದಯಪಾಲಿಸುವಳು.” ಸಂಕಲ್ಪ ಮತ್ತು ಶಕ್ತಿ ಇವೆರಡೂ ಯೋಗಿಗೆ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲಿಗೆ ಬೇಕಾದವುಗಳು. ಅಂತಲೇ ಅವರು— “ನೀನು ಬ್ರಹ್ಮನೇ ಇರುವಿಯೆಂಬುದನ್ನು ನೆನಿಸಿಕೋ” ಎಂದು ಯಾವಾಗಲೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದನ್ನೇ ಅವರು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರಿಗೆ ಮುಖ್ಯ ಸಂದೇಶವೆಂದು ಕೊಟ್ಟರು. ನೀನು ಈಶ್ವರನಿರುವಿ. ನೀನು ಆಗಬೇಕೆಂದು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿದರೆ ಶುದ್ಧನೂ ಸಿದ್ಧನೂ ಆಗಬಲ್ಲಿ. ಇನ್ನೇನಾಗಬೇಕೆಂದರೂ ಆಗುವಿ. ಆದರೆ ನೀನು ಬಯಸಿದರೆ ಇದಕ್ಕೆ ಎಪರಿತವಾದರೂ ಕೂಡ ಆಗಬಲ್ಲಿ.

ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮೊದಲನೆಯ ಅಗತ್ಯವೆಂದರೆ ನಿಮ್ಮ ಬಗೆಗೆ ನಿನಗೆ ನಂಬುಗೆಯುಂಟಾಗಬೇಕು, ಎರಡನೆಯದು ದೇಹವನ್ನು ಕುರಿತು, ಮೂರನೆಯದು (ದೇವಾಧಿದೇವನ ಅಜೇಯ ಮಹಾಶಕ್ತಿ ಸ್ವರೂಪಳಾದ) ಮಹಾಕಾಲಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ನಿಮಗೆ ಶ್ರದ್ಧೆಯುಂಟಾಗಬೇಕು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಇವುಗಳಿಂದಲೇ ಜಗತ್ತು ಹುಟ್ಟಿದೆ.

ಸಂಕಲ್ಪ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು (Will) ಮೊದಲಿಗೆ ಅಭ್ಯಾಸಮಾಡಿರಿ. ಆ ಶಕ್ತಿಯ ಮುಖಾಂತರವಾಗಿ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿರಿ. ಬಳಿಕ ಜ್ಞಾನದ ಸಹಾಯದಿಂದ ಚಿತ್ತವನ್ನು ಶುದ್ಧಗೊಳಿಸಿರಿ, ಪ್ರಾಣವನ್ನು ವಶಗೊಳಿಸಿರಿ, ಮನವನ್ನು ಶಾಂತಗೊಳಿಸಿರಿ. ಇವೆಲ್ಲ ಯಂತ್ರಗಳ ನೆರವಿನಿಂದ ದೇಹವನ್ನು ಅಮರಗೊಳಿಸಿರಿ.

ಇದುವೆ ವಾಸ್ತವಿಕವಾದ ಯೋಗವು, ಮಹಾಪಥವು. ಇದುವೆ ನಿಜವಾದ ಏಕಮಾತ್ರ ತಂತ್ರವು. ವೇದಾಂತವು ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಮೊದಲ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೊರಡುತ್ತದೆ; ಆದರೆ ತಂತ್ರವು ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಆರಂಭಿಸಲ್ಪಡುವದು.

ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿ (Will) ಯೆಂದರೆ ಏನೆಂಬುದನ್ನು ನೀವು ಕೇಳಿ ದ್ದೀರಿ. ಅದು ಶಕ್ತಿಯಿದೆ, ವಾಸನೆಯಲ್ಲ; ಅದು ಹೋರಾಟವೂ ಅಲ್ಲ. ವಾಸನೆ ಮತ್ತು ಹೋರಾಟ ಇವು ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯ ನಿಷ್ಕ್ರಿಯ

ರೂಪಗಳಾಗಿವೆ. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ವಾಸನೆಯಿದೆಯೆಂದರೆ ನಿಮ್ಮ ಸಂಕಲ್ಪ ಶಕ್ತಿಯ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಬಗೆಗೆ ನೀವು ಸಂದೇಹಪಡುತ್ತೀರೆಂದ ಹಾಗೆಯೇ. ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ವಾಸನೆಯಿಲ್ಲ. ಆತನು ಸಂಕಲ್ಪಿಸುತ್ತಾನೆ; ಸಕಲ ಸಂಗತಿ ಗಳು ಆತನ ಸಂಕಲ್ಪಾನುಸಾರವಾಗಿ ವರ್ತಿಸುತ್ತವೆ.

ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹೋರಾಟವಿದ್ದುದಾದರೆ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಸಂಕಲ್ಪ ಶಕ್ತಿಯ ಬಗೆಗೆ ಸಂದೇಹಪಡುವರೆಂದೇ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾರಿಗೆ ತಾವು ಬಲಶಾಲಿಗಳಲ್ಲವೆಂದು ಅನಿಸಿದೆ ಮತ್ತು ತಿಳಿದಿದೆಯೋ ಅಂಥ ವರು ಮಾತ್ರ ಫಲ-ಪರಿಣಾಮಗಳಿಗಾಗಿ ಹೋರಾಡುತ್ತಾರೆ; ಮತ್ತು ಶ್ರಮಪಡುತ್ತಾರೆ. ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಹೋರಾಟವಿಲ್ಲ. ಆತನು ಸಂಕಲ್ಪಿಸುತ್ತಾನೆ; ಮತ್ತು ಆತನ ಸಂಕಲ್ಪವು ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ಫಲ-ಪರಿಣಾಮ ಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಕಾಲ, ಸ್ಥಾನ, ನಿಮಿತ್ತಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಅದು ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತದೆ.

ಆದುದರಿಂದ ಫಲ-ಪರಿಣಾಮವು ಈಗಲೆ, ಇಲ್ಲಿಯೆ, ಹೀಗೆಯೇ ಆಗಬೇಕೆಂದು ಬೇಡುವುದು ಅಜ್ಞಾನವಾಗಿದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಂಗತಿ ಮತ್ತು ಅದರ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಇವುಗಳ ಕಾಲ, ಸ್ಥಾನ, ಕಾರಣಾದಿ ಗಳು ಯುಗಯುಗಗಳ ಮುಂಚೆ ಕಲ್ಪಾರಂಭದಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ವಂತ ನಿಮ್ಮಿಂದಲೂ, ಪರಮೇಶ್ವರನಿಂದಲೂ ನಿರ್ಧಾರಿತ ವಾಗಿವೆ. ನೀವೇ ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದನ್ನು ತಿರುಗಿ ನೀವೇ ಬದಲಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಹೋರಾಡುವುದೂ ಯತ್ನಿಸುವುದೂ ಅಜ್ಞತೆಯು. ಕಾಲ, ಸ್ಥಾನ, ಸ್ಥಿತಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಚಿಂತಿಸದಿರಿ; ಆದರೆ ಸಂಕಲ್ಪಿಸಿರಿ, ಮತ್ತು ಫಲ-ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಒಳಗಿನ ಸರ್ವಸಮರ್ಥನೂ, ಸರ್ವಾಂತ ಯಾರ್ಥಮಿಯೂ, ಸರ್ವಜ್ಞನೂ ಆದ ದೇವನ ಕಡೆಗೆ ಬಿಟ್ಟುಗೊಡಿರಿ.

ನೀನು ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ದೇವನಿರುವಿ, ಆತನು ವಿಶ್ವಗತ ದೇವನಿದ್ದಾನೆ. ದೇವನಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೇನೂ ಇಲ್ಲ-ಏಕಮೇವಾದ್ವೀತಿಯಮ್. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯ ಅರ್ಥವು ಸಮತೆಯೇ ಸರಿ ವಾಸನೆ ಮತ್ತು ಹೋರಾಟಗಳ ಅಭಾವವೇ ಸಮತೆ. ಈ ವಾಸನೆ

ಮತ್ತು ಹೋರಾಟ ಇವುಗಳ ಅಭಾವದಶೆಯೇ ಜ್ಞಾನವು. ಜ್ಞಾನವು ಒಟ್ಟಾಗುವವರೆಗೆ ವಾಸನೆ ಮತ್ತು ಹೋರಾಟಗಳ ಪುನರಾವರ್ತನವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗುವದಿಲ್ಲ.

ಹೇಗೆ ಹೊರಡಬೇಕೆಂಬುದೇ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ. ನಿಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಶಕ್ತಿಯಿದ್ದಾಳೆ. ನೀವು ಯೋಗ್ಯವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಕೈಕೊಂಡು ಅವಳಿಗೆ ನೆರವಾಗಿರಿ; ಅವಳು ಕಾರ್ಯಕಾರಿಣಿಯಾಗಲಿ.

ನೀವು ಸಾಕ್ಷಿ, ಅನುಮಂತ, ಭೋಕ್ತಾ, ಭರ್ತಾ ಆಗಿರುವಿರಿ. ಅನುಮಂತನಂತೆ ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿರಿ, ಸಾಕ್ಷಿಯಂತೆ ಫಲ-ಪರಿಣಾಮಗಳ ಲಕ್ಷ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಅವಳ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಈಕ್ಷಿಸಿರಿ, ಮತ್ತು ಭೋಕ್ತೃವಿನಂತೆ ಫಲ-ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಭೋಗಿಸಿರಿ, ಹಾಗೂ ಭರ್ತನಂತೆ ಆಧಾರವನ್ನು ಹದಗೊಳಿಸಿ ಅವಳಿಗೆ ಸಹಾಯಕರಾಗಿರಿ.

ತಾಮಸಿಕ ಉದಾಸೀನತೆಯಿಂದ ಇಲ್ಲವೆ ರಾಜಸಿಕ ಉದ್ವಾಮ ತನದಿಂದ ಅದನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸಬೇಡಿರಿ. **ನಿಮ್ಮ ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯು ಕ್ರಿಯಾಶೀಲನಾಗುವದರಲ್ಲಿ ಎಂದೂ ಸೋಲುವದಿಲ್ಲನೆಂಬುದರ ಬಗೆಗೆ ನಿಮಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಿರಲಿ.** ನೀವು ಜ್ಞಾತಾ ಇರುವಿರಿ, ಆದು ತಾನಾಗಿ ಕೊಡುವ ಸಕಲಜ್ಞಾನವನ್ನು ನೀವು ಸ್ವೀಕರಿಸಿರಿ. ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದಂಥ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಸಾಧನ ಮತ್ತು ಜೀವನದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವೈಯಕ್ತಿಕ ಕ್ರಿಯೆಗೆ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿರಿ. **ನೀವು ಇನ್ನೇನೂ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಉಳಿದದ್ದನ್ನೆಲ್ಲ ಕಾಲಿಯು ಮಾಡುವಳು.**

ತೊಂದರೆ ಪಡಬೇಡಿರಿ, ವ್ಯಾಕುಲಪಡಬೇಡಿರಿ, ಆತುರ ಪಡಬೇಡಿರಿ; ನಿನ್ನ ಇದುವರೆಗೆ ಅಖಂಡ ಶಾಶ್ವತ ಕಾಲವಿದೆ, ಯಾಕೆ ಆತುರ ಪಡುವಿರಿ? ಆದರೆ ತಾಮಸಿಕರಾಗಿ ಸೋಮಾರಿತನದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಕಾಲವನ್ನು ವ್ಯರ್ಥ ಕಳೆಯಬೇಡಿರಿ.

೨ ಶಕ್ತಿಯ ಸ್ಥಾನ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯ

ಪ್ರಕರಣೋಪಕ್ರಮಣಿಕೆ: —

ಮಾನವದೇಹದಲ್ಲೇ ಇರುವ ಪರಾತ್ಪರ ಪುರುಷನಿಗೆ ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ಉಪದ್ರಷ್ಟಾ, ಅನುಮಂತಾ, ಭರ್ತಾ, ಭೋಕ್ತಾ, ಮಹೇಶ್ವರ, ಪರಮಾತ್ಮ ಎಂಬ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಲಾಗಿದೆಯಷ್ಟೇ? (ಗೀತಾ ೧೩-೨೨.)

ಈ “ಅಸ್ಮಿನ್ ದೇಹೇ ಪುರುಷಃಪರಃ” ಎಂದೆನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವನ ಶಕ್ತಿಯೇ ಪ್ರಸ್ತುತದ ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯು. ದೇಹಸ್ಥ ಪುರುಷನಿಗೆ ಮಹೇಶ್ವರನೆಂದೂ, ಪರಮಾತ್ಮನೆಂದೂ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಆತನ ಶಕ್ತಿಯಾದ ಇವಳಿಗೆ ದೇಹಸ್ಥ ಪರಮೇಶ್ವರಿಯೆಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಆತಂಕವೇನು? ಅವಳು ಸಹಸ್ರದಳ ಪದ್ಮದಲ್ಲಿ ಜಾಗೃತಳಾಗಿಯೂ, ಕೆಳಗಿನ ಉಳಿ ದೆಲ್ಲ ಚಕ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸುಪ್ತಳಾಗಿಯೂ ಇರುತ್ತಾಳೆಂದು ಗುರು ಅರವಿಂದರು ಒಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ- “ಅದು ಕೆಳಗಿನ ಸಕಲ ಕೇಂದ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸುರಳಿಸುತ್ತಿಕೊಂಡು ಸುಪ್ತವಾಗಿರುವದರಿಂದ ತಂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಕುಂಡಲಿನೀ ಶಕ್ತಿಯೆಂದು ಅದಕ್ಕೆ ಅನ್ನಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅವಳು ಈಶ್ವರ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿ ನಮ್ಮ ಮೇಲ್ನಡೆಗೆ ಅರ್ಥಾತ್ ನಮ್ಮ ತಲೆಗಿಂತ ಮೇಲೆ ಜಾಗೃತಳೂ ಸಜ್ಜಳೂ, ಸಮರ್ಥಳೂ,

ವಿಸ್ತೃತಳೂ ಆಗಿ ಇರುತ್ತಾಳೆ. ಈ ಮಾತೃಶಕ್ತಿಯ ಇದಿರಿಗೇ ನಮ್ಮ ಸಮಸ್ತ ಆಧಾರಯಂತ್ರವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ಬೈಲಿಗೆ ಇಡತಕ್ಕದ್ದಾಗಿದೆ.

ಸತ್, ಚಿತ್, ಆನಂದ, ವಿಜ್ಞಾನ ಮನ, ಪ್ರಾಣ, ದೇಹ ಎಂದು ಏಳು ವಿಭಾಗಗಳನ್ನು ಪೂರ್ವಿಕರು ನಮ್ಮ ಒಳಗೆ ಕಲ್ಪಿಸಿದ್ದಾರಷ್ಟೆ? ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೊನೆಯ ಅಥವಾ ಕೆಳಗಿನ ಮೂರು ಮಾತ್ರವೇ (ದೇಹ, ಪ್ರಾಣ, ಮನ) ನಮ್ಮ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತಿವೆ. ಅದಗಂತೆ ಮೊದಲಿನ ಅಥವಾ ಮೇಲಿನ ಮೂರರ ಬಗೆಗೆ (ಸತ್, ಚಿತ್, ಆನಂದ) ಸಕಲ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಸರ್ವದಾ ಚರ್ಚಿಸುತ್ತ ಬಂದಿವೆ. ಆದರೆ ನಡುವಿನ “ವಿಜ್ಞಾನ”ವೆಂಬುದರ ಕಡೆಗೆ ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದರ ಹೊರತು ಇನ್ನಾರೂ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ವೇದಾಂತಿಕರ ಪಂಚಕೋಶಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ “ವಿಜ್ಞಾನಮಯ ಕೋಶವು” ಇದಲ್ಲ. ವೇದಾಂತಿಕರ ಪಂಚಕೋಶಗಳೂ, ಉಪನಿಷತ್ಕಾರರ ಪಂಚಕೋಶಗಳೂ ಭಿನ್ನಭಿನ್ನವಾಗಿವೆ. ಸತ್, ಚಿತ್, ಆನಂದ ಈ ಮೂರನ್ನೂ ಕೂಡಿಸಿ ಉಪನಿಷತ್ಕಾರರು “ಆನಂದ”ವೆಂಬ ಒಂದೇ ಶಬ್ದದಿಂದ ಮಂಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈಗ ಜನ ರೂಢಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ “ಸಚ್ಚಿದಾನಂದ”ವೆಂದು ಒಂದೇ ಸಂಯುಕ್ತ ಶಬ್ದವಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಗುರು

ಅರವಿಂದರೂ ಕೂಡ- ‘ ಸರ್ವೋಚ್ಚತಮ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಅವು ಮೂರೂ ಒಂದೇ ಆಗಿವೆ ”ಯೆಂದು ಒಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮೇಲಿನ ಈ “ ಆನಂದ ” ಅಥವಾ “ ಸಚ್ಚಿದಾನಂದ ”ವೆಂಬುದರ ಕಾರಭಾರವೇನೂ ಈಗ ನಮಗೆ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಅದರ ಕೆಳಗಿನದಾದ “ ವಿಜ್ಞಾನ ” ವೆಂಬುದೇ ನವಯುಗದಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಣೀಯವಾದ ತತ್ವವಾಗಿದೆ. ದೇಹ-ಪ್ರಾಣ-ಮನಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಕೆಳಗಿನ ಜೀವನರಾಜ್ಯ ಮತ್ತು ಸಚ್ಚಿದಾನಂದಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ತೀರ ಮೇಲಿನ ಪರಮನ ರಾಜ್ಯ ಇವೆರಡರ ನಡುವೆ ಸೇತುವೆಯಂತಿರುವ ನಿತ್ಯ ದಿವ್ಯರಾಜ್ಯವೇ ವಿಜ್ಞಾನ. ಸಚ್ಚಿದಾನಂದದಲ್ಲಿ ದೇಹಸ್ಥ ಪುರುಷನು ಗಾಢ ಆನಂದ ಮಗ್ನನಾಗಿ ನಿರಾಕಾರದಶೆಯಲ್ಲಿರುತ್ತಾನೆ. ಆಗ ಅವನಿಗೆ “ ಪರಮ-ಆತ್ಮ ”ನೆಂದು ಕರೆಯಲಾಗುವುದು. ಆದರೆ ವಿಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಅವನು ಸಕಲೈಶ್ವರ್ಯಸಂಪನ್ನನಾದ ಈಶ್ವರನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಮೇಲಿನ ಸತ್, ಚಿತ್, ಆನಂದಗಳೇ ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಾಶ, ಶಕ್ತಿ, ಶಾಂತಿಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಕೆಳಗೆ ಬಂದರೆ ದೇಹ-ಪ್ರಾಣ-ಮನಗಳ ಬಾಹ್ಯರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅದೇ ಆಂತರಿಕ ಪುರುಷನು ಅನೀಶನಾದ ಜೀವನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಆಗ ಅವೇ ಮೇಲಿನ ಪ್ರಕಾಶ-ಶಕ್ತಿ-ಶಾಂತಿಗಳು ಸತ್ಪರಜಸ್ತಮಗಳಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತವೆ. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಪರಮನ

ಇಳಿಯುವಿಕೆಯ ಪರಿಪೂರ್ಣಿಯಾಯಿತು. ವಿಜ್ಞಾನ ಪುರಷನಾದ ದೇಹಸ್ಥ ಈಶ್ವರನ ದಿವ್ಯಶಕ್ತಿಯೇ ದೇಹಸ್ಥ ಈಶ್ವರಿಯು. ಈ ತಾಯಿಯನ್ನು ಮೊದಲುಮಾಡಿ ಕೊಂಡೇ ಪೂರ್ಣಯೋಗವು ಮುಂದುವರಿಯುವದು.

ಇಂದು ನಿಮಗೆ ನಾನು ಶಕ್ತಿ ಅಥವಾ ಸಂಕಲ್ಪಬಲವೆಂಬುದರ ಬಗೆಗೆ ಹೇಳುವೆನು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅದುವೆ ಯೋಗದ ನೆಲಗಟ್ಟಾಗಿದೆ. ಶಕ್ತಿಯು ಶಿರಃಕಿರೀಟದ ತುಟ್ಟತುದಿಗಿಂತ ಮೇಲೆ ಸಹಸ್ರದಳದಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸಿ ಕುಳಿತು ಆ ಕ್ರಿಯಾಸ್ಥಲದಿಂದಲೇ ಕಾರ್ಯಪರವಾಗುವದು.

ಅದರ ಕೆಳಗೆ ಮಿದುಳಿನ ತುಟ್ಟತುದಿಯಲ್ಲಿ ಉಚ್ಚತರ ಒಂದಿಲ್ಲಿದೆ. ಅದರ ಕೆಳಗೆ ಮಿದುಳಿನ ಮಧ್ಯತಲವನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡು ತರ್ಕ ಅಥವಾ ನಿಮ್ಮಬುದ್ಧಿಯಿರುವದು. ಅದರ ಕೆಳಗಡೆಗೆ ಮಿದುಳಿನ ತಳಭಾಗದಲ್ಲಿ ಮನದೊಡನೆ ಸಂಪರ್ಕವುಳ್ಳ ಇಂದ್ರಿಯವಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ತಿಳುವಳಿಕೆಯ ಅವಯವವೆಂದು ಅನ್ನಬಹುದು. ಜ್ಞಾನ, ತರ್ಕ, ಗುರುತಿಸುವಿಕೆ (Knowledge, Reason, Understanding) ಎಂಬವು ಗಳು ಮಿದುಳಿನ ಮೂರು ಭಾಗಗಳಾಗಿವೆ. ಇವೆಲ್ಲ ಕ್ರಿಯೆಗಳು ಸೂಕ್ಷ್ಮಶರೀರದಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ; ಅದರ ಅವು ಒಡದೇಹದ ಮಿದುಳಿನೊಳಗಿನ ಸಮಕೇಂದ್ರಗಳಿಗೆ ಜೋಡಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ.

ವಕ್ಷಸ್ಥಲದಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ ಹೃದಯದ ಮೇಲ್ಗಡೆಗೆ ಮನವಿದೆ. ಅದು ತನ್ನ ಅಧೀನದಲ್ಲಿರುವ ಪಂಚೇಂದ್ರಿಯಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ವಿಷಯಗ್ರಹಣ ಮಾಡುವ ಯಂತ್ರವಾಗಿದೆ. ಮನಸ್ಸಿನ ಕೆಳಗೆ ಹೃದಯ ಮತ್ತು ನಾಭಿಪ್ರದೇಶ ಇವೆರಡರ ಮಧ್ಯಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಚಿತ್ತವಿದೆ. ಆ ಬಿಂದುವಿನಿಂದ ಅಂದರೆ ನಾಭಿಪ್ರದೇಶದ ಉರ್ಧ್ವಭಾಗದಿಂದ ಅದೇ ನಾಭಿಯ ಸಿಮ್ಮ ಪ್ರದೇಶದವರೆಗಿರುವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಪ್ರಾಣವಿರುವದು. ಇವೆಲ್ಲವುಗಳು ಸೂಕ್ಷ್ಮದೇಹದಲ್ಲಿರುವವು; ಅದರ

ಸ್ಥೂಲದೇಹದಲ್ಲಿ ಮೇಲ್ಪ್ರಾಣಿಸಿದ ಕೇಂದ್ರಗಳಿಗೆ ಅವು ಸಂಯೋಜಿತವಾಗಿವೆ.

ಕೇವಲ ಸ್ಥೂಲದೇಹದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಕ್ರಿಯೆಗಳು ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗಿವೆ; ಭೌತಿಕಪ್ರಾಣ ಅಥವಾ ಜ್ಞಾನತಂತು ಮಂಡಲವೊಂದು, ಹಾಗೂ 'ಅನ್ನಂ' ಅಥವಾ ಜಡಶರೀರವೊಂದು.

ಇನ್ನು—ಸಂಕಲ್ಪನೆಂಬುದು ದೇಹದ ಜೀವಂತ ಪ್ರಭುವಾದ ಈಶ್ವರನ ಇಂದ್ರಿಯವಾಗಿದೆ. ಅದು ಇವೆಲ್ಲ ಕ್ರಿಯೆಗಳ ಮುಖಾಂತರವಾಗಿ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಬುದ್ಧಿ ಮುಖದಿಂದ ವಿಚಾರ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನ, ಮನೋಮುಖದಿಂದ ಇಂದ್ರಿಯಗ್ರಹಣ (Sensations), ಚಿತ್ತಮುಖದಿಂದ ಭಾವನೆಗಳು, ಪ್ರಾಣಮುಖದಿಂದ ಭೋಗ ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಅದು ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುವದು.

ಅದು ಯಾವಾಗ ಪೂರ್ಣ ರೀತಿಯಿಂದ ಕ್ರಿಯಾಕಾರಿಯಾಗಿರುವದೋ, ಅಂದರೆ ಆಯಾ ಯಂತ್ರಗಳ ಬಲಾನುಸಾರವಾಗಿ ಯಾವಾಗ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುವದೋ, ಆಗ ಶಕ್ತಿಯ ಕಾರ್ಯವು ಪರಿಪೂರ್ಣವಾದದ್ದು ಅಜೀಯವಾದದ್ದು ಆಗುವದು. ಆದರೆ ಅದರ ಬಲಹೀನತೆಗೆ ಎರಡು ಕಾರಣಗಳಿರುತ್ತವೆ; ಪ್ರಸಾದ ಮತ್ತು ಪತನ. ಮೊದಲನೆಯದು ಯಂತ್ರಗಳ ಗಲಿಬಿಲಿ.

ಪ್ರಾಣವು—ವಿಷಯಗ್ರಹಣ, ಭಾವನೆ, ಮತ್ತು ವಿಚಾರ ಇವುಗಳಿಗೆ ಅಡ್ಡಬರಹತ್ತಿದರೆ ಆಗ ಮನುಷ್ಯನು ಅನೀಶನಾಗುತ್ತಾನೆ; ಪ್ರಾಣದ ದಾಸನಾಗುತ್ತಾನೆ; ವಾಸನಾವಶನಾಗುತ್ತಾನೆ.

ಚಿತ್ತವು—ವಿಷಯಗ್ರಹಣ ಮತ್ತು ವಿಚಾರ ಇವುಗಳಿಗೆ ಅಂತರಾಯಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ಭಾವನೆಗಳ ಹಾಗೂ ಅವುಗಳ ಸಂಸರ್ಗದಿಂದ ಉದ್ಭವಿಸುವ ಅಭಿಲಾಷೆಗಳ ಮೂಲಕ ವಿಷಯಗ್ರಹಣಶಕ್ತಿಯೂ ವಿಚಾರಶಕ್ತಿಯೂ ತಪ್ಪುದಾರಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣಾರ್ಥವಾಗಿ—ಪ್ರೇಮವು ಬುದ್ಧಿಗೆ ಪ್ರತಿಬಂಧಕವಾದರೆ ಮನುಷ್ಯನು ತನ್ನ ಪ್ರಿಯ

ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಸತ್ಯಾಂಶದ ಬಗೆಗೆ ಕುರುಡನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಯೋಗ್ಯಾಯೋಗ್ಯವೆಂಬುದರ ಹಾಗೂ ಕರ್ತವ್ಯ ಅಕರ್ತವ್ಯವೆಂಬುದರ ವಿವೇಚನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಆತನು ಅಸಮರ್ಥನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಹೆಚ್ಚು ಇಲ್ಲವೆ ಕಡಿಮೆ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ಅನುರಾಗ, ಕೋಪ, ತಿರಸ್ಕಾರ, ಕಾರುಣ್ಯ, ಪ್ರತಿಹಿಂಸೆ ಮೊದಲಾದ ಭಾವನೆಗಳ ದಾಸನಾಗಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ.

ಅದರಂತೆ ಮನಸ್ಸು—ಶರ್ಕಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಬರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವನ ವಿಷಯ ಗ್ರಹಣಶಕ್ತಿಯು ಯೋಗ್ಯ ವಿಚಾರಗಳಿಗೂ ಸತ್ಯಸಿದ್ಧಾಂತಕ್ಕೂ ಎರವಾಗುತ್ತದೆ. ಆತನು ತಾನು ಕಂಡದ್ದರ ಹಾಗೂ ಕೇಳಿದ್ದರ ಆಧಾರದಿಂದಲೇ ನಿರ್ಣಯ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ; ಆದರೆ ತಾನು ಕಂಡು ಕೇಳಿದ್ದನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವ ಗೊಡನೆಗೆ ಹೋಗುವದಿಲ್ಲ.

ಇದಲ್ಲದೆ ತರ್ಕ, ಕಲ್ಪನೆ, ಸ್ಮೃತಿ, ಮತ್ತು ಅನುಮಾನ—ಇವು ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಬಂದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನು ಉಚ್ಚತರ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಎರವಾಗಿ ಶಕ್ಯ-ಸಂಭವಗಳ ಮುಗಿಯಲಾರದ ವರ್ತುಲದಲ್ಲಿ ತೊಳಲಾಡುತ್ತಾನೆ.

ಕೊನೆಗೆ ಬುದ್ಧಿಯೂ ಕೂಡ—ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಗೆ (will) ಅಂಕರಾಯಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ಮನುಷ್ಯನು ಸರ್ವಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಸನ್ನಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ತನ್ನ ಸೀಮಾಬದ್ಧ ಜ್ಞಾನದ ಬಲದಲ್ಲಿಯೇ ಬದ್ಧನಾಗಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ.

ಸಾರಾಂಶವೇನೆಂದರೆ—ಯಾವದಾದರೊಂದು ಯಂತ್ರವನ್ನು ಅಥವಾ ಆಯುಧವನ್ನು ಅದು ಯಾವ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯವಿಲ್ಲವೋ ಆ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿದರೆ ಅಥವಾ ಯಾವದರ ಸಲುವಾಗಿ ಮೂಲತಃ ಅದು ನಿರ್ಮಿತವಾಗಿಲ್ಲವೋ ಅಂಥ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿದರೆ ಅದು ಆ ಕೆಲಸವನ್ನೇ ಮಾಡುವದಿಲ್ಲ; ಇಲ್ಲವೆ ಮಾಡಿದರೂ ಅಯೋಗ್ಯರೀತಿಯಿಂದ ಮಾಡುತ್ತದೆ; ಧರ್ಮಸಂಕರವು ಹುಟ್ಟಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ.

ಈವರೆಗೆ ನಾನು ವರ್ಣಿಸಿದ್ದು ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಗಳಿಸುವದಕ್ಕಿಂತ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಮಾನವರಿಗಿರುವ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕುರಿತದ್ದಾಗಿದೆ. ಇದೆಲ್ಲವೂ ಧರ್ಮಸಂಕರ ಅಥವಾ ಕ್ರಿಯೆಗಳ ಗಲಬಿಲಿಯೇ ಆಗಿದೆ; ಆಯೋಗ್ಯ ಆಡಳಿತ, ಅಜ್ಞ ಅಳಿಕೆ ಎಂದು ಇದಕ್ಕೇ ಅನ್ನುವುದು.

ನಿಜವಾದ ಮಂತ್ರಿಯಾಗಿರುವ ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯು ಕೆಳಗಿನ ಸ್ವಾರ್ಥಪರ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಕೈಯೊಳಗಿನ ಗೊಂಬೆಯಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಅವರಾದರೋ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಅಡ್ಡಬರುತ್ತ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ನೂಕುತ್ತ ಒಬ್ಬರ ಕೈಯೊಳಗೊಬ್ಬರು ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕತನದಿಂದ ವರ್ತಿಸುತ್ತ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಲಾಭಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಭುವಾದ ಈಶ್ವರನನ್ನು ಹೀನದಶೆಗೆ ಇಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ಆತನು ಈಶ್ವರತ್ವವನ್ನು ಪರಿತ್ಯಜಿಸಿ ಅನೀಶನಾಗಿ ತನ್ನ ಸೇವಕರ ಕೈಯೊಳಗಿನ ಸೂತ್ರದ ಗೊಂಬೆಯಾಗಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ.

ಆತನು ಇದಕ್ಕೆ ಏಕೆ ಸಮ್ಮತಿಸುವನು? ಅಜ್ಞಾನವೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವು. ಮಂತ್ರಿಗಳು, ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಮತ್ತು ಲಕ್ಷಗಟ್ಟಲೆ ಬಾಲ ಅಲ್ಲಾಡಿಸುವವರು ತನ್ನ ಸಲುವಾಗಿ ಏನು ಸಡೆಯಿಸಿರುವರೆಂಬುದನ್ನು ಆತನು ಅರಿಯದಂತಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಅಜ್ಞಾನವೆಂಬುದು ಏನದು? ತನ್ನ ಸ್ವಂತದ ಪ್ರಕೃತಿ, ಯೋಗ್ಯತೆ, ಮತ್ತು ಅಧಿಕಾರ ಇವುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸದಿರುವುದೇ ಅದು. ತನ್ನ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಅಂಶವಾಗಿರುವ ದೇಹವನ್ನು ಆತನು ಆಳವಾಗಿ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳಲಾರಂಭಿಸಿದನು. "ಆದು ನನ್ನ ರಾಜ್ಯ" ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸಿದನು. ಆದುದರಿಂದ ಆತನು ದೈಹಿಕ ಕ್ರಿಯೆಗಳ ಯಂತ್ರವಾಗಿಬಿಟ್ಟನು. ಅದರಂತೆ ಜ್ಞಾನತಂತು, ಇದ್ರಿಯಜ್ಞಾನ, ಭಾವನೆ, ಬುದ್ಧಿ ಇವೆಲ್ಲವುಗಳೊಡನೆ ತಾನು ಏಕಾತ್ಮನಾಗಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ತಾನು ಅನೆಲ್ಲವುಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನನೆಂಬುದನ್ನೂ, ಅವುಗಳಿಗಿಂತ ತಾನು ಹೆಚ್ಚು ಮಹತ್ವ ಉಳ್ಳವನೂ, ಬಲಶಾಲಿಯೂ ಆಗಿರುವನೆಂಬುದನ್ನೂ ಆತನು ಮರೆಯುತ್ತಾನೆ. ಆತನು ಮಾಡಬೇಕಾದುದೇನೆಂದರೆ ತನ್ನ

ಅಧಿಪತ್ಯವನ್ನು ತಿರುಗಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಬೇಕು. ತಾನು ಈಶ್ವರನು, ರಾಜನು, ಪಭುವು; ತಾನೇ ದೇವನು ಎಂಬುದನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಈ ತಿಳುವಳಿಕೆಯ ಮೇಲಿಂದ ತಾನು ಸರ್ವಸಮರ್ಥನೆಂಬುದನ್ನು ಆತನು ನೆನಪಿಗೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆಬೇಕು.

ಆತನಿಗೆ 'ಸಂಕಲ್ಪ'ವೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಒಲಶಾಲಿಯಾದ ಮಂತ್ರಿ ಯಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳು ಸಂಕಲ್ಪಕ್ಕೆ ಬೆಂಬಲಕೊಟ್ಟು ಅದನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ನಡೆಯಿಸಬೇಕು. ಅಷ್ಟಾದರೆ ಆ ಸಂಕಲ್ಪವು ಅಧಿಪತ್ಯದಲ್ಲೆಲ್ಲ ರಾಜಾಜ್ಞೆಯನ್ನು ಸಾರಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೆಲ್ಲ ತನ್ಮುಮ್ಮತ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ಧೇಯ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಪರಿಪೂರ್ಣರೀತಿಯಿಂದ ನೆರನೇರಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಎಲ್ಲವೂ ಏಕಕಾಲಕ್ಕೆ ಆಗಲಾರದೆಂಬುದು ನಿಜ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾಲವು ಬೇಕು. ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವದಕ್ಕೂ, ನಿಪರೀತ ರಾಜ್ಯ ಮಾಡುವದಕ್ಕೂ ಬಹಳವಾಗಿ ಮೈಯುಂಡು ಬಿಟ್ಟಿರುವ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಮೊದಲಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹಾರೈಸುವುದಿಲ್ಲ. ಎರಡನೆಯ ಮಾತೇನೆಂದರೆ ಒಂದು ವೇಳೆ ಅವರು ಹಾಗೆ ಆಪೇಕ್ಷಿಸಿದರೂ ಅವರಿಗೆ ಅದು ಬಿಗಿಯೆಂದು ತೋರುವದು. ಹೇಗೆ ಆರಂಭಿಸಬೇಕೆಂಬುದೂ ಕೂಡ ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಬೇಕಾದರೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟ.

ಉದಾಹರಣಾರ್ಥವಾಗಿ— ಸಿನ್ಯು ಸಂಕಲ್ಪವನ್ನು ಯಾವಾಗ ನೀವು ಉಪಯೋಗಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವಿರೋ ಆಗ ಏನೇನು ಜರಗಬಹುದು? ನೊದಲಿಗೆ ನೀವು ಅವನ್ನು ಪ್ರಾಣದ ಮುಖಾಂತರವಾಗಿ ವಾಸನೆ, ಅಭಿಲಾಷೆ, ಆಶೆ ನೊದಲಾದವುಗಳೊಳಗಿಂದ ಹಾಯಿಸಿ ಪ್ರಯೋಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವಿರಿ. ಅಥವಾ ಚಿತ್ತದ ಮುಖಾಂತರವಾಗಿ ಭಾವೋದ್ರೇಕ, ವ್ಯಾಕುಲತೆ, ಭರವಸೆ ಮೊದಲಾದವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಅದನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸುವಿರಿ. ಇದಲ್ಲದೆ ಮನದ ಮುಖಾಂತರದಿಂದ ಅದನ್ನು ಬಳಸುವಾಗ ಯತ್ನ, ಹೋರಾಟ, ಶ್ರಮ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸುವಿರಿ. ಬಾಹ್ಯಕ ಪರಿಶ್ರಮದಿಂದ

ವಿಷಯವನ್ನು ಹತೋಟಿಗೆ ತರಲೆಳಸುವವರಂತೆ ಮಾಡುವಿರಿ. ಅಥವಾ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಅದನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸುವಿರಿ. ಆಗ 'ಇದು ಇರಲಿ' 'ಅದು ಆಗಲಿ' ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತ ನಿಮ್ಮ ರುಚಿಗೆ ತಕ್ಕಂಥ ವಿಷಯವನ್ನು ಆಳುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವಿರಿ.

ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಅರಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಯೋಗಿಗಳು ಇವೆಲ್ಲ ಪದ್ಧತಿಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹಠಯೋಗಿಯು ಪ್ರಾಣವನ್ನೂ ಶರೀರವನ್ನೂ ಇದಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾನೆ. ರಾಜಯೋಗಿಯು ಚಿತ್ತ, ಮನ ಮತ್ತು ಬುದ್ಧಿ ಇವುಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವನು. ಆದರೆ ಸರ್ವೋತ್ತಮ ಪದ್ಧತಿಯು ಇವುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಅಲ್ಲ. ಇವುಗಳೆಲ್ಲ ಎರಡನೆಯ ತರಗತಿಯ ಉತ್ತಮ ಪದ್ಧತಿಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದಾದ ಕೊನೆಯದು ಸಹ ಹೋರಾಟ, ಸೋಲು, ನಿರಾಶೆಗಳನ್ನು ತರುತ್ತದೆ.

ಸಂಕಲ್ಪವು ಇವೆಲ್ಲವುಗಳಿಂದ ದೂರವರಿದು ಪ್ರಯತ್ನ, ಭಾವೋದ್ರೇಕ, ವ್ಯಾಕುಲತೆ ಮತ್ತು ವಾಸನೆಗಳಿಲ್ಲದೆ ಸಹಸ್ರದಳದಿಂದ ನೇರವಾಗಿ ವಿಷಯದ ಮೇಲೆ ಯಾವಾಗ ಕಾರ್ಯಕಾರಿಯಾಗುವದೋ ಆಗ ಮಾತ್ರ ಆದರ ಕ್ರಿಯೆಗೆ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯುಂಟಾಗುವದು. ಪ್ರತಿಯೊಂದರ ಕ್ರಿಯೆಯು ಅದರದು ಅದಕ್ಕಿದ್ದರೆ ಸಂಕಲ್ಪವು ತನ್ನ ಕ್ರಿಯೆ ತಾನೇ ಆಗಿದೆ. ಅದು ಯಾವಾಗಲೂ ಈಶ್ವರನಿಗೆ ವಿಧೇಯವಾಗಿ ಇರುವದಾದರೂ ತನ್ನೊಳಗೆ ತನ್ನಿಂದಲೇ ಕಾರ್ಯಮಾಡುತ್ತಿರುವದು; ಉಳಿದವುಗಳೆಲ್ಲ ತಾನೇ ಉಪಯೋಗಿಸುವದು, ತಾನು ಅವುಗಳಿಂದ ಉಪಯೋಗಿಸಲ್ಪಡುವದಿಲ್ಲ.

ಅದು ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಜ್ಞಾನಕ್ಕಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವದೇ ಹೊರತು ಆದೇಶ ಕೊಡುವುದಕ್ಕಲ್ಲ, ಮನವನ್ನು ಇಂದ್ರಿಯ ಜ್ಞಾನದ ಸಲುವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವದೇ ಹೊರತು ಆದೇಶ ಇಲ್ಲವೆ ಜ್ಞಾನಕ್ಕಲ್ಲ.

ಚಿತ್ತವನ್ನು ಅದು ಭಾವನೆಗಳಿಗಾಗಿ ಒಳಸುವದು, ಆದರೆ ಇಂದ್ರಿಯ ಗ್ರಹಣ, ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಆದೇಶಗಳಿಗಾಗಿ ಅಲ್ಲ. ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಭೋಗದ ಸಲುವಾಗಿ ಪ್ರಯೋಗಿಸುವದು, ಆದರೆ ಉಳಿದ ಇನ್ನಾವ ಕ್ರಿಯೆಗಳಿಗಾಗಿ ಅಲ್ಲ. ದೇಹವನ್ನು ಅದು ಜಲಸವಲಸ ಹಾಗೂ ಕರ್ಮದ ಸಲುವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವದೇ ಹೊರತು ಜ್ಞಾನ, ಸಂವೇದನೆ, ಇಂದ್ರಿಯಗ್ರಹಣ, ಶಕ್ತಿ ಅಥವಾ ಭೋಗ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನೂ ನಿರ್ಧರಿಸುವ ಇಲ್ಲವೆ ತಪೆಯುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಅದನ್ನು ಬಿಡುವದಿಲ್ಲ.

ಆದುದರಿಂದ ಅದು ಇವೆಲ್ಲವುಗಳಿಂದ ತನ್ನನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆಬೇಕು. ಮತ್ತು ಅವುಗಳಿಂದ ತಾನೊಂದು ಭಿನ್ನವಸ್ತುವಾಗಿರುವಂತೆ ದೂರನಿಂತು ಅವೆಲ್ಲವುಗಳಿಗೆ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸಬೇಕು. **ಇನೆಲ್ಲ ಕೇವಲ ಯಂತ್ರನಾತ್ರನಾಗಿವೆ. ಪುರುಷನು ಯಂತ್ರಿ ಅಥವಾ ಯಂತ್ರದ ಪ್ರಭುವಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಸಂಕಲ್ಪವು ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಅಥವಾ ಮೋಟರ್ ಪಾವರ್ ಆಗಿದೆ.**

ಸರಿಯಾದ ಜ್ಞಾನವು ಇದೇ. ಇದನ್ನು ಹೇಗೆ ಪ್ರಯೋಗಿಸ ಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಹೇಳುವೆನು. ಅದು ಸಾಧನೆಯ ವಿಷಯ, ಬರೇ ಬೋಧನೆಯೆಂದಲ್ಲ. ಧೈರ್ಯವುಳ್ಳ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ, - ತೇರ ತುಸು ಮಾತ್ರವಾದರೂ ಧೀರಸ್ಥಿರತೆಯುಳ್ಳ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಯಂತ್ರದ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಗಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಕ್ರಮವಾಗಿ ರೂಢಿಯಾಗುವದು. ಆದರೆ ಆತನು ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮೊದಲಿಗೆ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದುದೇನೆಂದರೆ— **ಯಂತ್ರದ ಬಗೆಗೆ ಜ್ಞಾನವಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು; ಚಾಲಕ ಶಕ್ತಿಯ ಬಗೆಗೆ ಅರಿಯಬೇಕು; ಮತ್ತು ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಗುರುತಿಸಬೇಕು.**

ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವದಕ್ಕೆ ಪರಿಪೂರ್ಣಜ್ಞಾನವೇನೂ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಜ್ಞಾನವಾದರೂ ಕನಿಷ್ಠಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಇರಲಿಕ್ಕೇಬೇಕು. ಅದನ್ನೇ ನಾನು ನಿಮಗೆ ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಯಂತ್ರದ ವಿವಿಧ ವಿಭಾಗಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಪ್ರಕೃತಿ ಹಾಗೂ ಕ್ರಿಯೆ ಇವುಗಳನ್ನೂ, 'ಸಂಕಲ್ಪ'ದ ಗುಣಮರ್ವವನ್ನೂ, ಈಶ್ವರನ ನಿಜಸ್ವಭಾವವನ್ನೂ ನಾನು ವಿವರಿಸುತ್ತಲಿದ್ದೇನೆ.

೩ ಶಕ್ತಿಗೆ ಸಾಧಕ - ಬಾಧಕಗಳು

ಪ್ರಕರಣೋಪಕ್ರಮಣಿಕೆ :—

“ ತ್ರನ್ನೋಳಗಿನ ಹಾಗೂ ಸಕಲ ಚರಾಚರ ಭೂತಗಳೊಳಗಿನ ದೇವತ್ವವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವುದು ಪೂರ್ಣಯೋಗದ ಒಂದು ಅನಿವಾರ್ಯವಾದ ಅಂಗವಾಗಿದೆ. ದೇವತ್ವದ ಹೊರತು ಇಲ್ಲಿ ಇನ್ನಾವುದರ ಆಟವೂ ಸಾಗುವಂತಿಲ್ಲ. ಅಘಟಿತ ಸಾಧನೆ, ಅಘಟಿತ ಸಿದ್ಧಿ; ಅಘಟಿತ ಫಲ, ಅಘಟಿತ ಪ್ರಯೋಜನ. ಅಂದ ಬಳಿಕ ಕಿಂಚಿನ್ನಾತ್ರವಾದ ಜೀವ-ಧರ್ಮದಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡು ಈ ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಏನೇನೂ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲಿ ಮಾನವನೊಳಗಿನ ದೇವನೇ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಬೇಕು, ದೇವನೇ ಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು; ಮತ್ತು ಚರಾಚರ ಭೂತಗಳೊಳಗಿನ ದೇವನಿಗಾಗಿಯೇ ಅದರ ಉಪಯೋಗವಾಗಬೇಕು. ಎಲ್ಲವೂ ದೇವನಿಗಾಗಿಯೇ; ಎಲ್ಲವೂ ದೇವನಿಂದಲೇ; ಎಲ್ಲವೂ ದೇವನೇ. ಬ್ರಹ್ಮಾರ್ಪಣ, ಬ್ರಹ್ಮಹವಿ, ಬ್ರಹ್ಮಾಗ್ನಿಯಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮನಿಂದಲೇ ಆಹುತಿ; ಬ್ರಹ್ಮ ಕರ್ಮದಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮವೇ ಗಂತವ್ಯ ಎಂದು ಗೀತೆ ಸಾರುವಂತೆಯೇ ಪೂರ್ಣಯೋಗದಲ್ಲಿಯೂ ಉಂಟು.

ದೇವತ್ವಕ್ಕಿಂತ ಕೆಳಗಿನ ಅನೀಶಜೀವನಿಗೆ ಅಪೂರ್ಣತೆ ಯಲ್ಲಿರುವುದೇ ವೈಯುಂಢು ಹೋಗಿರುವದರಿಂದ ಅವನು ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನದನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವುದೂ ಇಲ್ಲ; ಮತ್ತು ನಂಬುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಜೀವಭಾವದ ಈ ಜಡ ಸ್ವಭಾವವೇ ಮಹಾಶಕ್ತಿಗೆ ಪ್ರಧಾನ ಅಂತರಾಯವು. ಉಚ್ಚ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ತಾನು ಶಕ್ತಿಸಂಪನ್ನನಾದ ಪಿಂಡಸ್ಥ ದೇವನೇ ಇರುವನೆಂಬುದರ ಸ್ಮರಣವು ಜೀವನಿಗುಂಟಾದರೆ ಆಗ ಆತನ ಮಹಾಶಕ್ತಿಯು ಆಗ ನಿರ್ಬಾಧಿತ ವಾಗುವದು.

ಸಂಕಲ್ಪ ಶಕ್ತಿಯು ಯಾವಾಗ ತನ್ನ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವದೋ ಆಗ ಅದಕ್ಕೆ 'ಸ್ವಭಾವ'ವು ತೊಡಕನ್ನು ಒಡ್ಡುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸ್ವಭಾವದ ಮೇಲೆ ನೀವು ಗೆಲುವನ್ನು ಗಳಿಸಲು ಸಮರ್ಥರಾಗುವವರೆಗೆ ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಜೀವನದ ಮೇಲೆ ಪ್ರಯೋಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಆಗಲಾರದು. ಮತ್ತು ಹಾಗೆ ಮಾಡಲೂ ಬಾರದು. ಬೇರೆ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ನೀವು ಶಕ್ತಿನಾಗದ ಸಾಧಕರಾಗಿರುವಷ್ಟು ಕಾಲ ಕೇವಲ ಸಾಧಕರು ಮಾತ್ರವೇ ಆಗಿರಿ. ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯು ಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆದ ಬಳಿಕ ಮೊದಲಿಗೆ ಆ ಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ಆಧಾರದ (ಅಂದರೆ ಬುದ್ಧಿ, ಮನ, ಚಿತ್ತ, ಪ್ರಾಣ, ದೇಹ ಇವುಗಳ) ಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಗಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿರಿ. ಆಧಾರದ ಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಗಳಿಸಿಕೊಂಡ ಬಳಿಕ ಆ ಮೇಲೆ ಸಿದ್ಧದಶೆಗೆ ಮುಟ್ಟಿದ ಆಧಾರವನ್ನು ಕರ್ಮಕ್ಕೆ, ಜೀವನಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿರಿ.

ಸ್ವಭಾವವು ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯ ಪೂರ್ಣತಾಯುಕ್ತಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವುದಷ್ಟೆ? ಅದರೆ ಏಕೆ? ಏತಕ್ಕೆಂದರೆ ಮಾನವಪ್ರಕೃತಿಯು

ಅಪೂರ್ಣವಿದೆ. ಅಸಿದ್ಧವಿದೆ. ಅದರ ವಿಕಾಸವು ಕೇವಲ ಆಂಶಿಕವಾಗಿ ಆಗಿದೆ. ಅದರ ಸಕಲ ಧರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಅದು ಅಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಪರಿಪಾತದ ತಾಮಸೀಧೃತಿಯು ಅದನ್ನು ಸಿದ್ಧದಶೆಗೊಯ್ಯುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಅದು ಪ್ರತಿಭಟಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಮಾನವ ಕೋಟಿಯು ವಿಕಾಸಹೊಂದುತ್ತಲಿದೆ. ಯೋಗವು ಆ ಕ್ರಮವಿಕಾಸವನ್ನು ಮಹತ್ತರವಾದ, ಜಯಪ್ರದವಾದ ವೇಗಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟಿಸುವ ಉಪಕರಣವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅಪೂರ್ಣದಶೆಯಲ್ಲಿರುವ ಸ್ವಭಾವವು ಅನ್ನುವದೇನೆಂದರೆ—“ನನಗೆ ಪೂರ್ಣತೆಯ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಿಲ್ಲ. ಅಪೂರ್ಣತೆಯು ನನಗೆ ರೂಢವಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಮತ್ತು ಅದು ನನಗೆ ಸುಲಭವೂ ಸುಖಕರವೂ ಅನಿಸಿದೆ.” ಆದ್ದರಿಂದ ಮೊದಲಿಗೆ ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯು ಸ್ವಭಾವದ ಗ್ರಹಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ದಾಳಿ ಮಾಡಿ ತನ್ನ ಪೂರ್ಣವಿಕಾಸದ ಹಾಗೂ ಕರ್ತೃತ್ವದ ಮಾರ್ಗದೊಳಗಿನ ತಡೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಹೊಡೆದು ಹಾಕುವದು.

ನಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಅದು ಮೊದಲಿಗೆ ಅಶಕ್ಯತೆಯ ಪೂರ್ವ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಚೆದರಿಸುವದು. ನಾನು ದೇವನಲ್ಲ-ಮನುಷ್ಯನು, ಅಪರಿಸೀಮನಲ್ಲ-ಸೀಮಾಬದ್ಧನು, ಸರ್ವಸಮರ್ಥನಲ್ಲ-ಅಸಹಾಯನು ಎಂದೆನ್ನುವ ಅಜ್ಞಾನವೇ ಆ ಸಂಸ್ಕಾರವು. ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯು ಮೊಟ್ಟ ಮೊದಲಿಗೆ ಹೇಳಬೇಕಾದುದೇನೆಂದರೆ—

‘ನಾನು ಸರ್ವಸಮರ್ಥಳಿದ್ದೇನೆ. ಪುರುಷನು (ದೇಹಸ್ಥ ಈಶ್ವರನು) ವಿಧಿಸಿದುದನಲ್ಲ ನಾನು ನೆರವೇರಿಸಬಲ್ಲೆನು.’ ಯಾಕೆಂದರೆ ಸಂಕಲ್ಪ ಶಕ್ತಿಯು ಅದ್ವಿತೀಯವಾದ ಕ್ರಿಯಾಶಕ್ತಿಯಾಗಿರುವಳು; ದೇವನ ದೈವೀತ್ವದ ಪ್ರಕಟನಾರೂಪಳಾದ ಸ್ವಯಂ ಕಾಲಿಯೇ ಅವಳು.

ಬಹಿಷ್ಕರಿಸಿದ ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯು ಸ್ವಂತ ತಾನು ಶುದ್ಧವಾಗುವುದರ ಸಲುವಾಗಿ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಆಕ್ರಮಣ ಮಾಡಿ ಅದನ್ನು ಶುದ್ಧ

ಗೊಳಿಸುವುದು. ಯಂತ್ರಗಳ ನಿಯೋಗಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಕರವೂ ಅಕ್ರಮವೂ ಘಟಿಸುವದರಿಂದಲೇ ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯು ಸರ್ವಸಮರ್ಥರೀತಿಯಿಂದ ಕಾರ್ಯಕಾರಿಯಾಗುವದಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ವಿಶದಪಡಿಸಿರುವೆನಷ್ಟೆ. ಆದುದರಿಂದ ನೀವು ಮೊದಲಿಗೆ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ವಿಕಾಸಗೊಳಿಸಿರಿ; ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನದಿಂದ ಆಧಾರ ಶುದ್ಧಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿರಿ. ಯಾವಾಗ ಆಧಾರವು ಶುದ್ಧವಾಗುವದೋ ಆಗ ಸಂಕಲ್ಪವು ಕುಸಂಸ್ಕಾರಗಳ ಹಾಗೂ ಅನುಚಿತ ಕ್ರಿಯೆಗಳ ಬಂಧನದಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗುವದರಿಂದ ನಾನು ಹೇಳುವಂತೆ ಅದು ಶುದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ; ಅದು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕಾರ್ಯಕಾರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅದು ಕೃತಿಶೀಲವಾಗುವದರಿಂದ ಆಧಾರವನ್ನು ಸಿದ್ಧವಶೆಗೆ ತರುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ಆಧಾರವು ತನ್ನಿಂದತಾನೇ ಸಕಲದೋಷಗಳನ್ನೂ ಕೊರತೆಗಳನ್ನೂ ದುರ್ಬಲತೆಗಳನ್ನೂ ಜೆದರಿಸಿ ಬಿಟ್ಟು ಪೂರ್ಣರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲವಾಗುತ್ತದೆ. **ಪುರುಷನೂ ಶಕ್ತಿಯೂ** ತಮ್ಮ ಲೀಲೆಯನ್ನು ನಡಿಸುವದಕ್ಕೆಂದು ಆಧಾರವು **ಪುರುಷೋತ್ತಮನ** ಪೂರ್ಣದಶಾಪ್ರಾಪ್ತವಾದ ಯಂತ್ರವಾಗುವುದು.

ಆದುದರಿಂದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸಬೇಕಾದ ಮುಂದಿನ ಮೆಟ್ಟಲೆಂದರೆ ಜ್ಞಾನವೆ ಆಗಿದೆ. ಅದರೆ ಆದರ ಕಡೆಗೆ ಬರುವದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಸ್ವಭಾವದ ತೊಡಕುಗಳ ಬಗೆಗೆ ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸುವೆನು.

ಅಬದ್ಧ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳು ಮತ್ತು ಆಧಾರದ ಅಶುದ್ಧಿ ಇವಿಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ; ವಸ್ತುಜಾತಗಳ ಸಾಮಾನ್ಯಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಯೋಗದ ವಿಕಾಸಕ್ಕೆ ವಿರೋಧಕಗಳಾದ ಬೇರೆ ಕೆಲವೊಂದು ಗತಿ ಅಥವಾ ಸಿಯಮಗಳುಂಟು; ಅದರಂತೆ ಯೋಗದ ವಿಕಾಸಕ್ಕೆ ಸಹಾಯಕಗಳಾದ ಕೆಲವೊಂದು ಗತಿಸಿಯಮಗಳೂ ಉಂಟು.

ಮೂರು ಬಾಧಕ ನಿಯಮಗಳುಂಟು. ಅವು:—(೧) ಅಭಿ ನಿವೇಶ, ಅಥವಾ ಛಲಧರ್ಮ, (೨) ಪ್ರತಿಭಟನ ಧರ್ಮ, ಮತ್ತು (೩) ಪುನರಾವರ್ತನ ಧರ್ಮ;

ಆದರಂತೆಯೇ ಮೂರು ಸಾಧಕ ನಿಯಮಗಳೂ ಉಂಟು. ಅವು:— (೧) ಕ್ರಮ ಪ್ರಗತಿಯ ನಿಯಮ, (೨) ಏಕಮುಖೀ ಪ್ರಗತಿಯ ನಿಯಮ, ಮತ್ತು (೩) ಗೂಢ ಪ್ರಗತಿಯ ನಿಯಮ.

ಅಭಿನಿವೇಶ ಅಥವಾ ಛಲಹಿಡಿಯುವಿಕೆ ಎಂಬುದರ ನಿಯಮವು (Law of persistence) ಹೀಗಿದೆ:— ಯಾವುದಾದರೊಂದು ನಿಯಮ, ರೂಢಿ ಅಥವಾ ವೃತ್ತಿಯು ಒಮ್ಮೆ ಸ್ಥಾಪಿತವಾಯಿತೆಂದರೆ ಬಳಿಕ ಅದಕ್ಕೆ ಬದುಕಿ ಉಳಿಯುವ ಬಾಧ್ಯತೆಯೇ ಬಂದು ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಮಾರ್ಪಡುವುದಕ್ಕಾಗಲಿ ಲೋಪಹೊಂದುವುದಕ್ಕಾಗಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ನೈಸರ್ಗಿಕವಾದ ಅನಿಚ್ಛೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಅದು ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಬಹುಕಾಲ ಬೇಕಾದಂತೆ ಉತ್ಪಾಟಿತವಾಗುವುದಕ್ಕೂ ಬಹುಕಾಲ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಮನುಷ್ಯನು ಷಡ್ರಿಪುಗಳಿಗೆ ಬಹುಜನ್ಮಗಳಿಂದ ಎಡೆಯನ್ನಿತ್ತಿರುತ್ತಾನಷ್ಟೆ? ಅವುಗಳನ್ನಾಳುವುದಕ್ಕಾಗಲಿ ತನ್ನನ್ನು ಶುದ್ಧಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಲಿ ಆತನು ಯಾವ ವಿಧದ ಮಹತ್ವಯತ್ನವನ್ನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆಂದಮೇಲೆ ಕೇವಲ ಇಚ್ಛಾನಾತ್ರದಿಂದ ಇಲ್ಲವೆ ತೀವ್ರ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಹೊಡೆದೋಡಿಸಿ ತಾನು ಶುದ್ಧನೂ, ಶಾಂತನೂ ಆಗುವುದಕ್ಕೆ ಆತನಿಗೆ ಶಕ್ಯವಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಹೀಗೆ ಸವಾರಿ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಅವು ಸಮ್ಮತಿಸುವದಿಲ್ಲ. “ನೀವು ನಮಗೆ ಈ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ಒಡೆತನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಹಟ ಹಿಡಿಯತಕ್ಕವರೇ” ಎಂದು ಅವು ಆಸ್ಪತ್ತವೆ. ಚಡ ಪ್ರಕೃತಿಯ ನಿಯಮಗಳೆಂದು ಜನರು ಅನ್ನುವ ದೇಹಧರ್ಮಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸುವುದಂತೂ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಜಿಗಿ.

ಆದರೆ ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯು ಸರ್ವಸಮರ್ಥವಿದೆ. ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದಲೂ, ಸ್ಥೈರ್ಯದಿಂದಲೂ, ಧೈರ್ಯದಿಂದಲೂ, ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ನಡೆಯಿಸಿದರೆ ಅದು ಜಯಶಾಲಿಯಾಗುವದು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯು ಸ್ವಯಂ ಕಾಲಿಯೇ ಆಗಿದ್ದಾಳೆಂದು ನಾನು ಪುನಃ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಆದ್ದರಿಂದ ಕೊನೆಗೆ ಅದು ತನ್ನ ದುಡಿಮೆಯಿಂದ ಹೊಸ ನಿಯಮ, ರೂಢಿ, ವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಸೆಲೆಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಅನು ಕಾದಾಡಿ ಮೆಲ್ಲ ಮೆಲ್ಲನೆ ಮೊದಲಿನವುಗಳನ್ನು ಸೋಲಿಸಿಬಿಡುತ್ತವೆ.

ಆಮೇಲೆ ಘಟಿಸುವುದೇನೆಂದರೆ— ತಗ್ಗಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಬಲಹೀನವಾಗಿ ದ್ದರೂ, ಪ್ರಕೃತಿಯ ಮುಖ್ಯಭಾಗದಿಂದ ದೂರಗತವಾಗಿದ್ದರೂ ಆ ಮುಂಚಿನ ಪರಿಪಾಠಾದಿಗಳು ಆಧಾರದಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದು ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಬಲ್ಲದೆ ಪ್ರತಿಭಟಿಸತೊಡಗುವವು. ಅವುಗಳಿಗೆ ಸಿಮ್ಮು ಸುತ್ತ ಮುತ್ತಲಿದ್ದುಕೊಂಡು ನಿಮ್ಮ ಭೋಗಾನುಭೋಗಗಳ ಮೇಲೆ ಉಪ ಜೀವಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಶಕ್ತಿಗಳ ಅಥವಾ ಅತಿಭೌತಿಕ ಜೀವಗಳ ಪಡೆಯ ಬೆನ್ನಾಸರವೊಂದು ಇರುತ್ತದೆ.

ಈ ಪ್ರತಿಭಟನ ಧರ್ಮವು (Law of resistance) ಯೋಗದ ದ್ವಿತೀಯ ಕಾಲವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯು ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧವಾಗಿ ಆಧಾರವು ಶುದ್ಧವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿರದಿದ್ದರೆ ಸಾಧಕನಿಗೆ ಇದು ಬಹಳೇ ಶ್ರಮದ ಹಾಗೂ ತೊಂದರೆಯದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಪ್ರತಿಭಟನದ ಬಲಕ್ಕೆ ಮುಗಿತಾಯವೇ ಆಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲನೆಂದು ತೋರುತ್ತಿರುತ್ತದೆ.

ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಗೆ, ಶ್ರದ್ಧೆ ಹಾಗೂ ಜ್ಞಾನ ಇವುಗಳ ಬೆಂಬಲವಿದ್ದರೆ ಅದು ಇಲ್ಲಿಯೂ ಗೆಲುವಾಗಿ ಸಿದ್ಧವೇ ಇರುತ್ತದೆ.

ಆಗಲೂ ಕೂಡ— ಹೊರದೂಡಲ್ಪಟ್ಟ ಪರಿಪಾಠಗಳೂ ವೃತ್ತಿಗಳೂ ಆಧಾರಯಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಪುನಃ ಪ್ರವೇಶಗೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಹವಣಿಸುತ್ತಲಿರುತ್ತವೆ. ಅನು ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರದ ಹಾಗೂ ಭೋಗದ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ತಿರುಗಿ ಹುಡುಕಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಹೆಣಗುತ್ತವೆ. ಇದಕ್ಕೆ **ಪುನರಾವರ್ತನವೆಂದು** (Law of recurrence) ಅನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಂಕಲ್ಪವು ಸಿದ್ಧವೂ, ಆಧಾರವು ಶುದ್ಧವೂ ಆಗಿರುವದೋ ಅಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಪುನರಾವರ್ತನವು ದುರ್ಬಲ

ವಾಗಿರುತ್ತದೆ; ಪದೇಪದೇ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವುದು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಥವಾ ಬಂದರೂ ಅಷ್ಟೊಂದು ಲಂಬಿಸುವದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅಶುದ್ಧ ಆಧಾರ ಮತ್ತು ಅಪೂರ್ಣ ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿ ಇರುವಲ್ಲಿ ಪುನರಾವರ್ತನವು ಪ್ರತಿಭಟನದಂತೆಯೇ ದೀರ್ಘವೂ ಕಷ್ಟಕರವೂ ಆಗಿರುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ಮೂರು ಸಾಸುಕೂಲ ನಿಯಮ ಗಳುಂಟು.

ಹೊಸ ಪರಿವಾರ ಅಥವಾ ಹೊಸ ವೃತ್ತಿಯು ಒಮ್ಮೆ ಸ್ಥಾಪಿತವಾದರೆ ಅದು ಸಬಲತೆ ಮತ್ತು ಪರಿವೂರ್ಣತೆಯ ನಿಟ್ಟಿಗೆ ವಿಕಾಸವಾಗುತ್ತಿರುವದೊಂದು ನಿಯಮವೇ ಆಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅದು ತನ್ನ ಸ್ಥಾಪನೆಗಾಗಿ ತಾನು ಹೋರಾಡುತ್ತಿರುವಷ್ಟು ಕಾಲದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಯೋಗಿಯು ಪದಭ್ರಷ್ಟನಾಗುವ ಸಂಭವವು ಸರ್ವದಾ ಇರುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಪ್ರವಾದ, ಬಲಹೀನತೆ ಮತ್ತು ಉತಾವಳಿತನ ಇವುಗಳ ಮೂಲಕ ಆತನು ಪರಿಶ್ರಮವನ್ನೇ ಪರಿತ್ಯಜಿಸುವ ಸಂಭವವಿದೆ. ಇದು ಮಾತ್ರ ಆತನ ಕೇವಲ ಪತನವು. ಪರಿಶ್ರಮದ ಪರಿತ್ಯಾಗದಿಂದ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಕಾರ್ಯಫಲಭಟನೆ ಅಥವಾ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಪರಾಜಯದಿಂದ ಎಂದೂ ಭ್ರಂಶವಾಗಲಾರದು. ಒಮ್ಮೆ ಉಚಿತವೃತ್ತಿಯು (Right tendency) ಸ್ಥಾಪಿತವಾಯಿತೆಂದರೆ ಮನುಷ್ಯನು ಅದರ ಅತ್ಯುಚ್ಚ ದಶೆಯನ್ನೂ ಭೋಗನನ್ನೂ ಉಂಡು ತೀರಿಸುವವರೆಗೆ ಆದನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸಲಾರನು.

ಆದರೆ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲಿಗೆ-ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯು ದುರ್ಬಲವೂ ಅನಭ್ಯಸ್ತವೂ ಆಗಿರುವಷ್ಟು ಕಾಲ ಪ್ರಗತಿಯೂ ಮಂದವಾಗಿರಲೇಬೇಕಷ್ಟೆ. ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯ ಸಂಪೂರ್ಣತೆಯು ಆಧಾರ ಶುದ್ಧಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತ ಬಂದ ಹಾಗೆಲ್ಲ ಪ್ರಗತಿಯೂ ನೇಗವಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ಜಗತ್ತಿನೊಳಗಿನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಂಗತಿಯು ಒಂದು ಪದ್ಧತಿಯಿಂದಲೇ ನಿರ್ವಹಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಪದ್ಧತಿ ಅಥವಾ ಪ್ರಗತಿ (Process)

ಎಂಬುದು-ಗೊತ್ತುಪಡಿಸಿದ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳ ಕ್ರಮದಿಂದ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ಫಲಿತಾಂಶವನ್ನೆ ಸಾಗುವ ಕ್ರಿಯಾಮಾಲಿಕೆಯೇ ಆಗಿದೆ. ಈ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಮೆಲ್ಲನೆ ಯಾಗಲಿ ತ್ವರೆಯಿಂದಾಗಲಿ ದಾಟಬಹುದು.

ಆದರೆ **ಕ್ರಮಪ್ರಗತಿಯ ನಿಯಮ** (Law of gradual process) ದಿಂದ ಸಾಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಎಲ್ಲ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಕಂಡು ಕಂಡು ದಾಟಬೇಕಾಗುವುದು. ನೀವು ದಾಟಬೇಕಾದ ಮೈಲುಗಲ್ಲುಗಳು ಎಷ್ಟೋ ಇವೆ. ಕಾಲುಸಡಿಗಿಯಿಂದಾಗಲಿ, ಬಂಡಿಯಿಂದಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಉಗಿಬಂಡಿಯಿಂದಾಗಲಿ ನೀವು ಪ್ರವಾಸ ಮಾಡಬಹುದು; ಏನಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳನ್ನು ದಾಟಬೇಕೆಂಬುದು ನಿಶ್ಚಿತ.

ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯ ಬಲವು ಬೆಳೆದ ಬಳಿಕ ಮಂದಗತಿಯ ಸ್ಥಳವನ್ನು ತ್ವರಗತಿಯು ಆಕ್ರಮಿಸಬಲ್ಲದು. ಯಾವಾಗ ಕಾಲಿಯು ಮಾನವನ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿರುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಮಾನವನೊಳಗಿರುವ ದೇವನ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿ, ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಮಾನವೀ ಸೀಮಾಬದ್ಧತೆಗಳನ್ನು ಸರ್ವೋಚ್ಚಕ್ಕೆ ಏರಿಸಲಾರಂಭಿಸುವಳೋ ಆಗ ಒಂದು ಕಾಲ ಬರುವುದು. ಆಗ ಕ್ರಮಪ್ರಗತಿಯ ಬದಲಾಗಿ ಏಕಮುಖೀ ಪ್ರಗತಿಯ (Concentrated process) ಆರಂಭವಾಗುವುದು.

ಒಂದು ಮೈಲುಗಲ್ಲಿನಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಮೈಲುಗಲ್ಲಿಗೆ ಸಾಗುತ್ತ ಪ್ರವಾಸಗೈಯುವ ಬದಲು ಮೊದಲನೆಯದರಿಂದ ಮೂರನೆಯದಕ್ಕೆ (ಮೂರನೆಯದರಿಂದ ಆರನೆಯದಕ್ಕೆ) ಹೀಗೆಯೆ ಮುಂದುಮುಂದಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಯಾತ್ರೆಯ ಕೊನೆಯವರೆಗೆ ಜಿಗಿಯುತ್ತ ಹೋಗಬಹುದು. ಬೇರೆ ಮಾತಿನಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ-ಪದ್ಧತಿಯು ಮೊದಲಿನದೇ ಆಗಿದ್ದರೂ ಕೆಲವೊಂದು ನೆಲೆಗಳು ಬಿಡಲ್ಪಟ್ಟ ಹಾಗೆ ಕಾಣುವುದು. ವಾಸ್ತವಿಕವಾಗಿ ಅವು ವರ್ಜಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರದೆ ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ಬಾರದಂತೆ ಅಲ್ಪಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಅವು ದಾಟಿ ಹೋಗಿರುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಅದಕ್ಕೆ ಏಕಮುಖೀ ಅಥವಾ ಕ್ಷಿಪ್ರಪ್ರಗತಿಯೆಂದು ಹೆರಸಿದೆ.

ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾನವನು ತನ್ನ ಕೃತಿತ್ವದ ಒಂದು ಅಂಶದಲ್ಲಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಸರ್ವಾಂಶದಿಂದಾಗಲಿ ಯಾವಾಗ ತಾನೇ ದೇವನೇ ಆಗಿ ಬಿಡುವನೋ ಆಗ ಏಕಮುಖೀ ಪ್ರಗತಿಯು ಗೂಢಪ್ರಗತಿಗೆ (Involved process) ಸ್ಥಳವನ್ನು ಕೊಡುವದು. ಆಗ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದಂತೆ ತೋರುವವೇ ಇಲ್ಲ. ಫಲಿತಾಂಶವು ತನ್ನಿಂದತಾನೇ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಅಲೌಕಿಕ ರೀತಿಯಿಂದ ಕರ್ಮದ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತುವದು.

ಇದರಲ್ಲಿ ವಾಸ್ತವಿಕವಾಗಿ ಅಲೌಕಿಕ ಚನುತ್ಕಾರವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಎಷ್ಟು ವೇಗವಾಗಿ ಮತ್ತು ಸರಮಾಪಧಿ ಸುಲಭವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಲಾಗುವದೆಂದರೆ ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಜರಗುವ ಕೃತಿಯೊಳಗೆ ಅದು ಅಡಗಿ ಹೋದಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ.

ಬಹುಜನರಿಗೆ-ಶಕ್ಯವಾದರೆ ಎರಡನೆಯ ಭೂಮಿಕೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮುಟ್ಟುವುದಕ್ಕಾಗುತ್ತದೆ. ಮೂರನೆಯದನ್ನು ಮುಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಕೇವಲ ಅವತಾರಿಗೆ ಇಲ್ಲವೆ ಮಹಾವಿಭೂತಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಆದುದರಿಂದ ಯಾವ ಬಗೆಯ ಕೊರತೆಗಾಗಲಿ ವಿಲಂಬಕ್ಕಾಗಲಿ ಎದೆಗೆಡಬೇಡಿರಿ. ಅದು ಕೇವಲ ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯ ಬಲ ಮತ್ತು ಶುದ್ಧತೆ ಇವುಗಳ ಪ್ರಶ್ನವಾಗಿದೆ.

ಶುದ್ಧತೆಯೆಂದರೆ ವಾಸನೆ, ಹೋರಾಟ, ಸಂಕರ ಇವುಗಳಿಂದ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗುವದೇ ಎಂದು ನಾನು ತಿಳಿಯುತ್ತೇನೆ. ಸಂಕಲ್ಪ ಶಕ್ತಿಯ ಸ್ವಶುದ್ಧೀಕರಣಾರ್ಥವಾಗಿ ಏಕಾಭಿಮುಖೀ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಆರಂಭವಾಡುವುದು ಉತ್ತಮ.

ಇದರ ಸಲುವಾಗಿ ಮೊಟ್ಟ ಮೊದಲನೆಯ ಆಗತ್ಯವೆಂದರೆ ಫಲಾಶೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತಟಸ್ಥವೃತ್ತಿ, ಎರಡನೆಯ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೆಂದರೆ ಸಂಕಲ್ಪ ಶಕ್ತಿಯು ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬರುವವರೆಗೆ ಚಿತ್ತ ಮತ್ತು ಬುದ್ಧಿ

ಇವುಗಳ ತಾಟಸ್ಥ್ಯ. ಮೂರನೆಯದು ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯ ಉಪಯೋಗ
ಗಾರ್ಥವಾಗಿ ಆತ್ಮಜ್ಞಾನದ ವಿಕಾಸ.

ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯ ಅಭ್ಯಾಸದ ಈ ಪದ್ಧತಿಯಿಂದ ಆತ್ಮಾನಂ—
ಆತ್ಮನಾ— ಆಧಾರಶುದ್ಧಿಯ ಪೂರ್ವಸಿದ್ಧತೆಯೂ ಕೂಡ ತನ್ನಿಂದ
ತಾನೇ ನಡಿಯುವದು; ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನವು ವಿಕಸಿತವೂ ಕೃತಿಶೀಲವೂ
ಆಗಲಾರಂಭಿಸುವದು ಎಂದು ಕಂಡು ಬರುವದು.

೪ ಬುದ್ಧಿ

ಪ್ರಕರಣೋಪಕ್ರಮಣಿಕೆ:—

“ ಮೊದಲಿಗೆ ಕಾಲಿ, ಬಳಿಕ ಸೂರ್ಯ, ಮುಂಚೆ ಶಕ್ತಿ, ಅನಂತರ ಜ್ಞಾನ.” ಇದು ಗುರು ಅರವಿಂದರ ಪ್ರಸ್ತುತ ಗ್ರಂಥದ ಸುವರ್ಣ ಸೂತ್ರ.

ಯಾವದೊಂದು ವಸ್ತು, ವ್ಯಕ್ತಿ ಇಲ್ಲವೆ ವಿಷಯ ಇವು ನಮ್ಮ ಸ್ಥೂಲಬುದ್ಧಿಗೆ ಒಂದು ಬಗೆಯಿಂದ ತೋರುತ್ತವೆ; ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಪರ್ಯಾಲೋಚಿಸಿದ ರೇಖೆಗಳ ಸತ್ಯಾಂಶವು ಇನ್ನೂ ಏನೇನೋ ಇರಬಹುದೆಂಬ ಊಹೆಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ; ಬಳಿಕ ಯೋಗಲಬ್ಧ ಅಂತರ್ಧೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರೆ ಮೂರನೆಯದೊಂದು ಬೇರೆ ಏಧವೇ ಪ್ರತೀತವಾಗುತ್ತದೆ. ಮೊದಲನೆಯದು ತೋರಿಕೆ ಮಾತ್ರ; ಎರಡನೆಯದು ಸಂಭವವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವದು; ಕೊನೆಯದೇ ನಿಜವಾದ ವಾಸ್ತವಿಕ ಜ್ಞಾನವು. ಪಿಂಡಸ್ಥ ಪರಮೇಶ್ವರನು ಈ ನಿಜ ಜ್ಞಾನವನ್ನೇ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾನಂತೆ.

“ ಭಗವಂತನು (ಪಿಂಡಸ್ಥ) ಮೊಟ್ಟಮೊದಲಿಗೆ ವಸ್ತುವಿನ ಮೂಲಸ್ವರೂಪವಾದ ಕಾರಣವನ್ನು ಕಂಡು

ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ; ಬಳಿಕ ನಾನಾ ಕಲ್ಪನಾ ಸಂಭಾವನೆಗಳ ಛಾಯಾಮಯ ಕ್ರೀಡೆ, ಕೊನೆಗೆ ಪದಾರ್ಥೀಕರಣ ಅಥವಾ ಸ್ಥೂಲಕಾರ್ಯ, ಇವುಗಳನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಾನೆ. (೧) ಅವಶ್ಯಂಭಾವಿಯಾದ ಅಧ್ಯಾತ್ಮಸತ್ಯ (*Imperative truth*), (೨) ಶಕ್ಯ ಸಂಭವಗಳ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಸತ್ಯ (*Possible Potential Psychological truth*), ಕೊನೆಗೆ (೩) ಸ್ಥೂಲ ಭೌತಿಕ ಸತ್ಯ (*Physical truth*). ನಾನಾದರೋ ಎಲ್ಲವನ್ನು ಇದರ ವಿವರೀತ ದಿಕ್ಕಿನಿಂದ ನೋಡುತ್ತೇನೆ. ಮೊದಲಿಗೆ ಸ್ಥೂಲ ಪದಾರ್ಥೀಕರಣವನ್ನು ನೋಡುತ್ತೇನೆ, ಆ ಬಳಿಕ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಸಂಭಾವನೆ, ಕೊಟ್ಟುಕೊನೆಗೆ ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ಕಾರಣದಲ್ಲಿ ತಪ್ಪುಹೆಚ್ಚಿಯಿಡಲೆಳೆಸುವೆವು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಪೂರ್ಣ ಸತ್ಯವನ್ನು ಕಂಡು ಕೊಳ್ಳುವುದು ನಮಗೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಕಠಿನವಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. ದೈವೀ ದೃಷ್ಟಿಯು ಪ್ರಾಸ್ತನಾದರೆ ಆಗ ನಾವು ಯಥಾರ್ಥ ಸತ್ಯವನ್ನೂ ಅದರ ಸಕಲ ಸಂಭಾವನಾ ಕಲ್ಪನಾರಾಶಿಯನ್ನೂ, ಭೌತಿಕ ಸತ್ಯವುಕಟೀಕರಣವನ್ನೂ ಸಹ ಕಂಡು ಕೊಳ್ಳುವೆವು." ಎಂದು ಯೋಗೀಶ್ವರ ಅರವಿಂದರೇ ಒಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಜ್ಞಾನವೆಂಬುದು ಇದೇ.

ಸತ್, ಚಿತ್, ಆನಂದ ಇವು ಮೂರೂ ಕೂಡಿದ್ದು ಮಹಾಕಾರಣ; ವಿಜ್ಞಾನವು ಕಾರಣ; ಮನ-ಪ್ರಾಣಗಳು

ಸೂಕ್ಷ್ಮ; ಅನ್ನಂ ಅಥವಾ ಭೌತಿಕವು ಸ್ಥೂಲ. ಪಿಂಡಾಂಡದಲ್ಲಿಯೂ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದಲ್ಲಿಯೂ ಇದೇ ಕ್ರಮವಿದೆ. ಮಹಾಕಾರಣದ ಸತ್ ಅಥವಾ ಪರಬ್ರಹ್ಮ ಅಥವಾ ಪರಶಿವನಲ್ಲಿ ಸಕಲವೂ ಅವ್ಯಕ್ತದಶೆಯಲ್ಲಿರುತ್ತದಂತೆ; ಆದರೆ ಚಿತ್ ಅಥವಾ ಆದಿಶಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಅದರ ಗರ್ಭವು ಹಿಡಿಯುವದಂತೆ. ಈ ಸಚ್ಚಿದಾನಂದ ಅಥವಾ ಮಹಾಕಾರಣದೊಳಗಿನ ಅಗಾಧ ಅಗತ್ಯವೇನೂ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ನಮಗಿಲ್ಲ. ಅದರ ಕೆಳಗಿನ ಕಾರಣ ಅಥವಾ ವಿಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಸಕಲ ನಾಮರೂಪ ಗುಣಕ್ರಿಯೆಗಳ ನಿಜ ಸ್ವರೂಪವು ನಿಧಿಯಾಗಿ ನಿಂತಿರುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲವೂ ಅಲ್ಲಿ ಅಮರವೂ ಶಾಶ್ವತವೂ ಆಗಿರುತ್ತದಂತೆ. ಅಲ್ಲಿಯಿಂದ ಭೌತಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ-ಬರುವ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮದೊಳಗೆ ನಾನಾವಿಧದ ಚಲನವಲನಗಳುಂಟಾಗುತ್ತವೆ. ಅಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಿತವೆಂಬುದನ್ನು ಕೇಳಬಾರದು. ಅಂತೇ ಅದಕ್ಕೆ ಅನೃತವೆಂದು ಸಹ ಅನ್ನಲಿಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದಂತೆ. ಬಳಿಕ ಕೊನೆಗೆ ಸ್ಥೂಲದಲ್ಲಿ ಆಂಶಿಕವಾಗಿ ಅದು ಘನೀಭವನವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತದೆ. ಈ ವಿವರಣೆಯು ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದೊಳಗಿನ ಸೃಷ್ಟಿಕ್ರಮ ಮತ್ತು ಪಿಂಡಾಂಡದೊಳಗಿನ ಜ್ಞಾನಕ್ರಮ ಇವೆರಡಕ್ಕೂ ಸಮಾನವಾಗಿಯೇ ಸಮನ್ವಯಿಸುತ್ತದಂತೆ. ವಸ್ತುವಿನ ಸ್ಥೂಲಭಾಗದ ಜ್ಞಾನವೇ ಭೌತಿಕಶಾಸ್ತ್ರ,

ಸೂಕ್ಷ್ಮಭಾಗದ ಜ್ಞಾನವೇ ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರ, ಕಾರಣಭಾಗದ ಜ್ಞಾನವೇ ಯೋಗ ಶಾಸ್ತ್ರ. ನಮ್ಮೊಳಗಿನ ಸ್ಥೂಲ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಕಾರಣಗಳೆ ತ್ರಯಿಯೊಳಗೆ ಯಾವದಾದ ರೊಂದು ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಯಾವದೊಂದು ವಸ್ತುವಿನ ಇಲ್ಲವೆ ವಿಷಯದ ಬಾಹ್ಯವನ್ನಾಗಲಿ ಮೂಲವನ್ನಾಗಲಿ ಅಂತರ್ಯ ವನ್ನಾಗಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷೀಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಒಂದಿಲ್ಲೊಂದು ಬಗೆಯ ಜ್ಞಾನವು. ಆದರೆ ನಮಗೀಗ ಬೇಕಾದದ್ದು ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮೊದಲಿಗೆ ಕಾರಣ ಜ್ಞಾನವು; ಬಳಿಕ ಅದರ ಸಂಸ್ಕಾರದಿಂದ ಪೂತವಾದ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಹಾಗೂ ಸ್ಥೂಲ ದರ್ಶನವು. ಓಂ ಶ್ರೀ ಓಂ.

ಜ್ಞಾನವೆಂಬುದು ಏನು? ಅದು ಹೇಗೆ ಉಂಟಾಗುವದು? ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದ ಜ್ಞಾನ ಹಾಗೂ ಅದರ ಉಪಕರಣ ಇವೆರಡನ್ನೂ ನಾವು ವಿಂಗಡಿಸಿ ನೋಡಲಿಕ್ಕೆಬೇಕು. ಇದಲ್ಲದೆ ಉಪಕರಣದಲ್ಲಿಯೂ ಅದರ ಯಂತ್ರವಿಭಾಗ ಮತ್ತು ಆಯಾ ಯಂತ್ರಗಳ ಕಾರ್ಯ ಇವು ಗಳನ್ನು ಪೃಥಕ್ಕರಿಸಿ ನೋಡಲು ಬೇಕು.

ನಮ್ಮ ಚೈತನ್ಯ ಅಥವಾ ಜಾಗೃತ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಲ್ಲಿ ವಸ್ತುವನ್ನು ತಂದು ನಿಲ್ಲಿಸುವುದು ಅಥವಾ ಅದರ ಪರಿಚಯಹೊಂದುವುದು ಇದಕ್ಕೆ ನಾವು ಜ್ಞಾನವೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಚೈತನ್ಯದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ತಂದು ನಿಲ್ಲಿಸುವುದು ಎಂದು ಅನ್ನುವುದರಿಂದ ಏನು ಧ್ವನಿತ ವಾಗುತ್ತದೆ? ಯಾವಲ್ಲಿಯಿಂದ ಅದನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ತಂದು ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತೇವೆ ? ಯುರೋಪಿಯನ್ನರು ' ಹೊರಗಿನಿಂದ ' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ; ಆದರೆ ನಾವು ' ಒಳಗಿನಿಂದ-ಚೈತನ್ಯದೊಳಗಿಂದಲೇ ' ಎಂದು ಹೇಳುವೆವು. ಬೇರೆ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಬಹುದಾದರೆ-ಚೈತನ್ಯದೊಳಗಿನದೇ ಏನೋ ಒಂದರ ಮೇಲೆ ಚೈತನ್ಯದ ಕ್ರಿಯೆಯು ಕಾರ್ಯಕಾರಿಯಾಗುವದೇ ಜ್ಞಾನ.

ಪ್ರಥಮಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಾತೂ ಅವಿಭಾಜ್ಯವೂ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವೂ ಆದ ನಮ್ಮ ಸ್ವಯಂಭೂ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಪರ ಬ್ರಹ್ಮನಲ್ಲಿ ಇರುವದೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಬಲ್ಲೆವು. ಅಲ್ಲಿ ಅದು ಪ್ರಕಟ ದಶೆಗೆ ಬಾರದೆ ಅವ್ಯಕ್ತ ಸ್ವರೂಪದಿಂದ ಇರುತ್ತದೆ. ಬಳಿಕ ಅದು ವಸ್ತುಮಾತ್ರಗಳ ಗರ್ಭವಾದ ಕೇವಲ ಚಿತ್ ಎಂಬಲ್ಲಿ ಆಕಾರ-ನಾಮ-ಗುಣ ಇವುಗಳ ಮೂಲಭೂತದ ದಶೆಯಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಬಳಿಕ ಅದಕ್ಕೆ ಜೈತನ್ಯದ ಮೌಲಿಕ ಲಾಕ್ಷಣಿಕ ಹಾಗೂ ಆದರ್ಶಮಯ ಅವಸ್ಥೆಯಾದ ಕಾರಣ ಅಥವಾ ಮಹತ್ ಎಂಬಲ್ಲಿ ನಾಮ-ರೂಪ-ಗುಣಗಳು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತವೆ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಜೈತನ್ಯದ ತರಲ ಅವಸ್ಥೆಯಾದ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಅಥವಾ ಮಾನಸದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಪಲ್ಲಟ, ವಿಕಾಸ ಮತ್ತು ರೂಪಾಂತರಗಳ ಶಕ್ಯತೆಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಕೊನೆಗೆ ಜೈತನ್ಯದ ಭೌತಿಕ ಅಥವಾ ಕ್ರಮವಿಕಾಸದ (Evolutionary) ಅವಸ್ಥೆಯಾದ ಸ್ಥೂಲವೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಅದು ಕಾರ್ಯತಃ ಪಲ್ಲಟ, ವಿಕಾಸ, ರೂಪಾಂತರ ಅಥವಾ ಕ್ರಮಪರಿಣತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತದೆ.

ಕಾರಣವು 'ಸತ್ಯಂ' ಆಗಿದೆ. ಸೂಕ್ಷ್ಮದಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಯ ಪೂರ್ವಸಿದ್ಧತೆಯು ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಇದು ಕಲ್ಪಿತ ಅಥವಾ ಅನೃತ ('ಋತಂ' ಎಂಬುದರ ಅಭಾವ) ದಿಂದ ತುಂಬಿ ಬಿಟ್ಟಿರುತ್ತದೆ. ಆದುದ ರಿಂದ ಇದು ಸ್ವಪ್ನ ಸ್ವರೂಪವಾಗಿದೆ, ಆದರೂ ವಾಸ್ತವಿಕವಾದ ಅಸತ್ಯ ವಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕೂಡಲೆ ಇದನ್ನು ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಲಿ ಸ್ಥೂಲಕ್ಕಾಗಲಿ ಸಮನ್ವಯಿಸಲಿಕ್ಕಾಗುವದಿಲ್ಲ.

ಸ್ಥೂಲದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಕ್ರಮಪರಿಣತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಲಿರು ತ್ತದೆ. ಪೂರ್ವದ ಭೌತಿಕ ಸತ್ಯವನ್ನು ಅನೃತಕ್ಕೆ ಹೊರಳಿಸುವ ನಾಶ ಮತ್ತು ಹೊಸ ಅನೃತವನ್ನು ಹೊಸ ಭೌತಿಕ ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿಸುವ ನಿರ್ಮಾಣ ಇವೆರಡರ ಮುಖಾಂತರವಾಗಿ ಆಂತಿಕ ಸತ್ಯವು ವಿಕಾಸ ಹೊಂದುತ್ತಿರುತ್ತದೆ.

ಕಾರಣದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಮಾಣ-ನಾಶಗಳಿಲ್ಲ, ಜನನ - ಮರಣಗಳಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವೂ ಅಲ್ಲಿ ಸರ್ವದಾ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಬದಲಾವಣೆಯೆಂಬುದು ಒಂದು ರೂಪದಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ರೂಪಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ಒಂದು ಪೂರ್ಣತೆ ಯಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ಪೂರ್ಣತೆಗೆ ಮಾತ್ರ, ಇಷ್ಟೇ.

ಆದುದರಿಂದ ಅರಿಯುವುದೆಂದರೆ ವಾಸ್ತವಿಕವಾಗಿ ವಸ್ತುವಿನ ಬಗೆಗೆ ಈ ಎಲ್ಲ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಯಾವದೊಂದರಲ್ಲಿ ಭಾಸ ವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಆಗಿದೆ. ಸ್ಥೂಲದ ಜ್ಞಾನವು ಭೌತಿಕ ಶಾಸ್ತ್ರವು (Science); ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರವೂ ಧರ್ಮವೂ ಸೂಕ್ಷ್ಮದ ಜ್ಞಾನವು; ಕಾರಣದ ಜ್ಞಾನವು ಯೋಗವು.

ಯಾವಾಗ ಮಾನವನು ಸ್ಥೂಲವನ್ನು ಅರಿಯುವನೋ ಆಗ ಅವನು ಅದನ್ನು ತನ್ನ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಂದ ಅರ್ಥಾತ್ ' ಮನದ ಸಹಾಯ ದಿಂದ ಅರಿಯುವನು; ಸೂಕ್ಷ್ಮವನ್ನು ವಿಚಾರ ಅಥವಾ ಉತ್ತೇಜಿತ ಬುದ್ಧಿಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ಅರಿಯುತ್ತಾನೆ. **ಆತನು ಕಾರಣವನ್ನು ಜ್ಞಾನ ಅಥವಾ ಅಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪ್ರತೀತಿಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ಅರಿಯುವನು.** ಆದ್ದರಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಜ್ಞಾನವೆಂಬುದು ಮೂರು ಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಮೊದಲಿಗೆ ಬಾಹ್ಯಕ ಉಪಲಬ್ಧಿ ಅಥವಾ ಬಾಹ್ಯ ಪ್ರತೀತಿ, ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ವಸ್ತುವಿನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಿಮಗುಂಟಾದ ತಿಳುವಳಿಕೆಯ ಬೌದ್ಧಿಕ ಏವರ (Intellectual statement), ಮೂರನೆಯದಾಗಿ ಆಂತರಿಕ ಉಪಲಬ್ಧಿ ಅಥವಾ ಅಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪ್ರತೀತಿ.

ಭೌತಿಕ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞನು ಬುಡದಿಂದ ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಶಕ್ಯವಾದರೆ ತುದಿಗೆ ಏರುವನು. ಆದರೆ ಯೋಗಿಯು ತುದಿಯಿಂದ ಆರಂಭಿಸಿ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಪ್ರಮಾಣೀಕರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ತಳಕ್ಕೆ ಇಳಿಯುವನು. ನೀವು ಭೌತಿಕ ಶಾಸ್ತ್ರದವರಲ್ಲ, ಸಾಧಕರಿದ್ದೀರಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ನೀವು ಜ್ಞಾನದ ಬಗೆಗೆ ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಅದರ ಕ್ರಮಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು ಕೊಳ್ಳಲು ಬೇಕು. ನೀವು ವಿಷಯವನ್ನು ಆಂತರಿಕ ಅನುಭೂತಿ

ಅಥವಾ 'ಭಾವ'ದ ಸಹಾಯದಿಂದ ಸ್ವಾನುಭವಿಸುವಿರಿ. (ಭಾವ ಮತ್ತು ಭಾವನೆ ಎರಡೂ ಒಂದೇ ಅಲ್ಲ.) * ಆ ಮೇಲೆ ಅದರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವಿಚಾರ ನಡಿಸಿ ನಿಮ್ಮ ಸ್ವಾನುಭವವನ್ನು ಅರ್ಥ ಮತ್ತು ವಾಚಾಕಾರಕ್ಕೆ ತರುವಿರಿ. ಈ ವಾಗರ್ಥಗಳ ಸಮೀಕರಣವೇ ವಿಚಾರವನ್ನು ರೂಪಿಸುವದು. ಬಳಿಕ ಬಾಹ್ಯಪ್ರತೀತಿಯ ಸರಿಸಿನಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಸ್ವಾನುಭವವನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಿಸಿಕೊಡುವಿರಿ.

ಉದಾಹರಣಾರ್ಥವಾಗಿ— ನೀವು ಬಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಆತನು ಹೇಗೆ ಇದ್ದಾನೆ, ಎನೇನು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಾನೆ, ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ— ಎಂಬುದನ್ನು ನೀವು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಯಸುವಿರಿ. ಭೌತಿಕ ವಿಚಾರದ ಮನುಷ್ಯನು ಈಗ ಎನೇನು ನಡೆಯುವನು? ಅವನು ಆ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸತೊಡಗುವನು. ಅವನು ಎನೇನು ಹೇಳುವನು, ಅವನ ಮಾತೂ ಮುಖವೂ ಎನೇನು ಹೊರಪಡಿಸುವದು, ಅವನ ಕೃತಿಗಳೆಂಥವು, ಎಂಥವರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಿರುವನು — ಮುಂತಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅಕ್ಷಿಸುವನು. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಬಾಹ್ಯಕ. ಬಳಿಕ ಆತನು ತನ್ನ ಈ ಬಾಹ್ಯಕ ಪ್ರತೀತಿಯ ಆಧಾರದಿಂದ ತರ್ಕಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಆರಂಭಿಸುತ್ತಾನೆ.— "ಆ ಮನುಷ್ಯನು ಹೀಗೆ ಅಥವಾ ಹಾಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಅವನು ಹೀಗೆ ಹೀಗೆ ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಿರಲಿಕ್ಕೆಬೇಕು; ಅಥವಾ ಆತನ ಸ್ವಭಾವವು ಇಂಥಂಥದಿರಲಿಕ್ಕೆಬೇಕು. ಆತನ ಕೃತಿಗಳೂ ಅದನ್ನೇ ತೋರಿಸುತ್ತವೆ; ಅವನ ಮುಖಲಕ್ಷಣವೂ ಇದನ್ನೇ ಸೂಚಿಸುತ್ತಲಿದೆ." ಹೀಗೆ ಈ ಭೌತಿಕ ವಿಚಾರಿಯು ತರ್ಕಿಸುತ್ತ ನಡೆಯುವನು.

ಇವನಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಿರುವಷ್ಟು ಸಂಗತಿಗಳು ಲಭಿಸದಿದ್ದರೆ ತನ್ನ ಕಲ್ಪನೆಯಿಂದಾಗಲಿ, ಸ್ಮೃತಿಯಿಂದಾಗಲಿ ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಪೂರೈಸಿಕೊಳ್ಳುವನು. ಬೇರೆ ಜನರ ಹಾಗೂ ತನ್ನ ಸ್ವಂತದ ಅನುಭವಗಳು,

* ಭಾವ-ದಿವ್ಯಾನುಭೂತಿ; ಭಾವನೆ-ಚಿತ್ತದ ಉದ್ದೇಶ.

ವುಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಮಾನವಸ್ವಭಾವದ ಬಗೆಗೆ ಓದಿದ ಸಂಗತಿಗಳು ಮತ್ತು ಅನ್ಯರ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಕೇಳಿದ ಮಾತುಗಳು ಇವೆಲ್ಲವುಗಳ ನೆರವಿನಿಂದ ಕಡಿಮೆಬಿದ್ದದ್ದನ್ನೆಲ್ಲ ಹೀಗೆ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುವನು.

ಈತನು ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸುವನು, ನಿರೀಕ್ಷಿ ಸುವನು, ತಾರತಮ್ಯ ಮಾಡುವನು, ತುಲನೆ ಮಾಡುವನು, ಅನುಮಾನಿಸುವನು, ಉಪಮಿಸುವನು, ಕಲ್ಪಿಸುವನು, ಸ್ಮರಿಸುವನು — ಇವೆಲ್ಲವುಗಳ ಸಮವೇತ ಫಲಿತಾಂಶಕ್ಕೆ ತರ್ಕವೆಂದೂ, ಜ್ಞಾನವೆಂದೂ, ಸಿದ್ಧಾಂತವೆಂದೂ ಅನ್ನುವನು. ವಾಸ್ತವಿಕವೆಂದರೆ ಈತನು ಒಂದು ರೀತಿಯಿಂದ ಸಂಭವನೀಯತೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಬಂದನು. ಆದರೆ ಈತನು ತನ್ನ ಕಣ್ಣು, ಕಿವಿ, ಮೂಗು, ತ್ಲಚೆ, ನಾಲಿಗೆ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ನಿರೀಕ್ಷಣದ ಹೊರತು ತನ್ನ ಫಲಿತಾಂಶಗಳೂ ವಿಚಾರಗಳೂ, ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ನಿರ್ದುಷ್ಟ್ಯವಾಗಿರಲೇ ಬೇಕೆಂದು ನಂಬುವುದು ಅಶಕ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇದಿರಲಿ. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಮೇಲಿನ ದಾವುದಿದ್ದರೂ ಭೌತಿಕನಿಗೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಅಶ್ರದ್ಧೆಯೇ. ತನ್ನ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಂದ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಲಾಗುವ ಹಾಗೂ ಇಂದ್ರಿಯ ಪ್ರತೀತಿಗೆ ಸರಿ ಹೊಂದುವ ವಿಷಯಗಳ ಹೊರತು ಇನ್ನಾವುದೂ ಇವನಿಗೆ ಸತ್ಯವಲ್ಲ.

ಈಗ ಯೋಗಿಯು ಏನೇನು ಮಾಡುವನು? ಅವನು ಬರಿ ಅಚ್ಚವಸ್ತುವಿನೊಡನೆ ತನ್ನ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿಬಿಡುವನು, ಇಷ್ಟೇ; ಅದರ ಆಕಾರ, ಗುಣ ಮತ್ತು ನಾನು ಇವುಗಳೊಡನೆ ಅಲ್ಲ, ಅದರೆ ಕೇವಲ ಆದರೊಡನೆ ಮಾತ್ರ. ಅವನು ಎಂದೂ ಅದರ ಆಕಾರವನ್ನು ನೋಡಿರಲಿಕ್ಕೂ ಇಲ್ಲ; ಹೆಸರನ್ನು ಕೇಳಿರಲಿಕ್ಕೂ ಇಲ್ಲ, ಗುಣವನ್ನು ಕಂಡುಂಡಿರಲಿಕ್ಕೂ ಇಲ್ಲ; ಆದರೂ ಅದರ ಅರಿವು ಅವನಿಗಿದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅದು ಕೇವಲ ವಸ್ತುವೇ ಮಾತ್ರವಿದೆ; ಮತ್ತು ಅದು ಅವನೊಳಗೇ ಇದೆ. ಮಾನವನ (ಸಚ್ಚಿದಾನಂದಾತ್ಮಕ) ಮಹಾಕಾರಣದಲ್ಲಿ ಅದು ಅವನೊಂದಿಗೆ ಏಕೀಭೂತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಸಕಲವೂ ಆತ್ಮನಿಗೆ ಕೂಡಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ; ಬರಿ ಆದರೊಡನೆ ಸಂಬಂಧ ಬಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ

ಆದರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದೂ ಬಿಡದೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಆರಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿರುವಷ್ಟು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅದು ಆತ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಏಕೀಭವಿಸಿರುತ್ತದೆ.

ಸ್ವಲ್ಪಜನ ಯೋಗಿಗಳು ಆ ಅವಸ್ಥೆಗೆ ಮುಟ್ಟುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಆದೇ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಕಾರಣದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ವಸ್ತುವಿನ ವಾಸ್ತವ ಸ್ವರೂಪ ದೊಡನೆ ನಮ್ಮ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ 'ಭಾವ'ದ ಮುಖಾಂತರವಾಗಿ ನಾವು ಅದರ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ನಾವು ಅಭ್ಯಾಸಿಸಲಿರುವ ಮನುಷ್ಯನ ಅಥವಾ ವಸ್ತುವಿನ ಅಂತರಾತ್ಮನೊಂದಿಗೆ (Soul) ನಮ್ಮ ಅಂತರಾತ್ಮನ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವದರಿಂದ ನನ್ನೊಳಗಿನ **ಪ್ರಾಜ್ಞ**ನು ಅವನೊಳಗಿನ ಅಥವಾ ಆದರೊಳಗಿನ **ಪ್ರಾಜ್ಞ**ನೊಡನೆ ಒಂದಾಗುತ್ತಾನೆ. ಇದನ್ನು ನಾವು ಹೇಗೆ ಸಾಧಿಸುವೆವು? ನಾವು ಶಾಂತರಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನಾಗಲಿ ವಸ್ತುವನ್ನಾಗಲಿ ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯ ಸಮ್ಮುಖಗೊಳಿಸಿದರಾಯಿತು. ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯು ಸರ್ವಾಂಗಸುಂದರವಾಗಿ ಶುದ್ಧಗೊಳಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಹಾಗೂ ನಮ್ಮ ಮನವು ಶಾಂತವಿದ್ದರೆ ಆಗ ನಮಗೆ ಅವನ (ಅಥವಾ ಆದರ) ಸತ್ಯಜ್ಞಾನವು ಲಭಿಸುವದು. ಅದು ನಮಗೆ 'ಭಾವ' ಮುಖದಿಂದ ಅಥವಾ ಆತ್ಮಿಕ ಪ್ರತಿರೋಧದಿಂದ ವಾಪ್ಸವಾಗುವದು.

ಆಮೇಲೆ ನಾವು ಹೀಗೆ ಲಭಿಸಿದುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವೂ ಸಮಂಜಸವೂ ಆಗುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗುವದು. ಹಾಗಾಗಬೇಕಾದರೆ ನಾವು ಅದನ್ನು ಬೌದ್ಧಿಕವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಗೆ ತೋರಿಸಲಿಕ್ಕೆಬೇಕು. ಅರ್ಥಾತ್ ಅದರ ಬಗೆಗೆ ನಾವು ವಿಚಾರ ನಡಿಸಬೇಕು. ನಾನೀಗ ನಿಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸಲಿರುವ ಕಲ್ಪನೆಗಳು ನನ್ನೊಳಗೇ ನಿರ್ದೇಶಪಡಿಸಲಿಕ್ಕಾಗದಂಥ ಜ್ಞಾನಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಇವೆಯಷ್ಟೆ? ಅವು ತಮ್ಮನ್ನು ವಾಕ್ರೂಪದಿಂದ ಆಕಾರಕ್ಕೆ ತರುವವು, ಮತ್ತು ಖಂಡಿತವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಧಾರಣ ಮಾಡುವವು. ವಿಚಾರವೆಂದರೆ ಇದೇ.

ಬಹುಜನರು ಖಂಡಲಮಂಡಲವಾಗಿ ವಿಚಾರಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅಸಂಪೂರ್ಣ ವಾಕ್ ಮತ್ತು ಅಂಶಿಕ ಅರ್ಥ ಇವುಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ

ಅವರು ವಿಷಯವನ್ನು ಅರ್ಥಮರ್ಥವಾಗಿ ಹೊರಪಡಿಸುವರು. ಯೋಗಿಯು ಹಾಗೆ ಮಾಡಕೂಡದು. ನಿಚ್ಚಳವಾದ ಹಾಗೂ ಪರಿಪೂರ್ಣವಾದ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ಅವನ ವಿಚಾರಗಳು ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ಪ್ರಕಟಗೊಳಿಸಬೇಕು. ಆತನು ಪಸ್ತುವನ್ನು ವಿಚಾರದ ಸಹಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಅರಿಯಬಹುದಾದರೂ ವಿಚಾರಮಾಡುವುದಾದರೆ ಆಗ ಅವನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವಿಚಾರಮಾಡಲಂಬೇಕು.

ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದ್ದಾಗ ಯೋಗಿಯು ತರ್ಕವನ್ನೂ ಕೂಡ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ; ಆದರೆ ಭೌತಿಕ ಶಾಸ್ತ್ರದ ಮನುಷ್ಯನಂತೆ ಅಲ್ಲ. ಕಂಡ ಸತ್ಯವನ್ನು ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಅನುವಾದಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವುಳ್ಳ ದಿವ್ಯದರ್ಶನ ಶಕ್ತಿಯ (Prophetic power) ಸಹಾಯದಿಂದ ಅವನಿಗೆ ವಿಷಯದರ್ಶನವಾಗುವದಷ್ಟೆ? ದಿವ್ಯಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವು ಅವನಿಗೆ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುವದು, ಪ್ರತಿಭೆಯು (Inspiration) ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಕೊಡುವದು, ಅಂತರ್ನಿರ್ದೇಶವು (Intuition) ಅದರ ಬಗೆಗೆ ಅವನಿಗೆ ಸತ್ಯಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡುವದು, ವಿನೇಕವು (Discrimination) ಪ್ರಮಾದವಾಗದಂತೆ ರಕ್ಷಿಸುವದು. ಈ ನಾಲ್ಕು ಸಹಚಕ್ರಿಯಗಳಿಂದ ಪರಿಪೂರ್ಣ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಿತವಾದ ಸತ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿರಿ. ಆತನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಲಿಕ್ಕೆ ನಿಂತರೆ ಅಂತರ್ನಿರ್ದೇಶವೇ ಅವನಿಗೆ ಉಚಿತ ಕೋಟಿಕ್ರಮವನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡುವದು. ಅವನು ನ್ಯಾಯ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞನಂತೆ ಒಂದು ಅನುಮಾನದಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಅನುಮಾನಕ್ಕೆ ಕಷ್ಟದಿಂದ ತೊಳಲಾಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ.

ಕೊನೆಗೆ ಆತನು ತನ್ನ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಬಾಹ್ಯಜಗತ್ತಿನ ಘಟನೆಗಳಿಂದ ಪ್ರಮಾಣೀಕರಿಸುವನು. ಆತನು (ಪರೀಕ್ಷಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ) ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಕೇವಲ ನೋಡಿದೊಡನೆ ಅಥವಾ ಅವನ ಬಗೆಗೆ ಮನದಲ್ಲಿ ಕಲ್ಪನೆ ಬಂದೊಡನೆ ಅವನಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಸತ್ಯವನ್ನು ಆತನು ಕಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಆಮೇಲೆ ನಿಚ್ಚಳವಾಗಿ ಅದನ್ನು ವಿಚಾರಕ್ಕೆ

ಇಳಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಈಗ ತನ್ನ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಆ ಮನುಷ್ಯನ ಕೃತಿಗಳೊಡನೆ ಯೂ ಮಾತುಕಥೆಗಳೊಡನೆಯೂ ತುಲನೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ತನ್ನ ಸತ್ಯವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವುದಕ್ಕಲ್ಲ; ಯಾಕೆಂದರೆ ಮಾನವನ ಜೀವಿಗಳೂ ಮಾತುಕಥೆಗಳೂ ಇಂಗಿತವನ್ನು ಆಂತಿಕವಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಪ್ರಕಟಗೊಳಿಸುವುದರಿಂದ ಅಭ್ಯಾಸಕನನ್ನು ಅವು ಅಡ್ಡದಾರಿಗೆ ಒಯ್ಯುವ ವೆಂಬುದು ಆತನಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಆದರೆ ಕಾರಣದಲ್ಲಿ ತಾನು ಕಂಡ ಸತ್ಯವು ಸ್ಥೂಲದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಇಳಿದಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರವೇ ಆತನು ಅದನ್ನು ನಡಿಸುವನು. ತನಗೆ ಯೋಗದಿಂದ ಲಭಿಸಿದ ಆಳವಾದ ಸತ್ಯದೊಡನೆ ಆ ಮನುಷ್ಯನ ಬಾಹ್ಯಜೀವನವು ಎಷ್ಟು ಸರಿಹೊಂದುವದೋ ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರವನ್ನೇ ಯೋಗಿಯು ನಂಬುವನು.

ನೀವು (ಮೇಲ್ಕಾಣಿಸಿದ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಜ್ಞಾನಗಳಲ್ಲಿ) ಅವಾರವಾದ ತಾರತಮ್ಯವನ್ನು ಕಾಣುವಿರಾಷ್ಟೇ? ನಿಮಗಿರುವ ಬಿಗಿಯೆಂದರೆ ಬಾಹ್ಯೇಂದ್ರಿಯಗಳ ಹಾಗೂ ತರ್ಕಬುದ್ಧಿಯ ಬಳಕೆಯು ನಿಮಗೆ ರೂಢವಾಗಿಬಿಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ಉಚ್ಚತರ ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ಅವುಗಳ ಆಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕುಬಿದ್ದು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಉಪ್ಪವಾಗಿಯೇ ಬಿಟ್ಟಿವೆ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಈ ಉಚ್ಚತರ ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ವ್ಯವಹರಿಸುವುದು ನಿಮಗೆ ಬಿಗಿಯಾಗಿ ತೋರುತ್ತದೆ.

ಮೊದಲಿನಿಂದಲೇ ನೀವು **ಭಾವ ಅಥವಾ ಅತ್ಮಜ್ಞಾನ**ದಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು! ಆಯಿತು, ಅದು ಈಗಲೂ ಘಟಿಸುವದು. ಆದರೆ ಮೊದಲಿಗೆ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಅಥವಾ ಮನದ ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿ ಅದರಿಂದ ಉಚ್ಚತರ ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಕ್ರಿಯಾಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಜಾಗೃತಗೊಳಿಸಿರಿ. ಅವು ನಿಮಗಾಗಿ ನೋಡುವವು, ಕೇಳುವವು; ಹಾಗೆಯೇ ವಿಚಾರವನ್ನು ಸಹ ಮಾಡುವವು.

ಆದ್ದರಿಂದ ಮೊದಲಿಗೆ ನಿಮ್ಮೊಳಗಿನ ಸಂಕರಗಳನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿರಿ. ನಿಮಗೆ ನಾನು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಸೋಪಪತ್ತಿಕ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಿರಿ.

ಆದರಂತೆ ಇನ್ನುಮುಂದೆ ಹೇಳಲಿರುವುದನ್ನು ಸಹ. ಆಮೇಲೆ ಸಂಕಲ್ಪ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ ತರ್ಕ, ಕಲ್ಪನೆ, ಸ್ಮೃತಿ, ವಿಚಾರ ಮತ್ತು ಇಂದ್ರಿಯಗ್ರಹಣ ವೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಸಾಕಾಗುವಷ್ಟು ನಿಶ್ಚಲ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ತನ್ನಿರಿ. ಆದರಿಂದ ಉಚ್ಚತರ ಬುದ್ಧಿಯು ಇವೆಲ್ಲ ನಿಮ್ಮವೃತ್ತಿಗಳಿಗಿಂತ ತಾನು ಭಿನ್ನವಾಗಿದ್ದೇನೆಂದು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವದು. ಉಚ್ಚ ಬುದ್ಧಿಯು ತನ್ನನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲವಾದರೆ ಕೂಡಲೆ ನಿಮ್ಮಬುದ್ಧಿಯು ಎದೆಗೆಟ್ಟು, ಅಲ್ಪ ಅಲ್ಪವಾಗಿ ಚಲಿಸುತ್ತ, ಕೊನೆಗೆ ನಿಮಗೆ ವಿಘ್ನವನ್ನೇ ಮಾಡುವದಿಲ್ಲ.

ಆದುದರಿಂದ ನೊದಲಿಗೆ ಸಂಕಲ್ಪಿಸಿರಿ. ಬಳಿಕ ಸಂಕಲ್ಪ ಅಥವಾ ಶಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಜ್ಞಾನ. **ನೊದಲು ಕಾಲಿ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಸೂರ್ಯ.** ಅಧಾರದ ಇನ್ನುಳಿದ ಅಂಶಗಳ ಬಗೆಗೆ ಹೇಳಿ, ಮುಗಿಸುವದರೊಳಗಾಗಿ ವಿವಿಧ ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ವಿಶದ ಪಡಿಸುವೆನು,

೫ ಮನ

ಪ್ರಕರಣೋಪಕ್ರಮಣಿಕೆ :—

“ಒಂದೇ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಎಚ್ಚಿಸು
ದಕ್ಕೂ, ಮನವನ್ನು ಶಾಂತಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಸಂಕಲ್ಪ
ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸುವುದು ಸರ್ವೋತ್ತಮವಾದ
ಮಾರ್ಗವಾಗಿದೆ”ಯೆಂದು ಗುರು ಅರವಿಂದರ ಅಭಿ
ಪ್ರಾಯ. ಅರ್ಘಾತ್ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲಿಗೆ ಶಕ್ತಿ,
ಅನಂತರ ಏಕಕಾಲಕ್ಕೆ ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಶಾಂತಿ. ಪೂರ್ಣ
ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿಗೂ ಶಕ್ತಿಜ್ಞಾನಗಳಷ್ಟೇ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ
ಯಿದೆ. ಹೀಗೆಂತಲೇ ಗುರು ಅರವಿಂದರು ಒಂದೆಡೆ
ಯಲ್ಲಿ—“ಮನವು ನಿರಾಮರಹಿತ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವ ವರೆಗೆ
ಯೋಗದ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪನೆಯು ಅಶಕ್ಯವಾಗಿದೆ. ಮೊದ
ಲನೆಯ ಅಗತ್ಯವೆಂದರೆ ಮನದ ಶಾಂತದಶೆಯು.
ಆದರೆ ವ್ಯಕ್ತಿಭಾನವನ್ನು ಲಯಗೊಳಿಸಬೇಕಾದುದೇನೂ
ಯೋಗದ ಉದ್ದೇಶವಲ್ಲ; ಪುಥಮೋದ್ದೇಶವೆಂದರೆ
ಅದನ್ನು ಉಚ್ಚತರ ಆತ್ಮಿಕಭಾನದ ಇದಿರಿಗೆ ತೆರೆದು
ಇಡುವುದು. ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಮನದ ಶಾಂತಾವಸ್ಥೆಯು
ಮೊದಲನೆಯ ಅಗತ್ಯವು.....ಅದಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಿಮಗೆ

ಅನುಭವಗಳು ಬರಬಹುದಾದರೂ ಒಂದೂ ಸ್ಥಾಯಿ ಯಾಗಿ ಉಳಿಯುವದಿಲ್ಲ. ಸ್ತಬ್ಧ ಮನವೇ ಸತ್ಯವಾದ ಭಾನದ ನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕೆ ನೆಲೆಯು.....ಶಾಂತ ಮನ ವೆಂದರೆ ಮಾನಸಿಕ ಚಲನವಲನಗಳೇನೂ ಇರಲೇ ಬಾರದೆಂತಲ್ಲ. ಅವು ಹೊರಗಡೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಅಲೆಯು ತ್ತಿರಬೇಕು; ಒಳಗಡೆಗೆ ನಿಮ್ಮ ಸತ್ಯವಾದ ಸತ್ತೆಯು ಅವುಗಳಿಂದ ತಾನು ಅಲಿಪ್ತವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಅನುಭವಿ ಸುತ್ತಿರಬೇಕು ” ಎಂದು ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇಷ್ಟಕ್ಕೇ ತೀರಲಿಲ್ಲ. ನಾಲಿಗೆಯ ಸ್ವಾದ ಕೆಟ್ಟಿರುವಾಗ ಎಷ್ಟು ಸಾರೆ ಏನು ತಿಂದರೂ ತೃಪ್ತಿಯಾಗಲಾರದ್ದರಿಂದ ಇನ್ನೂ ತಿನ್ನುವ ಆಶೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಜೀವವು ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿರು ವಂತೆ ಮಾನವನ ಪಂಚೇಂದ್ರಿಯ ಶಕ್ತಿಯ ಆತ್ಮಂತಿಕ ಹ್ರಾಸದ ಮೂಲಕ ಅತ್ಯಲ್ಪವಾಗಿ ಲಭಿಸುವ ವಿಷಯ ಜ್ಞಾನವು ಮನದ ತೃಪ್ತಿಗೆ ಸಾಕಾಗದ್ದರಿಂದ ಅದು ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಕೂಡ ಒಂದು ವಿಷಯದ ಮೇಲೆ ನಿಲ್ಲದೆ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದವರಂತೆ ಒಂದೇಸವನೆ ಕಡು ವೇಗದಿಂದ ವಿಷಯದಿಂದ ವಿಷಯಾಂತರಕ್ಕೆ ಹಾರಾಡು ತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಮನದ ಅವಿರಾಮ ಸ್ಥಿತಿಯೆಂದರೆ ಇದೇ. ಮನಶ್ಶಾಂಚಲ್ಯದ ನಿಜವಾದ ಕಾರಣವು ಇಲ್ಲಿ ಇದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಮೊಂಡಗಟ್ಟಿರುವ ಪಂಚೇಂದ್ರಿಯ ಶಕ್ತಿ ಯನ್ನು ಅತ್ಯಂತವಾಗಿ ಹರಿತಗೊಳಿಸಿದರೆ ಆಗ—“ ಕಣ್ಣು

ಈಗ ಹೇಗೆ ದರ್ಶನ ಮಾಡುವದೋ ಆಮೇಲೆ ಹಾಗೆ ದರ್ಶನ ಮಾಡುವದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಅಖಂಡದ ಅಸಂಖ್ಯ ಗುಣರೂಪಗಳ ಹಾಗೂ ಶಕ್ತಿ ವಿಶೇಷಗಳ ಮತ್ತು ಗುಣಧರ್ಮಗಳದೊಂದು ರಂಗಮಂಟಪವೇ ಅದಕ್ಕೆ ಗೋಚರಿಸುವದು. ಕಿವಿಯು ಒಂದು ಶಾಬ್ದಿಕ ಸರ್ವ ಸಂಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು (*Totality of sound*) ಅನುಭವಿಸುವದು. ಸಮಸ್ತ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಥದೊಂದು ತೀಕ್ಷ್ಣತೆಯೂ ಅಂತಃಪ್ರವೇಶವೂ ಸಮಗ್ರತೆಯೂ (*Intensity, innerness, totality*) ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುವದು. ಮಾನವನ ಪಂಚೇಂದ್ರಿಯ ಶಕ್ತಿಗೆ ಇಂಥದೊಂದು ಪ್ರಖರತೆಯು ಬರುವುದರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಎಳೆಷ್ಟೂ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಗುರು ಅರವಿಂದರೇ ಬೇರೊಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಸಂಜ್ಞಾನವೆಂದೂ ಪ್ರಾಕಾಮ್ಯವೆಂದೂ ಪುರಾತನರು ಇದಕ್ಕೆ ಹೆಸರಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಶಕ್ತಿಯು ಅರಳಿದರೆ ಆಗ ಪಂಚೇಂದ್ರಿಯಾಧಿಪತಿಯಾದ ಮನವು ಪೂರ್ಣತ್ಯಸ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ವಿರಾಮ ದಶಾಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವದು. ಯೌಗಿಕಕ್ರಿಯೆಗಳಿಂದ ಮನವನ್ನು ಬಗ್ಗುಬಡಿದು ಗಳಿಸುವ ಶೂನ್ಯಾಕಾರದ ಶಾಂತಿಗೂ ಪ್ರಾಕಾಮ್ಯ ಶಕ್ತಿಯ ವಿಕಾಸದಿಂದ ಲಭಿಸುವ ಮಧುರ ವಿರಾಮಕ್ಕೂ ಮಹದಂತರವಿದೆ. “ ಸಚ್ಚಿದಾನಂದ ” ಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವಿರುವ ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಅಂಥ ಶೂನ್ಯಾಕಾರದ

ಶಾಂತಿಗೆ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯಿರುವುದು. ಆದರೆ “ ವಿಜ್ಞಾನ ” ಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವಿರುವ ಪೂರ್ಣಯೋಗದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಸಮಗ್ರತಾ ಯುಕ್ತವಾದ ಮಾನಸವಿರಾಮಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯಿರುವುದು. ನಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಶಾಂತಿಯೆಂಬುದು ಇದೇ. ಇಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಮಹತ್ವದ ಮಾತನ್ನು ವಿಶದಗೊಳಿಸದಿದ್ದರೆ ಸಾಗುವಂತಿಲ್ಲ. ಅದು- ಬುದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಮನ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಭೇದವೇನೆಂಬುದೇ. ನಿಜವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಇವು ಒಂದರವೇ ಎರಡು ಅವಸ್ಥೆಗಳು. ಇಂದ್ರಿಯಾತೀತ ಬುದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಇಂದ್ರಿಯಾಧೀನಬುದ್ಧಿ ಎಂದು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಅವುಗಳಿಗೆ ಅನ್ನಬಹುದು. ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ನಿಲುಕಲಾರದ್ದು ಬುದ್ಧಿಗೆ ಗ್ರಾಹ್ಯವಾಗುವದೆಂದು ಪುರಾತನ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೂ ಇದೆ. “ ಬುದ್ಧಿಗ್ರಾಹ್ಯಂ ಅತೀಂದ್ರಿಯಂ ” (ಗೀತೆ). ಸಚ್ಚಿದಾನಂದದಿಂದ ಮೊದಲು ಮಾಡಿದ ಆತ್ಮನ ಪ್ರಗತಿಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಆತನಿಗೆ ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಅಗತ್ಯವು ಕೇವಲ ಭೌತಿಕಕ್ಕೆ ಬಂದ ಬಳಿಕ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಇಂದ್ರಿಯಾಧಿಷ್ಠಿತವಾದ ಮನವು ಬುದ್ಧಿಯ ಭೌತಿಕರೂಪವು. ಆದುದರಿಂದ ಮನವೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಭೌತಿಕಬುದ್ಧಿಯೆಂದು ಅನ್ನಬಹುದು. ಗುರು ಅರವಿಂದರು ಇದೇ ಅರ್ಥವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಂತೇ ಇವೆರಡರ ಶುದ್ಧಿಯೂ ಏಕಕಾಲಕ್ಕೆ ಆಗಬೇಕಾದುದರ

ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಅವರು ಪ್ರತಿವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಪಂಚೇಂದ್ರಿಯಗಳ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಸದಾ ಸಾಕ್ಷೀಭೂತವಾಗಿ ಇರಬೇಕಾದದ್ದಿಷ್ಟೇ ಮನದ ಕೆಲಸವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದರೆ ಅದು ತಪ್ಪು. ಪಂಚೇಂದ್ರಿಯಸಂಸ್ಕಾರಗಳಿಗಿಷ್ಟೇ ಸತ್ಯ, ಉಳಿದದ್ದೆಲ್ಲ ಮಿಥ್ಯ- ಎಂದು ಗ್ರಹಿಸುವ ಜಡಜ್ಞಾನವೂ ಕೂಡ ಈ ಮನದ್ದೇ. ಸರ್ವಸಾಧಾರಣರಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧಿಯೆಂದು ತೋರುತ್ತಿರುವುದೆಲ್ಲಾ ಇಂಥ ಈ ಮನವೇ ಆಗಿದೆ. ಇಲ್ಲದ್ದೆಂದು ಏನೋ ಇರಲಿಕ್ಕೆಬೇಕೆಂಬ ಗ್ರಹಿಕೆಯು ಹೇಗೋ ಉಂಟಾಗಿ ಅದರ ಸಲುವಾಗಿ ಹುಚ್ಚುಹಿಡಿದಿದೆಯೆಂದೆನ್ನುವಷ್ಟು ಮನದ ಏಕಾಗ್ರತೆಯೂ ಪರಿಶ್ರಮವೂ ಅಖಂಡವಾದಾಗ ಭೌತಿಕಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರಿಗೆ ಬಹುಕಾಲಕ್ಕೆ ಲಭಿಸುವ ತಥ್ಯವು ನಿಜವಾಗಿ ಬೌದ್ಧಿಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ; ಅದು ಮನದ್ದಲ್ಲ. “ ಭೂಮಿ ಚಲಿಸುತ್ತಿದೆ ಮತ್ತು ಅದು ದುಂಡಗಿದೆ” ಎಂಬ ಸಿದ್ಧಾಂತವು ಈ ಮಾತಿಗೆ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿದೆ. ಮಾನವನ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ಇದು ಎಂದಾದರೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದ ವಿಷಯವೇ? ಅಲ್ಲವೇ ಅಲ್ಲ. ಅಂತಲೇ ಬುದ್ಧಿಗ್ರಾಹ್ಯಂ ಆತೀಂದ್ರಿಯಂ ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಯೋಗಲಬ್ಧ ಜ್ಞಾನವಂತೂ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಬಹು ಮೇಲಿನದು. ಹೀಗೆಂತಲೇ ನಾವು ಮನ-ಬುದ್ಧಿಗಳ ತಾರತಮ್ಯವನ್ನು ಅರಿಯುವು. ಆದುದರಿಂದ

ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ: ಜಡ ಜ್ಞಾನದ ಯಂತ್ರವೇ ಮನ. “ ನಿಶ್ಚಯ ಜ್ಞಾನವು ಬುದ್ಧಿಯದಾದರೆ ಸಂದಿಗ್ಧ ಜ್ಞಾನವು ಮನದ್ದು ” ಎಂಬುದು ಪೂರ್ವಿಕರ ಸೂತ್ರವಾಗಿದೆ. ವೇದಾಂತಾಭ್ಯಾಸಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಇದನ್ನು ಬಲ್ಲರು. ಆಧುನಿಕ ಮಾನಸಶಾಸ್ತ್ರವು ಇನ್ನೂ ಹೀಗೆ ವಿಂಗಡಿಸಿ ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಥವಾಗಿಲ್ಲ.

ಮಾನವರು ಬರೆ ತರ್ಕ, ಸ್ಮರಣೆ, ಕಲ್ಪನೆ ಇವಿಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಲ್ಲಂತೆ ವಿಹರಿಸುವುದರಿಂದ ತೃಪ್ತರಾಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ಬುದ್ಧಿಯ ಶುದ್ಧೀಕರಣವೂ ಉಚ್ಚೇಂದ್ರಿಯಗಳ ವಿಕಸನವೂ ಸುಲಭ ವಿಷಯಗಳಾಗಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಆದರೆ ರೂಢಿಯ ಮೂಲಕ ಅವರು ನ್ಯವಹರಿಸುವ ವಿಚಾರೋಪಕರಣವು ಇನ್ನೂ ಒಂದಿದೆ, ಅದೇ ಮನವೆಂಬುದು.

ಮನವು ಗ್ರಹಣೇಂದ್ರಿಯವಾಗಿದೆ (Receptive organ) ನೇತ್ರ ಕರ್ಣಾದಿಗಳನೇಲೆ ಬಿಂಬಿಸುವ ಆಕಾರಾದಿಗಳನ್ನು ಅದು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಯುರೋಪಿಯನ್ನರು ಹೇಳುವ **ಸಂವೇದನೆ** (Percetpion) ಎಂಬ ವಿಧಾನಕ್ಕೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಹೊರಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಅದು ಇನ್ನೊಂದು ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ—ವಿಜ್ಞಾನ (ಮತ್ತು ಬುದ್ಧಿ) ಇವುಗಳಿಂದ ಚಿತ್ತದ ಕಡೆಗೆ ಕಳುಹಲ್ಪಟ್ಟ ಕಲ್ಪನೆ ಮತ್ತು ಆಕಾರ (Ideas and images) ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಅದು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಮುಂದೆ ಚಿತ್ತದ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಮಧ್ಯಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಅವು ನಾವನ್ನು ತಿಳುವಳಿಕೆಯಾಗಿ (Concepts) ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತದೆ.

ಉದಾಹರಣಾರ್ಥವಾಗಿ— ಒಂದು ಪುಸ್ತಕದ ಆಕೃತಿಯು ಯಾವಾಗ ಮನದ ಇದಿರಿಗೆ ಬರುವದೋ ಆಗ ಅದು ‘ ಪುಸ್ತಕವು ’

ಎಂದು ಅನ್ನುತ್ತದೆ. ಈಗ ಅದು ಇಂದ್ರಿಯ ಗೋಚರವಾದ ವಸ್ತು ವಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದ ಒಂದು ಹೆಸರನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಪಡಿಸಿದಂತಾಯಿತು. 'ವಸ್ತುಕವು ಭಾಷಾಯುಕ್ತವಾಗಿರುತ್ತದೆ'ಯೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಇದು ದೂರದಿಂದ ಬಂದ ಊಹನೆಯು, ಅಥವಾ ಬೌದ್ಧಿಕ ವಿಚಾರವು.

ಒಂದು ಕೇವಲ ಇಂದ್ರಿಯಗೋಚರವಾದ ವಸ್ತುವನ್ನು ಶಬ್ದ ದಲ್ಲಿಡುತ್ತದೆ; ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರಿತ ವಿಷಯವನ್ನು ಶಬ್ದದಿಂದ ಮಂಡಿಸುತ್ತದೆ. ಸಂವೇದನೆ (Percept) ಮತ್ತು ಊಹನೆ (Concept) ಇವೆರಡೂ ಕೂಡಿದ್ದೇ ತಿಳಿವು. (understanding)

ಯುರೋಪಿಯನ್ ಸಿದ್ಧಾಂತದ ಪ್ರಕಾರ ತರ್ಕವೆಂಬುದು ಕೇವಲ ಈ ಸಂವೇದನೆ-ಊಹನೆಗಳನ್ನು ಸಜ್ಜುಗೊಳಿಸಿ, ಅದರ ಮೂಲಕ ಹೊಚ್ಚಹೊಸ ಪರಿಷ್ಕೃತ ಊಹನೆಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಆಗಿದೆ. ಬಹು ಜನರು ಊಹನೆಗಳೆಂಬುವೆಲ್ಲಾ ಕೇವಲ ವಿಚಾರ ರೂಪಕ್ಕೆ ಹೊರಳಿಸಿದ ಸಂವೇದನೆಗಳೇ ಆಗಿರುತ್ತವೆಂದು ಸಂಬದ್ಧಾರೆ. ಈ ಸಿದ್ಧಾಂತಾನುಸಾರವಾಗಿ ಸಮಸ್ತ ವಿಚಾರವೆಂಬುದು ಭಾಷೆಗೆ ಪರಿವರ್ತಿಸಿದ ಇಂದ್ರಿಯಚನ್ಯ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳ (Sensation) ಸಜ್ಜೀ ಕರಣವೇ ಆಗಿದೆ.

ನಾವು ದೇವದೂತನೊಬ್ಬನನ್ನು ಈಗ ಕಲ್ಪಿಸಲಿರುವೆವೆಂದು ತಿಳಿಯುವಾ. ನಾವು ಒಂದು ಮಾನವಾಕೃತಿಗೆ ಪಕ್ಷಿಗಳ ರೆಕ್ಕೆ ಗಳನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿ ಈ ಸಂಯುಕ್ತ ಸ್ವರೂಪಕ್ಕೆ ದೇವದೂತನೆಂದು ನಾಮಕರಣ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಅದರಂತೆ ಪುಣ್ಯ, ಧೈರ್ಯ ವೊದಲಾದ ಆಂತರಿಕ ಗುಣವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಕೂರಿತು ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಇಂದ್ರಿಯಾನುಭವಗಳ ಆಚೆಗೆ ನಾವು ಬಂದಿಷ್ಟೂ ಹೋಗದೆ ಕೇವಲ ಪುಣ್ಯ ಕರವಾದ ಹಾಗೂ ಸಾಹಸದ ಕೃತಿಗಳ ದೃಶ್ಯಗಳನ್ನು ವರ್ಗೀಕರಿಸಿ ಅವುಗಳಿಗೆ ಪುಣ್ಯವೆಂದೂ ಧೈರ್ಯವೆಂದೂ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಅಂಟಿ ಸುತ್ತೇವೆ.

ಇವೆಲ್ಲ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳು ಮನ ಅರ್ಥಬೋಧ ಮಾತ್ರದ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿವೆ. ಮನವೆಂಬುದು ಬಾಹ್ಯಾನುಭೂತಿಯ ಇಂದ್ರಿಯವಾಗಿದೆ. ವಿಚಾರದಲ್ಲ. ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಚಿತ್ತಕ್ಕೆ ಅವು ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಅದು ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿರುವವುಗಳನ್ನು ಮೇಲೆ ವರ್ಣಿಸಿದಂತೆ ಇಂದ್ರಿಯಾನುಭೂತಿಯ ರೂಪಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿಸುತ್ತದೆ

ಅವುಗಳನ್ನು ಆದು ಇಂದ್ರಿಯಾನುಭವಗಳ (Sensations) ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಪಶುಗಳು ತಮ್ಮ ಮನದ ಸಹಾಯದಿಂದಲೇ ವಿಚಾರ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಆಕಾರ, ರೂಪ, ಧ್ವನಿ, ವಾಸ, ಸ್ಪರ್ಶ, ರುಚಿ ಮೊದಲಾದವುಗಳೊಡನೆ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲದ ಯಾವ ಭಾವಗಳನ್ನೂ ಪಶುಗಳು ಭಾವಿಸಲು ಸಮರ್ಥವಾಗಲಾರವು. ಅವು ತಮ್ಮ ಇಂದ್ರಿಯಾನುಭೂತಿಗಳಿಗೆ ಬದ್ಧವಾಗಿವೆ. ಪಶುಗಳಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧಿಯು ಸುಪ್ತವಾಗಿರುವುದರ ಕಾರಣವು ಇದೇ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಅದು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಪರದೆಯ ಹಿಂದಿದ್ದುಕೊಂಡೇ.

ಆದರೆ ಮಾನವನು ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ನಿಲುಕಲಾರದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಅರಿಯಬಲ್ಲನು. ಬುದ್ಧಿಗ್ರಾಹ್ಯಂ ಆತೀಂದ್ರಿಯಂ. ಯೋಗ ಶಕ್ತಿಯು ವಿಕಾಸ ಹೊಂದಿದರೆ ಆಗ ನೀವು ದಿನಾಲು ಈ ಮಾತಿನ ಅನುಭವವನ್ನು ಪಡೆಯಬಲ್ಲರಿ. ಮಾನವನು ತಾನು ಮುಂಚೆ ಎಂದೂ ಕಂಡಿರದ ಹಾಗೂ ಕೇಳಿರದ ಸತ್ಯವನ್ನು ತನ್ನ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಕಾಣಬಲ್ಲನೆಂಬ ಒಂದೇ ತಥ್ಯವು ವಿಚಾರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿರುವ ಜಡ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಕಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ.

ಆ ಸಿದ್ಧಾಂತವು ಕೇವಲ ಮನವೊಂದರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಸತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಮನವು ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ಪ್ರತಿಸ್ಪೂರಣವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತ ಪಡಿಸುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ತಾನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ ಇಂದ್ರಿಯಾನುಭೂತಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಅದು ಯಾವಾಗಲೂ ಸಂವೇದನೆ-ಊಹನೆಗಳನ್ನು

ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಆದೂ ಕೆಲವು ಸಲ ಬಾಹ್ಯ ಜಗತ್ತಿನೊಳಗಿಂದಲೂ, ಕೆಲವು ಸಲ ಸುಪ್ತಸ್ಥಿತಿಯೊಳಗಿಂದಲೂ, ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಸಾರೆ ಬುದ್ಧಿಯೊಳಗಿಂದಲೂ ಸಂಪಾದಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅದು ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬುದ್ಧಿಯ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಹವಣಿ ಸುತ್ತಿರುತ್ತದೆ.

ಮನವು ಇಂದ್ರಿಯ ಸಾಕ್ಷಿಯಿಲ್ಲದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಿಷಯ ವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವುದಲ್ಲದೆ ಅದನ್ನು ಒರೆಗೆ ಹಚ್ಚಲೆಳಸುವದು. 'ನಾನು ಅದನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದೇನೆ.' 'ನಾನು ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ.' 'ಅಂತಲೇ ಅದು ಸತ್ಯ.' ಮನದ ತರ್ಕವೆಂಬುದು ಇದೇ. ಯಾರ ಬುದ್ಧಿಯು ಬಡವಾಗಿ ಬೆಳೆದಿದೆಯೋ ಅಂಥವರು ಅದಕ್ಕಿಂತಲೇ ತಾವು ಕಂಡದ್ದಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ಓದಿದ್ದಕ್ಕೆ ಅತಿಶಯ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಕೊಡುವ ಮರುಳಿಗೆ ಬಿದ್ದಿರುತ್ತಿರುವರು. ಅಲ್ಪ ಶಿಕ್ಷಿತ ಮನುಷ್ಯನು 'ನಾನು ಅದನ್ನು ಮುದ್ರಿತ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ್ದೇನೆ' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕೋಟಿಕ್ರಮವು ಮುಗಿಯಿತೆಂದು ಆತನು ತಿಳಿಯುತ್ತಾನೆ.

ಮನದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾವು ಮಾಡಬೇಕಾದುದೇನು? ಅದನ್ನು ಸ್ತಬ್ಧಗೊಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಯೋಗಿಯು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಅದು ಕಾರ್ಯ ರತವಾಗುವವರೆಗೆ ಜ್ಞಾನವು ಅಶಕ್ತವಾಗಿದೆ. ನೀವು ಜ್ಞಾನದ ತುಣುಕುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಸಂಪಾದಿಸಬಹುದು. ಅದು ನಿಜ. ಯೋಗಿಗೆ ಶಾಂತವಾದ ಮನವು ಅಪರಿಹಾರ್ಯವಾಗಿದೆಯೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಗತಿಯೇನು? ಮನದ ಊಹನೆ ಗಳನ್ನು (Concepts) ನೀವು ಕೊಡಬೇಡಿಬಿಟ್ಟಿರಿ; ಆದರೆ ಸಂವೇದನೆಗಳಿಗೆ (Percepts) ನೀವೇನು ಮಾಡುವಿರಿ? ಸಮಾಧಿಯಲ್ಲಿರುವಾಗ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಇನ್ನಾವಾಗಲೂ ನೀವು ನೋಡುವುದನ್ನೂ ಕೇಳುವುದನ್ನೂ ನಿಲ್ಲಿಸಲಾರಿರಿ. ವೇದಾಂತಿಯು ಸಮಾಧಿಗೆ ಅತಿಶಯ

ಮಹತ್ವವನ್ನು ಕೊಡಲೆಕಸುವ ಕಾರಣವು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇದೆ. ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಸಂವೇದನೆಗಳಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಆತನಿಗೆ ಅದೊಂದೇ ನೆಲೆಯಾಗಿದೆ.

ಸಮಾಧಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಮಾತ್ರವೇ ಇಷ್ಟಾನವನ್ನು ಆಭ್ಯಾಸಿಸಬಲ್ಲಿ ರಾದರೆ ನೀವು ಜೀವನವನ್ನೂ, ವಿಚಾರವನ್ನೂ ಪರಿತ್ಯಜಿಸಿದ ಬೈರಾಗಿಯೂ ಸಿಸ್ತಂಗಿಯೂ ಆಗಲೇಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ವಿಭಾಜ್ಯವಾದ ಚಗತ್ತಿನ ಏಕತ್ವವನ್ನು ಆಸ್ತೃಪರ್ಗಕವಾಗಿ ವಿಭಾಗಿಸಿ ಇಬ್ಭಾಗ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಆದರ ಅಗತ್ಯವೇನೋ ಉಂಟು. ಆದರೆ ತಾಂತ್ರಿಕನು ಆದರ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಬಲ್ಲನು. ಆದರೆ ಸಮಾಧಿಯ ಬೆಲೆಯು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆಂತಲ್ಲ. ಆದರೂ ಅದೊಂದೇ ಏನೂ ಏಕಮಾತ್ರ ಉಪಾಯವಲ್ಲವೆಂದು ಅವನು ಬಲ್ಲನು. ಅವನು ತನ್ನ ಅಂತಃಕರಣವನ್ನೇ ಒಂದು ಬಗೆಯಿಂದ ಸಜ್ಜುಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾನೆ. ಅದರಿಂದ ಅವನು ತನ್ನ ಸಡೆ, ನುಡಿ, ಕೃತಿ, ನಿದ್ರೆ, ಇನ್ನೇನಾದರೂ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಆತನು ಅರಿಯುತ್ತಲೇ ಇರುವನು. ಹೇಗೆ? ಕೇವಲವಾಗಿ ಮನದ ಊಹನಾ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು (Conceptual activity) ಸ್ತಬ್ಧಗೊಳಿಸುವದೊಂದರಿಂದಲೇ ಅಲ್ಲ, ಆದರ ಸಂವೇದನಾ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು (Perceptual activity) ಬುದ್ಧಿಯ ವಶಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಹಾಗಾಗುವದು.

ಬೇರೆ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದೆಂದರೆ— ಅವನು ನೋಡುತ್ತಾನೆ, ಕೇಳುತ್ತಾನೆ..... ಇತ್ಯಾದಿ., ಆದರೆ ಮಾನಸಾಂತರ್ಗತವಾದ ಇಂದ್ರಿಯಗಳೆಂದಲ್ಲ; ಬುದ್ಧ್ಯಂತರ್ಗತವಾದ (ಪ್ರಾಕಾನ್ಯವೆಂಬ) ಇಂದ್ರಿಯದಿಂದ. ಇದು ಯಾವ ಮಹದಂತರವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವದೆಂಬುದನ್ನು ನೀವು ಕಾಣುವಿರಿ. ನೀವು ಪೂರ್ವದಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಪರಿಪೂರ್ಣತರವಾಗಿಯೂ, ಸೂಕ್ಷ್ಮತರವಾಗಿಯೂ, ಯಥಾರ್ಥವಾಗಿಯೂ ವಸ್ತುದರ್ಶನವನ್ನು ಪಡೆಯುವೆರೆಂಬುದಿಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ; ಹಿಂದೆ ಎಂದೂ ಇಲ್ಲದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವರ್ಣಾಕೃತಿಧ್ವನಿಗಳ ಗುಣಗ್ರಹಣ

ಮಾಡಲು ಸಮರ್ಥರಾಗುವಿರಿ. ಆದರ ಜೊತೆಗೇ ನಿಮಗೆ ಆ ವಸ್ತುವಿನ ಬಗೆಗೆ ಭಾವವುಂಟಾದ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ನೀವು ಅಂತರಾತ್ಮವನ್ನು, ಅದರ ಸಾರಭೂತ ಗುಣಧರ್ಮವನ್ನು, ವಸ್ತುವಿನ ಭಾವನಾ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಸಹ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಮರ್ಥರಾಗುವಿರಿ. ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಕಾನ್ಯವೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಡುವುದು ಇದೇ. ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ನಿರಂಕುಶ ಸಾರ್ವಭೌಮಿಕ ಕ್ರಿಯಾಶಕ್ತಿಯು ಇದರಲ್ಲಿ ಒಡಮೂಡಿರುವುದು.

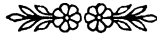
ಆದುದರಿಂದ ಯೋಗವು ಪೂರ್ಣತೆಗೆ ಮುಟ್ಟಿದಾಗ ಮನದಿಂದ ನಿಮಗೆ ತೊಂದರೆಯುಂಟಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಅದು ಸಂವೇದನಕಾರ್ಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಗೊಟ್ಟು ಕೇವಲವಾಗಿ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಚಿತ್ತಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಸಾಗಿಸುವ ಕಾಲುವೆಯು ಮಾತ್ರವಾಗಿಬಿಡುವುದು.

ಈ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಗಳಿಸುವ ಮಾರ್ಗಗಳು ಎಷ್ಟೋ ಇವೆಯಾದರೂ ಅವುಗಳೆಲ್ಲಗಳಿಗೂ ಬಹು ಪಥಗಳಿಗೆ ಒಂದು ದೋಷದ ಕಾಟವು ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಆ ದೋಷವಾವುದೆಂದರೆ—ಮನದ ವೈಚಾರಿಕ ಅಂಶವು ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟರೂ ಅದರ ಸಂವೇದಕ ಅಂಶವು ಕ್ಷುಲ್ಲಕವಾದ ಪ್ರತಿಬಂಧಕ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡೇ ಇರುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಏಕಕಾಲಕ್ಕೆ ಜ್ಞಾನವನ್ನೆಬ್ಬಿಸುವದಕ್ಕೂ ಮನವನ್ನು ಶಾಂತಗೊಳಿಸುವದಕ್ಕೂ ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸುವುದು ಸರ್ವೋತ್ತಮ ಪದ್ಧತಿಯು. ಈ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಲಾಭಗಳಿವೆ. ಮೊದಲನೆಯದು—ಸಾವಾನ್ಯಪದ್ಧತಿಗಳಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಇದರಲ್ಲಿ ನೀವು ಮನವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತೆರವು (Blank) ಮಾಡಬೇಕಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಅದು ಒಳ್ಳೇ ಸಮರ್ಥವಾಗಿದೆಯಾದರೂ ಅಷ್ಟೇ ಕಷ್ಟಕರವಾದ ಕೃಚ್ಛ್ರಸಾಧನದಿಂದ ಅಥವಾ ತಪದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ಕೇವಲ ಇದರಲ್ಲಿ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ತರ್ಕದ ಹಾಗೂ ಮನದ ಕ್ರಿಯೆಗಳ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಉಚ್ಚ ಬುದ್ಧಿಯ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲತೆಯನ್ನೂ, ಇಂದ್ರಿಯ ಸಂವೇದನಗಳ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಕಾನ್ಯದ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನೂ

ಆಂಶಾಂಶವಾಗಿ ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿದರೆ ಸಾಕು. ಈ ಕ್ರಮವು ಕಡಿಮೆ ಕಷ್ಟಕರವೂ ಹೆಚ್ಚು ಸುಲಭವೂ ಆಗಿದೆ.

ಎರಡನೆಯ ಲಾಭವಾವುದೆಂದರೆ—ಸುಷುಪ್ತಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹೊರತು ನೀವು ಇನ್ನಾವಾಗಲೂ ಮನದ ಸಂವೇದನೆಯನ್ನು ತಡೆದು ನಿಲ್ಲಿಸಲಾರಿ; ಏಚಾರವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಬಹುದು. ಅದರಂತೆಯೇ ನಿಮ್ಮ ಮನವನ್ನು ಶೂನ್ಯ (Blank) ಗೊಳಿಸಲಿಕ್ಕೂ ಆಗುವಂತಿಲ್ಲ. ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಸಾಧಿಸದಿದ್ದರೆ ನೀವು ಈ ಹೊಂಚುಗಾರನಂತಿರುವ ವಸ್ತುವನ್ನು ಹೇಗೆ ಹೊಡೆದೋಡಿಸುವಿರಿ? ಸಾಧಾರಣ ಸಂವೇದನೆಗಳು ತಮ್ಮ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮುಂಚೆ ಪ್ರಾಕಾಂಕ್ಷ್ಯವು ತನ್ನ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿರಲಿಕ್ಕೇಬೇಕು.

ಆದುದರಿಂದ ಇದು ತಾಂತ್ರಿಕಪದ್ಧತಿಯ ತೃತೀಯ ವ್ಯಾಪಾರವಾಗಿದೆ. ನೀವು ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯನ್ನು ವಿಕಾಸಗೊಳಿಸಿರಿ. ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯನ್ನು ನೀವು ಜ್ಞಾನವನ್ನೆಬ್ಬಿಸುವುದಕ್ಕೂ, ಮನ ಹಾಗೂ ನಿಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿ ಇವುಗಳನ್ನು ಸ್ತಬ್ಧಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿರಿ. ಇವುಗಳ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸುವಂತೆ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿರಿ.

೬ ಚಿತ್ತ

ಪ್ರಕರಣೋಪಕ್ರಮಣಿಕೆ:—

“ ಸ್ವತ್, ಚಿತ್, ಆನಂದ, ವಿಜ್ಞಾನ, ಮನ, ಪ್ರಾಣ, ಅನ್ನ ಎಂಬೀ ಎಳೆರಲ್ಲಿ ಕೆಳಗಿನ ಮೂರು ಮಾತ್ರವೆ ನಮಗೆ ಪರಿಚಿತ ವಸ್ತುಗಳು. ಈ ಮೂರನ್ನೇ ಆರಾಗಿ ವಿಭಾಗಿಸಲೂ ಬಹುದು. ಮನವನ್ನೇ ಮನ-ಬುದ್ಧಿಗಳೆಂದೂ, ಪ್ರಾಣವನ್ನೇ ಚಿತ್ತ-ಪ್ರಾಣಗಳೆಂದೂ, ಅನ್ನವನ್ನೇ ಸೂಕ್ಷ್ಮಅನ್ನ ಹಾಗೂ ಸ್ಥೂಲ ದೇಹವೆಂದೂ ಇಚ್ಛಾಗೋಳಿಸಬಹುದು. ಪ್ರಸ್ತುತ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಗುರು ಅರವಿಂದರು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಹೀಗೆಯೇ ವಿಭಾಗ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಸೂಕ್ಷ್ಮಅನ್ನಕ್ಕೆ ಸ್ಥೂಲಪ್ರಾಣವೆಂದು ಸಹ ಅನ್ನಬಹುದಂತೆ, ಆದರೂ ಅದು ಸ್ಥೂಲಭೌತಿಕದ್ದೇ ಸೂಕ್ಷ್ಮರೂಪ. ಇದರ ಬಗೆಗೆ ಪ್ರಸ್ತುತ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ವಿವರಣೆ ಬರುವುದು. ಮನ-ಬುದ್ಧಿಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆಯೆ ವಿವರಣೆಯು ಬಂದುಹೋಯಿತು. ಸದ್ಯದಲ್ಲಿ ಚಿತ್ತ-ಪ್ರಾಣಗಳ ಪ್ರಸ್ತಾವ.

ಜ್ಞಾನದ ಯಂತ್ರವು ಸ್ಥೂಲದಲ್ಲಿ ಮೆದುಳಾ ಗಿಯೂ, ಸೂಕ್ಷ್ಮದಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧಿಯಾಗಿಯೂ, ಕಾರಣದಲ್ಲಿ

ವಿಜ್ಞಾನವಾಗಿಯೂ ಇರುವಂತೆ ರಸಭೋಗದ ಯಂತ್ರವು ಸ್ಥೂಲದಲ್ಲಿ ವಕ್ಷಸ್ಥಲ ಅಥವಾ ಬಾಹ್ಯಹೃದಯವಾಗಿಯೂ, ಸೂಕ್ಷ್ಮದಲ್ಲಿ ಚಿತ್ತವಾಗಿಯೂ, ಕಾರಣದಲ್ಲಿ ಹೃದ್ಗನವಾಗಿಯೂ ಇದೆಯೆಂದು ಯೋಗಾನುಭವವು ಹೇಳುತ್ತದೆ.

ವಿಜ್ಞಾನವು ಹೇಗೆ ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನದ ಘೇತ್ರವಾಗಿದೆಯೋ ಹಾಗೆ ಹೃದ್ಗನವು (Psychic) ದೈವೀ ರಸಾನುಭೂತಿಯ ಘೇತ್ರವಾಗಿದೆ. ಈ ಹೃದ್ಗನವೆಂಬುದು ಪಿಂಡಸ್ಥ ಈಶ್ವರನ ಗರ್ಭಗುಡಿಯಾಗಿದೆಯೆಂದು ಪುರಾತನ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಮೇಲಿಂದಮೇಲೆ ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. “ಈಶ್ವರಃ ಸರ್ವಭೂತಾನಾಂ ಹೃದ್ದೇಶೇ ತಿಷ್ಠತಿ.” ಆದುದರಿಂದಲೇ ಪುರುಷನಿಗೆ ಸರ್ವಭೂತ ಗುಹಾಶಯಂ ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗುವುದು. ಈ ಹೃದ್ಗನವು ಭೌತಿಕ ದೇಹದೊಳಗಿನ ವಕ್ಷಸ್ಥಲವೂ ಅಲ್ಲ, ಸೂಕ್ಷ್ಮದೇಹದೊಳಗಿನ ಹೃದಯವೃತ್ತಿಯೂ ಅಲ್ಲ. ಕಾರಣ ದೇಹವೇ ಆ ಹೃದ್ಗನವು. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ನಾಶವಿಲ್ಲ. ಅಂತೇ ಅದು ನಿತ್ಯ. ಅದರಂತೆ ಅದರೊಳಗಿನ ರಸವೃತ್ತಿಗೂ ನಿತ್ಯವೆಂದೂ ಸತ್ಯವೆಂದೂ, ಆದುದರಿಂದಲೇ ಧರ್ಮ ಪೂರ್ಣವೆಂತಲೂ ಅನ್ನಬೇಕಾಗುವುದು.

ದೈವೀ ರಸಾನುಭೂತಿಯ ಕ್ಷೇತ್ರವು ಹೀಗೆ ಕಾರಣ ದಲ್ಲಿದೆಯಾದರೂ ಸ್ಥೂಲ ಸೂಕ್ಷ್ಮಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅದರ ಸಮಕೇಂದ್ರಗಳಿಲ್ಲದೆಯಿಲ್ಲ. ಸೂಕ್ಷ್ಮ ದೇಹದೊಳಗಿನ ಅದರ ಸಮಕೇಂದ್ರವು ಚಿತ್ತವೇ ಆಗಿದೆ. ಅಂತೇ ಅದರ ಲಕ್ಷಣಗಳೂ ಇದರ ಲಕ್ಷಣಗಳೂ ಎಷ್ಟೋ ಸಾರಿ ವಿಂಗಡಿಸಲಿಕ್ಕಾಗದಂತೆ ಒಂದರೊಳಗೊಂದು ಬೆರೆತು ಹೋಗಬಲ್ಲವು.

ಪ್ರಾಣದ ರಸಮಯ ಭಾಗವೇ ಚಿತ್ತವು. ಅದು ಸ್ಥೂಲ ದಶಾಪ್ರಾಪ್ತನಾದ ಜೀವನ ಆನಂದ ಕ್ಷೇತ್ರವಾಗಿ ಗಿದೆ. ಅದರಂತೆ ಅವನ ಭಾಂಡಾರ ಗೃಹವೂ ಇದೇ ಆಗಿದೆ. ಅಂತಲೇ ಸ್ಮೃತಿರಾಶಿಯೆಲ್ಲ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಸುಸ್ತವಾಗಿ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿರುತ್ತದಂತೆ.

ಜನ್ಮಜನ್ಮಾಂತರದ ಸ್ಮೃತಿರಾಶಿಯು ಅವಿನಾಶಿಯಾದ ಕಾರಣದೇಹದ ತಳದಲ್ಲಿರುವ ಮೂಲಾಧಾರ ಪದ್ಮದೊಳಗೆ ಇರುವಂತೆ ಪ್ರಚಲಿತ ಜನ್ಮದ ಸ್ಮೃತಿ ಭಾಂಡಾರವು ಚಿತ್ತದ ತಳದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಗೊಂಡು ಇರುತ್ತದೆ. ಸ್ಥೂಲಜಗದಲ್ಲಿ ಸ್ಥೂಲದೇಹದ ಮರಣದವಾದ ಬಳಿಕ ಕೆಲವೊಂದು ಕಾಲದ ಮೇಲೆ ಸೂಕ್ಷ್ಮಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮದೇಹಕ್ಕೂ ಮೃತಿಯುಂಟಾಗಲು ಆಗ ಆ

ಸೂಕ್ಷ್ಮಹೇಹದ ಅಂಗಗಳಲ್ಲೊಂದಾದ ಚಿತ್ತವೆಂಬುದ ರಲ್ಲಿದ್ದ ಸ್ಮೃತಿಭಾಂಡಾರವು ಕಾರಣದೇಹದ ತಳವನ್ನು ಸೇರುತ್ತದೆ. ಆ ಮೇಲೆ ಪುನಃ ಜೀವನಿಗೆ ಜನ್ಮಪ್ರಾಪ್ತಿ ಯಾಗಲು ಅದು ಆತನೊಡನೆ ಬಂದು ಮೂಲಾಧಾರ ದಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ಜನ್ಮಾಂತರ ಸಂಸ್ಕಾರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಚಿತ್ತ ಮನಬುದ್ಧಿಗಳನ್ನು ಅಲುಗಾಡಿಸುವ ದೆಂದು ಗುರು ಅರವಿಂದರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಚಿತ್ತವು ಹೀಗೆ ರಸಾನುಭವದ ಹಾಗೂ ಸ್ಮೃತಿ ರಾಶಿಯ ಕ್ಷೇತ್ರವಾಗಿದೆ. ಬುದ್ಧಿಗೊಂದು ಮನವೆಂಬ ಜಡ ಅವಸ್ಥೆಯಿರುವಂತೆ ಚಿತ್ತಕ್ಕೂ ಪ್ರಾಣವೆಂಬು ದೊಂದು ವಾಸನಾಮಯ ಅವಸ್ಥೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಈ ವಾಸನಾಮಯ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಕುರಿತು ಮುಂದೆ ಹೇಳಿ ಲಾಗುವುದು. ಆದರೆ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಚಿತ್ತದ ವಿಷಯ

ಬುದ್ಧಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಜ್ಞಾನವೂ, ಮನಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಪ್ರಾಕಾಮ್ಯವೂ ಅರಳಬೇಕಾಗಿರುವಂತೆ ಈ ಚಿತ್ತಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಕಾರಣಸ್ಥವಾದ ಹೃದಯಗುಹೆಯ (Psychic) ದೈವೀ ಶಾಂತಿರಸದ ಸೆಲೆಯೊಡೆಯಬೇಕು. ಆಗ ರಸವು ರಸದಕಾರ್ಯವನ್ನಷ್ಟೇ ಮಾಡುವದು; ಪ್ರಬೋಧನೆ, ಪ್ರೇರಣೆ, ಉದ್ದೀಪನೆ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಕಾರಭಾರಕ್ಕೆ ಹವಣಿಸುವದಿಲ್ಲ.

ಚಿತ್ತದ ರಸಗಳಲ್ಲಿ ಅಬ್ಬರವಿರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವು ಉದ್ರಿಕ್ತದಶೆಯಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಅವು ನಿತ್ಯ ಹಾಗೂ ವಿಕೃತವೆಂದು ಎರಡು ರೂಪಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಒಂದರೊಳಗೊಂದು ತಳಕುಹೊಯ್ದು ಒಂದು ಬಗೆಯ ಕಾವರವನ್ನೆಚ್ಚಿಸುವವು. ಅಂತಲೇ ಅವುಗಳಿಗೆ ಭಾವೋದ್ರೇಕಗಳೆಂದೆನ್ನಲಾಗುವದು. ಬುದ್ಧಿಯ ಹತೋಟಿಯಿಂದ ಅಥವಾ ವಿವೇಕದ ನಿಯಂತ್ರಣದಿಂದ ರಸಗಳಿಗೊಂದು ಬಗೆಯ ಶಾಂತದಶೆಯು ಪಾಸ್ತವಾಗುವದುಂಟು. ಆದರೂ ಅಲ್ಲಿ ರಸನಿರ್ಮೂಲಿಯು ಬತ್ತಿ ಹರಿಗಡಿದ ಹಾಗೆ ತೋರುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಹೃದ್ಯಗನದ ವಿಕಾಸದಿಂದ ಶಾಂತ ದಶಾಪ್ರಾಪ್ತವಾದ ರಸಾನುಭೂತಿಯ ರೀತಿಯೇ ಬೇರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಉದ್ರೇಕವಿಲ್ಲ, ಸ್ವೇಣತೆಯಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಶಾಂತಿರಸವಿದೆ.

ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನಾನು ಚಿತ್ತದ ಕಡೆಗೆ ಬರುತ್ತೇನೆ. ಚಿತ್ತದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಸ್ತರಗಳಿವೆ. ಒಂದು ಭಾವನೆಗಳ (Emotions) ಸಲುವಾಗಿ ಮತ್ತೊಂದು ನಿಶ್ಚೇಷ್ಟಿತ ಸ್ಮೃತಿಗಾಗಿ (Passive memory)

ಕಂಡಂಥ, ಆಲೋಚಿಸಿದಂಥ, ಅನುಭವಿಸಿದಂಥ ವಿಷಯಗಳ ಮುದ್ರೆಗಳು ಚಿತ್ತದ ನಿಮ್ಮ ಸ್ತರದಲ್ಲಿ ಅಂಕಿತವಾಗಿ, ಜೀವವು ಈಗಿನ ದೇಹವನ್ನು ಬಿಡುವವರೆಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಉಳಿಯುವವು. ಅನಂತರದಲ್ಲಿಯೂ ಇವೆಲ್ಲ ಮುದ್ರೆಗಳು ಸೂಕ್ಷ್ಮದೇಹಗತವಾಗಿ ಜೀವನೊಂದಿಗೆ ಪರಲೋಕವನ್ನು ಸೇರುವವು. ಪುನಃ ಅವನು ಜನ್ಮಿಸುವಾಗ ಅವು ಮೂಲಾಧಾರದಲ್ಲಿ ಆಗೋಚರ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳಾಗಿ ಆತನೊಂದಿಗೆ

ಬರುವವು. (ಸ್ಮೃತಿಗಳು ಕರಗಿ ಸಂಸ್ಕಾರರೂಪವನ್ನು ಧರಿಸಿಸುವದ ರಿಂದಲೇ) ಜನರಿಗೆ ಪೂರ್ವಜನ್ಮಗಳ ಸ್ಮರಣೆಯಿರುವದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮೂಲಾಧಾರದೊಳಗಿರುವ ಕುಂಡಲಿನಿಯನ್ನು ಜಾಗೃತಗೊಳಿಸುವದರ ಮೂಲಕ ಅವುಗಳನ್ನು ಸ್ಮೃತಿಪಥಕ್ಕೆ ತರಬಹುದಾಗಿದೆ. ಬುದ್ಧಿಯಲ್ಲಿರುವ ಸಕ್ರಿಯ ಸ್ಮೃತಿಯ ಅಹವಾನ ಬರುವವರೆಗೆ ಅವು ಚಿತ್ತದಲ್ಲಿ ಆಗೋಚರ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ. ಆಮೇಲೆ ಅವು ಬುದ್ಧಿಯ ಕಡೆಗೆ ಅವಿರತವಾಗಿ (ಸಂಸ್ಕಾರರೂಪದಿಂದಲೇ) ಬರತೊಡಗುವವು. ಬಯಸದಿದ್ದರೂ ಪುನಃ ಪುನಃ ಬರುತ್ತಲೇ ಇರುವುದು ಅವುಗಳ ಪರಿಪಾಠವೇ ಆಗಿದೆ. ರೂಢಿಗೊಂಡ ವಿಚಾರ, ಕಲ್ಪನೆ, ಭಾವನೆ, ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅವು ಬರುತ್ತಿರುವವು. ಮನವೇ ಅವುಗಳ ಪುನರಾವರ್ತನದ ಕ್ಷೇತ್ರವಾಗಿರುವದರಿಂದ ಅದು ಸ್ತಬ್ಧವಾಗುವವರೆಗೆ ಯೋಗಿಗೆ ಇವೇ ಪ್ರಧಾನ ವಿಘ್ನಗಳು.

ಎರಡನೆಯ ಅಥವಾ ಮೇಲಿನ ಸ್ತರವು ಭಾವನೆಗಳದಾಗಿದೆ. ಭಾವನೆಗಳು (Emotions) ಚಿತ್ತದೆಡೆಗೆ ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯು ಕಳುಹಿಸಿದ ಆದರ ಕ್ರಿಯೆಗಳೇ ಆಗಿರುತ್ತವೆ. ಆಲ್ಲಿ ಅವು ಉದ್ದೀಪನ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಧರಿಸುತ್ತವೆ.

ಆದರಲ್ಲಿ ಮೂರು ವಿಭಾಗಗಳಿರುತ್ತವೆ. ವಿಚಾರೋದ್ದೀಪನ, ಭಾವೋದ್ದೀಪನ, ಕರ್ಮೋದ್ದೀಪನ. (Thought impulses, impulses of feeling, impulses of action)

ಮೊದಲನೆಯ ಪ್ರಕಾರದವುಗಳಿಗೆ ಸಹಜಾತ ಸ್ಫೂರ್ತಿ, ಪ್ರತಿಭೆ, ಗಭೀರದೃಷ್ಟಿ, ಅಂತರ್ಜ್ಞಾನ (Instincts, inspirations, insights, intuitions) ಮೊದಲಾದ ಹೆಸರುಗಳಿವೆ. ವಾಸ್ತವಿಕವಾಗಿ ಅವು ಸಹಸ್ರದಳದೊಳಗಿಂದ ಜೀವನು ಚಿತ್ತಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಿದ ಸಂದೇಶಗಳೇ ಆಗಿರುತ್ತವೆ. ಅವು ಬುದ್ಧಿಯ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬೀಳಲಾರದೆ ಸಾಗಿ ಬಂದು ಚಿತ್ತದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ಯಾವದಾದರೊಂದು ಹೊರಗಿನ ಅಥವಾ ಒಳಗಿನ ಸಂಘರ್ಷಣದಿಂದ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಯಿಂದ

ಹೊರಟಿದ್ದು ಬಂದು ಬುದ್ಧಿಗೆ ಆದೇ ವೇಗದಿಂದ ಅಪ್ಪಳಿಸುತ್ತವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವು ನೇರವಾಗಿ ವಿಜ್ಞಾನದಿಂದಲೇ ಹೊರಟು ಬುದ್ಧಿಯ ಕಡೆಗೆ ಬಂದ ಪ್ರತಿಭಾದಿಗಳೋ ಏನೋ ಎಂದೆನ್ನುವಂತೆ ಕಾಣಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.

ಆದರೆ ಅವುಗಳಿಗೆ ಭಾವನಾವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಬಣ್ಣವು ಬಳಿದುಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ, ಮೇಲಾಗಿ ಚಿತ್ತದಲ್ಲಿರುವ ಸ್ಮೃತಿಗಳೂ ಅಲ್ಲಿರುವ ಇನ್ನೂದ ಜಂಗುಳಿಯೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಏಕೈಕಗೊಳಿಸುವವಲ್ಲದೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ತರುವ ಕಲ್ಪನಾವ್ಯಕ್ತಿಯಿಂದ ಅವು ಏಪರಿತದಶಾಸ್ತ್ರಾಪ್ತವಾಗಿರುತ್ತವೆ.

ಶ್ರದ್ಧೆ, ಭಕ್ತಿ, ಬುದ್ಧಿವೈಭವ, ಕಾವ್ಯಪ್ರತಿಭೆ ಮುಂತಾದುದಾಗಿ ಕರೆಯಲ್ಪಡುವವುಗಳಲ್ಲಿ ಬಹುಭಾಗವು ಇದೇ ಮೂಲದಿಂದ ಉಗಮಿಸುತ್ತದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯಮಾನವನಿಗೆ ಇದು ಪ್ರಯೋಜನಕರವಾಗಿದೆ; ಪಶುಗಳಿಗೆ ಇದರ ಮಹತ್ವವು ಅತಿಶಯವಾಗಿದೆ; ಆದರೆ ಯೋಗಿಗೆ ಇದೊಂದು ಪ್ರತಿಬಂಧಕವೇ.

ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಭಾವನಾವ್ಯಕ್ತಿಗಳೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಡುವವುಗಳೇ ಭಾವೋದ್ವೀಪನಗಳು. ಭಾವನಾವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ನೈಸರ್ಗಿಕ ಅಥವಾ ತ್ರಿಕಾಲಾಬಾಧಿತವೆಂದೂ ಕ್ರಮವು ಅಥವಾ ವಿಕಾರಗಳೆಂದೂ ಎರಡು ಪ್ರಕಾರವಾಗಿವೆ. ಪ್ರೇಮವು ನೈಸರ್ಗಿಕವಾಗಿದೆ, ಅದು ಜ್ಞಾನಮೂಲದಿಂದ ಸಾಗಿಬರುತ್ತದೆ, ಕ್ರಮವಿಕಾಸ (Evolution) ದಲ್ಲಿ ಅದು ತಾಳಿಬಾಳುತ್ತದೆ; ತಿರಸ್ಕಾರವು ಪ್ರೇಮದ ವಿಕಾರವು, ಅದು ಅಜ್ಞಾನದಿಂದಂಟಾದ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯಾಗಲಿ ಏಕೈಕಿಯಾಗಲಿ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಧೈರ್ಯವು ತ್ರಿಕಾಲಾಬಾಧಿತ, ಭಯವು ವಿಕಾರ, ಸುಹೃದಯತೆಯು ಶಾಶ್ವತ; ಘೃಣಾ, ಶುಷ್ಕ ಸಹಾನುಭೂತಿ, ಪ್ರತಿರೋಧ, ಜುಗುಪ್ಸೆ ಮೊದಲಾದವುಗಳೆಲ್ಲ ವಿಕಾರಗಳು.

ನೈಸರ್ಗಿಕವೂ, ತ್ರಿಕಾಲಾಬಾಧಿತವೂ ಆಗಿರುವ ಪ್ರೇಮ, ಧೈರ್ಯ, ದಯಾ, ಸತ್ಯ, ಉದಾರಮನೋರಥ ಮೊದಲಾದವುಗಳೆಲ್ಲ

ಧರ್ಮವಾಗಿವೆ; ಬೇರೆಯವುಗಳು ಅಧರ್ಮವಾಗಿವೆ. ಈ ಧರ್ಮ ಧರ್ಮವಿವೇಚನೆಯು ತ್ರಿಕಾಲಾಬಾಧಿತವಾದ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಿಂದ ಮಾಡಿದ್ದೇ ಹೊರತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಅಥವಾ ಲೌಕಿಕ ವಿಚಾರದಿಂದಾಗಿ, ಸಾಮಯಿಕ ಧರ್ಮಧರ್ಮ ವಿಚಾರದಿಂದಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಅಧರ್ಮದ ಅಗತ್ಯವೂ ಯಾವಾಗಲೂ ಇದೆ, ಅಪರಿಣತಿಯಿಂದ ಪರಿಣತಿಗೆ ಅಥವಾ ನೀಚದಿಂದ ಸರ್ವೋಚ್ಚತರ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಹೋಗುವದಕ್ಕೆ ಅದು ಪೂರ್ವಸಿದ್ಧತೆಯು ಪಥವಾಗಿದೆ.

ಯೋಗಿಯು ಏಕಾರಗಳನ್ನು ಹೊಡೆದೋಡಿಸಬೇಕಾಗಿದೆಯೇ ಹೊರತು ಸನಾತನ ಧರ್ಮಗಳನ್ನಲ್ಲ.

ಉದ್ದೀಪನೆಯ ಮೂರನೆಯ ಪ್ರಕಾರವೆಂದರೆ ಕರ್ಮೋದ್ಧೀಪನವು. ಆದರೆ ಅಸ್ತಿತ್ವವು ಮಾನವನ ರಾಜಸಿಕ ಏಕಾಸಕ್ತಿ ಸಂಬಂಧಿಸಿ ಚಿತ್ತದಲ್ಲಿ ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿ ಸಜ್ಜಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಶುದ್ಧ ರಾಜಸಿಕ ಮನುಷ್ಯನು ವಾಸನೆ ಇಲ್ಲವೆ ಭಾವನೆ ಇವೆರಡರಲ್ಲಿ ಯಾವದಾದರೊಂದು ಶಕ್ತಿಯ ಹೊರತು ಸುಲಭವಾಗಿ ಕರ್ಮೋದ್ಯತನಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಪ್ರೇಮ, ತಿರಸ್ಕಾರ, ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆ, ರೋಷ ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಆತನನ್ನು ತಟ್ಟಿ ಎಚ್ಚರಿಸುತ್ತಿರಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಆತನು ಕಾರ್ಯ ಪರನಾಗಲಾರನು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಕಾರ್ಯಪರನಾದರೂ ಅದು ನಿಸ್ತೇಜವಾಗಿ ಮಾತ್ರ. ಆತನಿಗೆ ವಾಸನಾರಹಿತವಾದ ಮತ್ತು ಭಾವನಾವೃತ್ತಿಯ ಬಂಧನಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕದ ಶುದ್ಧಕಾರ್ಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯೆಂಬುದರ ಅರ್ಥವೇ ತಿಳಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಭಾವನಾವೃತ್ತಿಗಳು ಆತನ ಸ್ವಭಾವಕ್ಕೆ ಬಣ್ಣವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕೊಡುತ್ತಲಿರಬಹುದು. ಪರಿಪಾಠಿಯಿಂದ ಆತನು ಪ್ರೇಮ, ಧೈರ್ಯ, ಗೌರವ, ಸತ್ಯತರ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆ, ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ಮೊದಲಾದ ಅನುಭೂತಿಗಳಿಂದೊಡಗೂಡಿದವನಾಗಿರಲೂ ಬಹುದು; ಆದರೆ ಎಂಥ ಉದಾರತರವಾದ ವೈಯುಕ್ತಿಕ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಿಂದಲೂ ಕೂಡ ಕಾರ್ಯ ಪರನಾಗಕೂಡದು. ವಿಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿರುವ ಪುರುಷನೊಡನೆ ನೇರವಾದ

ಸಂಬಂಧವುಳ್ಳ ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಬಂದ ಪ್ರೇರಣೆಗೆ ವಿಧೇಯನಾಗಿ ಕರ್ಮಪರನಾಗತಕ್ಕದ್ದು. ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯು ಏಕೆ ಆ ವಿಶಿಷ್ಟ ಪಥದಲ್ಲಿ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಅರಿತುಕೊಂಡು, ತನ್ನ ಸ್ವಭಾವಕ್ಕೆ ಸಂಗತವಾಗಿರುವ ಭಾವನಾವೃತ್ತಿಗಳಿಂದ ಕರ್ಮವನ್ನು ಉಜ್ವಲಗೊಳಿಸುತ್ತ ಕಾರ್ಯಪರನಾಗತಕ್ಕದ್ದು.

ಆದರೆ ಬುದ್ಧಿಯಾಗಲಿ ಭಾವನಾವೃತ್ತಿಯಾಗಲಿ ನೇರವಾಗಿ ಆತನ ಕರ್ಮವನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಕೂಡದು. ಅಥವಾ ಅದಕ್ಕೆ ಆಡ್ಡ ಬರಲಿಕ್ಕಾಗದು. ಬುದ್ಧಿಯು ವಿಚಾರದ ಸಲುವಾಗಿಯೂ ಚಿತ್ತವು ಭಾವನಾವೃತ್ತಿಯ ಸಲುವಾಗಿಯೂ ಇವೆ. ಶುದ್ಧಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯದೊಂದಿಗೆ ಅವುಗಳೆಲ್ಲೊಂದರದೂ ಏನೂ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲ.

ಬೌದ್ಧಿಕ ಅಸುರನು ತನ್ನ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ತನ್ನ ತರ್ಕ ಇಲ್ಲವೆ ತನ್ನ ಆದರ್ಶಾನುಸಾರವಾಗಿ ನಿರ್ಧರಿಸುವನು; ಭಾವನಾವೃತ್ತಿಯ ಅಸುರನು ತನ್ನ ಅನುಭೂತಿಗಳಿಂದ ಅದನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವನು. ಆದರೆ ಶುದ್ಧನು ವಿಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿರುವ ದೈವೀಸತ್ಯೆಯಿಂದ ಸಾಗಿ ಬರುವ ಸರ್ವೋಚ್ಚ ಪ್ರೇರಣಾನುಸಾರವಾಗಿ ಕರ್ಮನಿರ್ಧಾರಣವನ್ನು ಮಾಡುವನು. ಜನರು ಯಾವಾಗಲೂ ಆದೇಶವೆಂದು ಅನ್ನುತ್ತಿರುವುದು ಇದೇ. ಈ ಬಗೆಯ ಆದೇಶಗಳು ಬರುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಶುದ್ಧನಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ನಂಬುಗೆಯಿರುವುದು. ಅಶುದ್ಧನೋಗಿಯು ಯಾವಾಗಲೂ ತನ್ನ ಸ್ವಂತದ ಸಿದ್ಧಾಂತ, ಕಲ್ಪನೆ, ಭಾವನೆಗಳನ್ನೇ ವಾಸನೆಯನ್ನು ಸಹ-ಆದೇಶವೆಂದು ಭ್ರಮಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಆದುದರಿಂದ ಯೋಗಿಯು ಮಾಡಬೇಕಾದುದೇನೆಂದರೆ ಚಿತ್ತದ ನಿಮ್ಮಸ್ತರದ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಅಥವಾ ಪುರಾತನ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು, ಹಿಂದಿನ ನನ್ನ ಉಪನ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಬಣ್ಣಿಸಿದಂತೆ ಮನವನ್ನು ನಿಶ್ಚಲಗೊಳಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಕಿತ್ತಿಹಾಕಬೇಕು; ಸಹಜಾತ ಬುದ್ಧಿ (Instinctive thought) ಅಥವಾ ವಿಚಾರೋದ್ದೀಪನವನ್ನೂ ಅದೇ ಉಪಕರಣದಿಂದಲೇ ಕಿತ್ತಿಹಾಕಬೇಕು; ಉದ್ದೀಪನಗಳನ್ನು ಸ್ತಬ್ಧಗೊಳಿಸುವದಕ್ಕೂ ಭಾವನಾವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಶುದ್ಧಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಸಂಕಲ್ಪ ಶಕ್ತಿಗೆ ಅನುವು

ಮಾಡಿಕೊಡುವುದರ ಮೂಲಕ ಭಾವನಾವೇಗದಿಂದ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುವ ಪರಿಪಾಠವನ್ನು ಕಿತ್ತಿಹಾಕತಕ್ಕದ್ದು. ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲೋಲಕಲ್ಲೋಲವನ್ನೆಬ್ಬಿಸುವ ಭಾವನೆಗಳ ಹಾಗೂ ವಿಕಾರಗಳ ಮೂಲಕ ಅಂಧಭಾವದಿಂದ ಹೊರಡುವ ಮಾತುಗಳನ್ನೂ, ಕೃತಿಗಳನ್ನೂ ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯಿಂದ ನಿರೋಧಿಸತಕ್ಕದ್ದು.

ಭಾವನಾವೃತ್ತಿಯು ಆಗ ಶಾಂತವಾಗುವದು. ಪ್ರಚಂಡವಾಗಿ ಅಲ್ಲೋಲಕಲ್ಲೋಲ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸಾಗರದ ತೆರೆಯು ಸಾಗರದೊಳಗೇ ಸ್ತಬ್ಧವಾಗುವಂತೆ ಭಾವನೆಗಳು ಶಾಂತದಶಾಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿ ಅಲೆದಾಡುವ ರೂಢಿಗೆ ಬರಬೇಕು. ಕರ್ಮಪ್ರವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ತೃಪ್ತಿಯನ್ನು ಹುಡುಕಲೆಳೆಸದೆ, ಜೀವನವನ್ನಾಗಲಿ ಆದರ್ಶವನ್ನಾಗಲಿ ಆಳುವುದಕ್ಕೆ ಹಾರೈಸದೆ ಕೇವಲ ಅಸ್ತಿತ್ವಮಾತ್ರದಲ್ಲಿಯ ಸಂತೃಪ್ತಿಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವ ಅಂಧ ಶಾಂತತರಂಗಗಳೇ ಶುದ್ಧೀಕರಣಹೊಂದಿದ ಭಾವನಾವೃತ್ತಿಗಳು. ಮೇಲಕ್ಕೆ ಬುದ್ಧಿಯತನಕ ಏರಿ ಹೋಗಿ ವಿಚಾರ ಹಾಗೂ ಆಶಯಗಳನ್ನು ಹರಿತಗೊಳಿಸುವ ಹಾಗೂ ಹೊರಗಡೆಗೆ ವಾಣಿ ಮತ್ತು ಕರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುವ ಭಾವನಾವೃತ್ತಿಗಳು ಆಶುದ್ಧ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳಾಗಿವೆ.

ಚಿತ್ತಸ್ಥ ಭಾವನಾವೃತ್ತಿಗಳು ಕೇವಲ ರಸಭೋಗಾರ್ಥವಾಗಿ ಮಾತ್ರವೇ ಇವೆಯೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿಯುತ್ತೇನೆ. ಕರ್ಮವು ಸರ್ವೋಚ್ಚವಾದೊಂದು ತತ್ವಕ್ಕೆ ಅಧೀನವಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದು.

ಪುನಃ ಹೇಳುವದೇನೆಂದರೆ ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯೇ ಹೃದಯವನ್ನು ಶುದ್ಧಗೊಳಿಸತಕ್ಕದ್ದು, ಆಳತಕ್ಕದ್ದು ಹಾಗೂ ಅಭಿಸವೀಕರಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ಜ್ಞಾನವು ಮೊದಲಿಗೇ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲವಾಗಿದ್ದರೆ ಹಾಗೂ ಮನವು ಶಾಂತವಾಗಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರವೇ ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಗೆ ಇದನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಉತ್ತಮವಾದ ಸಂದರ್ಭವು ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಶಾಂತಮನವೊಂದಾದರೆ ಹೃದಯ ಶುದ್ಧಿಯು ಸುಲಭವಾಗಿಬಿಟ್ಟಿತೆಂದೇ ಆದರ ಅರ್ಥ.

೨ ಪ್ರಾಣ

ಪ್ರಕರಣೋಪಕ್ರಮಣಿಕೆ:—

ಮನ, ಪ್ರಾಣ, ದೇಹ (*Mind, Life, Body*) ಅಥವಾ ಮಾನಸಾತ್ಮಕ, ಪ್ರಾಣಾತ್ಮಕ, ಭೌತಿಕ (*Mental, Vital, Physical*) ಎಂದು ನಮ್ಮ ಜಾಗೃತ ಪ್ರಜ್ಞೆಯು ಮೂರು ಸ್ತರಗಳುಳ್ಳದ್ದಾಗಿದೆಯಷ್ಟೆ? ಬುದ್ಧಿ, ಮನ, ಚಿತ್ತ, ಪ್ರಾಣ, ದೇಹ ಎಂಬಿವೈದೂ ಮೇಲ್ಪ್ರಾಣಿಸಿದ ಮೂರರಲ್ಲೇ ಅಡಕವಾಗಿವೆಯೆಂಬುದೂ ತಿಳಿದ ವಿಷಯವೇ.

ಮನ-ಪ್ರಾಣ-ದೇಹಗಳೆಂಬೀ ತ್ರಯಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣ ದಿಂದಲೇ ಸಮಸ್ತ ಪ್ರಾಣಕೋಟಿಗೆ ಜಡಜಗತ್ತಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನದೊಂದು ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿದೆ. ಪ್ರಾಣ ವಿಲ್ಲದೆಲ್ಲ ಜಡ; ಜಡವಲ್ಲದ್ದೆಲ್ಲ ಪ್ರಾಣ. ಪ್ರಾಣದ ಮಹತ್ವ ಇಷ್ಟಿದೆ. ಪ್ರಾಣವಿಲ್ಲದಲ್ಲಿ ಜೀವನವಿಲ್ಲ. ಜೀವನ ವಿಲ್ಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣವಿಲ್ಲ. ಪ್ರಾಣಕ್ಕೂ ಜೀವನಕ್ಕೂ ಇಷ್ಟು ಸಂಬಂಧ. ಜನನ ಮರಣ ರಾಹಿತ್ಯವೆ ಮುಖ್ಯ ಲಕ್ಷಣ ವಾಗಿರುವ ಪುರಾತನರ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಪರಿತ್ಯಜಿಸಿ ಕೇವಲ ವಾಗಿ ಜೀವನದ ಧೈವೀ ಸಮೃದ್ಧಿಯನ್ನೇ ಧೈಯವಾಗಿ

ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವ ಪೂರ್ಣಯೋಗದಲ್ಲಿ ಬಾಳುವೆಯ ಪ್ರಧಾನಕ್ಷೇತ್ರವಾಗಿರುವ ಪ್ರಾಣದ ಪೂರ್ಣತೆಗೂ ಶುದ್ಧಿಗೂ ಅತ್ಯಂತ ಮಹತ್ವವಿರಲೇಬೇಕಷ್ಟೆ?

ಒಂದು ರೀತಿಯಿಂದ ಪ್ರಾಣವೇ ಶಕ್ತಿಯ ಬಾಹ್ಯ ಸ್ವರೂಪವು. ವಿಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಅಭಿನ್ನವಾಗಿರುವ ಶಕ್ತಿ-ಜ್ಞಾನಗಳೇ ಕೆಳಗಿನ ಜಡ ಆವರಣದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಭಾಗವಾಗಿ ಪ್ರಾಣ-ಬುದ್ಧಿಗಳೆಂದೆನಿಸಿಕೊಂಡವು. ೧ ಸತ್, ೨ ಚಿತ್, ೩ ಆನಂದ; ೧ ಜ್ಯೋತಿ, ೨ ಶಕ್ತಿ, ೩ ಶಾಂತಿ; ೧ ಸತ್ಯ ೨ ರಜ, ೩ ತಮ. ಈ ತ್ರಯಿಗಳು ಒಂದರದೇ ಕೆಳ ಕೆಳಗಿನ ರೂಪಗಳು. ಕೊನೆಯ ಸತ್ಯ ರಜ ಸ್ತಮಗಳ ಘನರೂಪಗಳೇ ಬುದ್ಧಿ-ಪ್ರಾಣ-ಅನ್ನಗಳು. ೧ ಸತ್, ಜ್ಯೋತಿ, ಸತ್ಯ; ೨ ಚಿತ್, ಶಕ್ತಿ, ರಜ; ೩ ಆನಂದ, ಶಾಂತಿ, ತಮ ಈ ಗುಂಪುಗಳು ಗುಣಸಾಮ್ಯತೆಯುಳ್ಳವುಗಳಾಗಿವೆ. ಅರ್ಥಾತ್ ಪ್ರಾಣವು ರಜೋಗುಣದ ನೆಲೆವೀಡು. ರಜೋ ಗುಣದಿಂದಲೇ ಸಮಸ್ತ ರಚನಾಪ್ರಪಂಚ. ಪೂರ್ಣಯೋಗವು ಜಾಗತಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸ್ವರ್ಗೀಯ ರಚನೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಜ್ಞಾಬದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನವ ನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕೆ ಉಪಯುಕ್ತವಾಗುವಂತೆ ಅದರ ಆಯುಧವನ್ನು ಅಂದರೆ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಹರಿತಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಅದಕ್ಕೆ ನಿರ್ವಾಹವೇ ಇಲ್ಲ.

ಈಗೊಂದು ಶತಮಾನದಿಂದಲೂ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ತತ್ವಜ್ಞಾನವೆಲ್ಲಾ ಇದೇ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಓಡತೊಡಗಿದೆ. “ ಶಕ್ತಿ ಬೇಕು ಶಕ್ತಿ ” ಎಂಬುದು ಅವರ ಕೂಗು. ಆದರೆ ಅವರು ಪ್ರಾಣಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಬಲಪಡಿಸಬೇಕೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಗುರು ಅರವಿಂದರಿಗೂ ಇವರಿಗೂ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಭೇದ ಬರುತ್ತದೆ. ಯೋಗೀಶ್ವರ ಅರವಿಂದರು ವಿಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿರುವ ಅಘಟಿತ ಘಟನ ಪಟೀಯಸೀ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡು ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಣಶಕ್ತಿಯು ಅವಿರೋಧವಾಗದಂತೆ ಎರ್ಪಾಟು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ವಿಧಿಸುತ್ತಾರೆ. ವಿಜ್ಞಾನಶಕ್ತಿಯೂ ಪ್ರಾಣಶಕ್ತಿಯೂ ಅಭಿನ್ನದಶಾಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವವರೆಗೆ ಪ್ರಾಣದ ಕೆಳಗಿರುವ ಭೌತಿಕದಲ್ಲಿ ಚಿರಸ್ಥಾಯಿಯಾದ ಯಾವ ಪರಿವರ್ತನವನ್ನೂ ಉಂಟುಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವರು ನಿರ್ಧಾರವಾಗಿ ಘೋಷಿಸುತ್ತಾರೆ.

“ ವುಯಿಲ್‌ಪಾವರ್ ” *Will-power* (ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿ) ಎಂಬ ಮಾತು ಈಗ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಕೇಳಬರುತ್ತದೆ. ಗುರು ಅರವಿಂದರ ಪ್ರಸ್ತುತ ಗ್ರಂಥದ ಘೋಷಣೆಯೂ ಅದೇ ಆಗಿದೆ. ಆದರೆ ರೂಢಿಯಲ್ಲಿರುವುದರ ಅರ್ಥವೂ ಇವರ ಅರ್ಥವೂ ಭಿನ್ನಭಿನ್ನವಾಗಿವೆ. “ ಈ ವುಯಿಲ್‌ಪಾವರ್ ” ಎಂಬುದು ಒಟ್ಟಾರೆ ಶಕ್ತಿಯೆಂಬುದರದೇ

ಒಂದು ರೂಪವಾದರೂ ಅದು ಮಾನವನ ಸಮಸ್ತ ಆಧಾರದೊಳಗೆ ಎಲ್ಲೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಾಣಶಕ್ತಿ, ಮಾನಸಶಕ್ತಿ, ಆತ್ಮಶಕ್ತಿ (*Vital will, mental will, spiritual will*) ಎಂದು ಅದು ವಿವಿಧವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅದಮ್ಯುಖತ್ವಾವೇ ಪ್ರಾಣಶಕ್ತಿ, ಬೌದ್ಧಿಕ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸವೇ ಮಾನಸಶಕ್ತಿ, ತಪೋಬಲವೇ ಆತ್ಮಶಕ್ತಿ. ಸಾಶ್ಚಾತ್ಯರು ಪ್ರಾಣಶಕ್ತಿ ಹಾಗೂ ಮಾನಸ ಶಕ್ತಿಯ ಭಕ್ತರು. ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದರು ತಪಶ್ಚಕ್ತಿಯ ಡಂಗುರಿಗರು. ದೇವಾಧಿದೇವನು ಯಾವ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸುವನೋ ಆತನ ಆ ದಿವ್ಯಸಂಕಲ್ಪವೇ ಮಾನವನ ವಿಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ತಪಶ್ಚಕ್ತಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಂತಲೇ ಇದಕ್ಕೆ “ ಸಂಕಲ್ಪ ಶಕ್ತಿ ”ಯೆಂದೂ ಉಪನಿಷತ್ತಿನ ಋಷಿಗಳ ವಾಣಿಯಲ್ಲಿ “ ಕೃತುಶಕ್ತಿ ”ಯೆಂತಲೂ ಅನ್ನಲಾಗುವದು.

ಗುರುದೇವನ ಗಂಭೀರ ಘೋಷಣೆಯಿದು:—
 “ ನಿಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಗೆ ತೊಡಕೆನಿಸುವಂತೆ ತೋರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧವಾಗಿ ಕಾಣುವ ಎರಡು ವಿಧದ ಮಿಸುಕುಗಳು ಒಂದೇ ಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಎರಡು ತುದಿಗಳಾಗಿದ್ದು ಪ್ರಸ್ತುತದಲ್ಲಿ ಅವು ಪರಸ್ಪರ ಭಿನ್ನತಾ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿದ್ದರೂ ನಾವು ಭರವಸ ಪಡುತ್ತಿರುವಂತೆ

ಜೀವನಶಕ್ತಿಯು (*Life power*) ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪೂರ್ಣ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲವಾದರೆ, ಸಿದ್ಧತಾಪ್ರಾಪ್ತವಾದರೆ, ರೂಪಾಂತರಿತವಾದರೆ ಪುನಃ ಅವು ಕಲೆತು ಬಿಡಬಲ್ಲವು. ದೈವೀ ಶಕ್ತಿಯು (*Divine power*) ಜಡಜಗತ್ತು ಹಾಗೂ ಭೌತಿಕ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಮೇಲೆ ನಡಿಸಲಿರುವ ಸಕಲಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಣಸ್ಥ ಜೀವನಶಕ್ತಿಯು (*Life force in the vital*) ಅಪರಿಹಾರ್ಯವಾದ ಆಯುಧವಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ದೈವೀಶಕ್ತಿಗೆ ಯಾವಾಗ ಈ ಪ್ರಾಣವು ರೂಪಾಂತರಿತವೂ ಪರಿಶುದ್ಧವೂ ಬಲಿಷ್ಠವೂ ಆದ ಆಯುಧವಾಗುವದೋ ಆಗ ಮಾತ್ರವೇ ದೈವೀಜೀವನವು ಶಕ್ಯವಾಗಬಲ್ಲದು. ಆಗ ಮಾತ್ರವೇ ಭೌತಿಕ ಪ್ರಕೃತಿಯ ವಿಜಯಿ ರೂಪಾಂತರವೂ, ಬಾಹ್ಯಜಗತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಅಬಾಧಿತ ಹಾಗೂ ಪರಿಪೂರ್ಣ ದೈವೀಕ್ರಿಯೆಯೂ ಸಂಭವಿಸಬಲ್ಲವು. ಸದ್ಯದ ನಮ್ಮ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಂದ ಇಂಥ ಯಾವ ಕೃತಿಯೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.....ಆದರೆ ಒಂದು ಮಾತು ಯಾವಾಗಲೂ ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿಡುವಂತಹದಾಗಿದೆ, ಅದೇನೆಂದರೆ—ಮಾನವನ ಪ್ರಾಣಾತ್ಮಕ ಸತ್ತೆಯೂ, ಜೀವನಶಕ್ತಿಯೂ ದೈವೀಜ್ಯೋತಿಯಿಂದ ಎಷ್ಟು ಅಗಲಿ ಬಿಟ್ಟಿರುವವೆಂದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಯಾವದಾದರೂ ಒಂದು ದೈವೀ ಅಥವಾ ಅದೈವೀ ಶಕ್ತಿಯು (*Divine or undivine*) ಆಕ್ರಮಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಿದೆ..... ವೃದ್ಧಿಂಗತವಾದ

ಪ್ರಾಣಬಲವು ದೇವತಾಶಕ್ತಿಗಳಿಗಾಗಲಿ ಆಸುರಿಕ ಶಕ್ತಿಗಳಿಗಾಗಲಿ ಆಯುಧವಾಗುವ ಸಂಭವವು ಸರ್ವದಾ ಇರುತ್ತದೆ. ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಯಿಯಾದ ಮಧ್ಯವರ್ತೀ ನಿಯಂತ್ರಣವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅದರ ಕ್ರಿಯೆಯ ಈ ಪ್ರತಿ ಯೋಗೀ ಶಕ್ತಿಗಳ ಸಮ್ಮಿಶ್ರಣದಿಂದ ಗೊಂದಲಕ್ಕಿಟ್ಟು ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಬಗೆಯ ಕ್ರಮವಿಲ್ಲದ ಹೊಯ್ದಾಟದಲ್ಲಿ ಅದು ಈಗೊಂದನ್ನೂ ಆಗೊಂದನ್ನೂ ಆರಾಧಿಸತೊಡಗಬಲ್ಲದು. ಆದುದರಿಂದ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ವಿಪುಲ ಪ್ರಾಣಶಕ್ತಿಯು ಕ್ರಿಯಾಶೀಲವಾಗುವದಿಷ್ಟೇ ಏನೂ ದೊಡ್ಡ ಮಾತಲ್ಲ. ಅದು ಸರ್ವೋಚ್ಚ ಪ್ರಜ್ಞೆಯೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿತವಾಗಬೇಕು; ಸತ್ಯವಾದ ನಿಯಂತ್ರಣಕ್ಕೆ ಅರ್ಪಿತವಾಗಬೇಕು; ದೈವೀ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಅದು ಅಧೀನವಾಗಲಿಕ್ಕೆಬೇಕು.... ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಪ್ರಾಣಬಲವು ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಏನೂ ಗತಿಗಾಣಲಾರದು.”

ನಾನು ಇದನ್ನು ಪ್ರಾಣದ ಕಡೆಗೆ ಬರುವೆ. ಆದೂ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಬಲು ಅಥವಾ ಚೇತನದ ವಸ್ತುವಾಗಿದ್ದು ಸೂಕ್ಷ್ಮದೇಹದೊಳಗೆ ಮನ ಹಾಗೂ ಚಿತ್ತದ ಕೆಳಗಡೆಗೆ ಇರುತ್ತದೆ; ಸ್ಥೂಲದೇಹದಲ್ಲಿ ನಾಭಿಗೆ ಸಂಯೋಜಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಅದರಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮಪ್ರಾಣ ಹಾಗೂ ಸ್ಥೂಲಪ್ರಾಣಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ನಾವು ವಿವೇಚಿಸಲುಬೇಕು. ಮೊದಲಿನದು ಯೋಗಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ವಿಧಿಸಿದಂತೆ ಸೂಕ್ಷ್ಮದೇಹದ ಮಜ್ಜಾತಂತುಮಂಡಲದೊಳಗೆ

(Nervous system) ಸಂಚರಿಸುತ್ತಿರುತ್ತದೆ; ಕೊನೆಯದು ಸ್ಥೂಲ ದೇಹದ ಮಜ್ಜಾತಂತುಮಂಡಲದೊಳಗೆ. ಇವೆರಡೂ ನಿಕಟವಾಗಿ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧಿತವಾಗಿದ್ದು ಯಾವಾಗಲೂ ಒಂದರ ಮೇಲೊಂದು ಕಾರ್ಯವನ್ನೆಸಗುತ್ತವೆ.

ಪ್ರಾಣವು ಭೌತಿಕ ಹಾಗೂ ಮಾನಸಿಕ ಮಾನವನ ಮಧ್ಯಸ್ಥ ಕೀಲಕವಾಗಿದೆ. (ಆರ್ಥಾತ್-ಮನ ಹಾಗೂ ಸ್ಥೂಲ ಇವೆರಡರ ಬೆಸಿಗೆಯನ್ನು ಮಾಡುವಂತಹದಾಗಿದೆ.) ಆದರೆ ಯೋಗಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೂ ಯುರೋಪಿಯನ್ನರ ಭೌತಿಕಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೂ ಯೋಗ ತಾಳುವೋಳು ಹಾಕುವುದಕ್ಕೆ ಹಾಗೂ ಯೌಗಿಕ ನಾಡಿಗಳನ್ನೂ ಚಕ್ರಗಳನ್ನೂ ಸ್ಥೂಲದೇಹದಲ್ಲಿ ಪರಿಶೋಧಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವವರ ತಪ್ಪು ತಡಪರಿಕೆಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ನಾನಿಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅವು ಇಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ಲಭಿಸಲಾರವು. ಸ್ಥೂಲದೇಹದ ಮಜ್ಜಾತಂತುಮಂಡಲ ದಲ್ಲಿ ಚಕ್ರಗಳಿಗೆ ಸರಿಹೊಂದುವಂಥ ಕೆಲವು ಸಂವಾದೀ ಕೇಂದ್ರಗಳಿ ದ್ದುದೇನೋ ನಿಜ. ಹಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಹಠಯೋಗದ ಅಸ್ತಿತ್ವವೇ ಉಂಟಾಗುವುದು ಅಶಕ್ಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೂ ಈ ಕೇಂದ್ರಗಳು ಚಕ್ರಗಳಲ್ಲ.

ಯುರೋಪಿಯನ್ನರು ಜ್ಞಾನದ ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತದ ಶಾಖೆಯಲ್ಲಿ ತಜ್ಞರಿದ್ದಾರೆ. ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವರಿಂದ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ನೀವು ಅನುಮಾನಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ದೇವನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಸರ್ವೋಚ್ಚ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಅವರ ಶಕ್ತಿಗೆ ಅಡಿವೆರಗು ಮಾಡಬೇಡಿರಿ. ಅದರಿಂದ ನೀವು ಅತ್ಯಂತ ಭಯಾನಕವಾದ ಗೊಂದಲವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹುಟ್ಟಿಸಬಿಡುವಿರಿ. ಮೊದಲಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಸರ್ವೋಚ್ಚ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ವಿಕಾಸ ಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಆಮೇಲೆ ಅವರ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಅಭ್ಯಸಿಸಿರಿ. ಆಗ ಅವು ತಮ್ಮ ನಿಜಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಕೊಳ್ಳುವವು.

ಮುಖ್ಯತಃ ನಾನು ಲಕ್ಷ್ಮಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಕುರಿತು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಸ್ಥೂಲಪ್ರಾಣದ ಸಂಬಂಧವು ಅಂತಃಕರಣಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅನ್ನಂ ಅಥವಾ ಭೌತಿಕದೊಡನೆ ಇರುವುದು. ಆದುದರಿಂದ ನಾನು 'ಅನ್ನಂ' ಎಂಬುದರ ಜೊತೆಗೆ ಇದರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವೆನು.

ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಪ್ರಾಣವು ವಾಸನಾಕ್ಷೇತ್ರವಾಗಿದೆ. ಯೋಗಿಗೆ ಅದರ ಶುದ್ಧೀಕರಣದ ಮಹತ್ವವು ಇಷ್ಟೇ ಇದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬಾರದು. ವಾಸನಾಮುಕ್ತರಾಗುವವರೆಗೆ ಯಾವುದನ್ನೂ ನೀವು ಮುಗಿತಾಯ ಗೊಳಿಸಿದಂತಾಗಲಾರದು. ಅಂತಲೇ ಗೀತೆಯು “ವಾಸನೆಯನ್ನೋಡಿಸು” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದು ಮನವನ್ನು ಸ್ವಬ್ಧಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಭಾವನಾವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಶುದ್ಧಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸುವುದನ್ನು ನೀವು ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳುವವರೆಗೆ ವಾಸನೆಯನ್ನು ಎಷ್ಟೂ ಹೊಡೆದೋಡಿಸಲಾರಿರಿ.

ನೀವು ಅದನ್ನು **ಸಂಯಮ**ದಿಂದ ಹಿಡಿಸಬಹುದು; ಅಥವಾ **ನಿಗ್ರಹ**ದಿಂದ ದಂಡಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಕೊನೆಗೆ ಇದು ನಿಷ್ಟಯೋಗ ಬಕ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅದು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವುದು. “ಪ್ರಕೃತಿಂ ಯಾಂತಿ ಭೂತಾನಿ ನಿಗ್ರಹಃ ಕಿಂ ಕರಿಷ್ಯತಿ?” ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಪ್ರಕೃತಿಯ ಬೆನ್ನುಹಿಡಿದು ಸಾಗುತ್ತಿರುವವು, ಆದ್ದರಿಂದ ಬಲಾತ್ಕಾರದ ಪ್ರಯೋಜನವೇನು? ಆದರೆ ಇಷ್ಟು ಹೇಳಬಹುದು— ಅದರಿಂದ ತಾತ್ಕಾರ್ಯಕ ಫಲವು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಆದರೂ ನಿಗ್ರಹಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ವಾಸನೆಗಳು ಸೇಡುತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವರೆಗೆ ಮುಂಚಿನದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಉಗ್ರತೆಯಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವವು. ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನ ಮೈಯೊಳಗಿಂದ ಒಂದು ದೆವ್ವವನ್ನು ಹೊರಗೆ ಹೊರಡಿಸಲು ಅದು ತನಗಿಂತ ಕೆಟ್ಟವುಗಳಾದ ಎಳು ದೆವ್ವಗಳೊಂದಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದಿತೆಂದು ಕ್ರಿಸ್ತನು ಹೇಳಿದ ಸಾಮ್ಯದ ಅರ್ಥವೂ ಇದೇ ಆಗಿದೆ.

ಯಾಕೆಂದರೆ ವಸ್ತುಗಳ ಪ್ರಕೃತಿಯೇ ಹಾಗಿದೆ. ಅದು ಪಲ್ಲಟಿಸಲಿಕ್ಕಾಗದ ಪ್ರಕೃತಿಯೇ ಆಗಿದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅಶುದ್ಧ ಭಾವನಾ ವೃತ್ತಿಯು ವಾಸನೆಯ ಹಿಂದೆ ಉಗ್ಗಡಿಸುತ್ತಿರುವುದುಂಟು, ಅಶಾಂತ ಮನವು ಹಿಂದಿರುಗಿಬಂದ ವಾಸನೆಗೆ ತಂಗಲು ಸ್ಥಳವನ್ನೀಯುವುದುಂಟು; ಮತ್ತು ಅಪ್ರಕಾಶಿತ ಬುದ್ಧಿಯು ಅದರ ಬೀಜವನ್ನು ಒಳನೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಪ್ರಥಮ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿಯೇ ಅದನ್ನು ಮೊಳೆಯಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಿರುವುದುಂಟು. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಮಸ್ತ ಅಂತಃಕರಣವು ಶುದ್ಧವಾಗದಿದ್ದರೆ, ಅಥವಾ ನೂತನಹೃದಯವನ್ನೂ ನೂತನಬುದ್ಧಿಯನ್ನೂ ನೀವು ಸಂಪಾದಿಸದಿದ್ದರೆ ವಾಸನೆಯನ್ನು ನೀವು ಕಿತ್ತಿಹಾಕಲಾರಿರಿ; ಅದು ಹಿಂದುರುಗಿ ಬಂದು ಉಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಪ್ರಕಾಶಿತ ಬುದ್ಧಿಯು ಬಲಪಟ್ಟ ಸಂಕಲ್ಪ ಶಕ್ತಿಯ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಬೆಳಗಿಸಿದರೆ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಶುದ್ಧ ಹೃದಯದ ಬೆಂಬಲವುಂಟಾದರೆ ಆಗ ಅದು ವಾಸನೆಯನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮಪ್ರಾಣದಲ್ಲಿ ಕೆಡಹಿ, ಅಲ್ಲಿ ಅದರ ಸ್ವಸ್ಥಾನದೊಳಗೆ ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕುತ್ತದೆ. ಆಗ ಅದು ನಿಶ್ಚಿಷವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಬಲ್ಲದು.

ನಿಶುದ್ಧಬುದ್ಧಿಯುಂಟಾದರೆ ಆಗ ನೀವು ಇನ್ನೆಲ್ಲ ರಂಪ್ರಿಯಗಳ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವನ್ನರಿಯಲು ಸಮರ್ಥರಾಗುವಿರಿ; ಹಾಗೂ ನಿಮ್ಮ ಸಮಸ್ತ ಮನೋವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಅವುಗಳ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸುವಿರಿ. ಆಗ ವಾಸನೆಯನ್ನು ಪ್ರಾಣದಲ್ಲಿ ಬೇರ್ಪಡಿಸಿ ಇಡಲಿಕ್ಕಾಗುವುದು; ಹೃದಯಮನಗಳನ್ನು ಅದರ ಛಲವೂರ್ಣವಾದ ಹಾವಳಿಗಳಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿ ಶುದ್ಧವಾಗಿಡಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಾಗುವುದು. ವಾಸನೆಗೆ ಚಿತ್ತಬುದ್ಧಿಗಳ ಆಶ್ರಯವು ಲಭಿಸಿದಾಗ ಮಾತ್ರವೇ ಅದು ಭಾವನಾವೃತ್ತಿಯು ವಿಕಾರಗಳನ್ನೂ ಜ್ಞಾನದ ದುರ್ವೈಪರೀತ್ಯಗಳನ್ನೂ ಹುಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು ಕಾರ್ಯಕಾರಿಯಾಗುವುದು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಇವೇ ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಹೇರಿಕೊಂಡು ಕೂತುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ ಅಂತರ್ಬಾಹ್ಯಕ್ರಿಯೆಗಳ ಮೇಲೆ

ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಕುಳ್ಳಿರಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೀಯುವವು. ವಾಸನೆಯು ಒಂದು ತತ್ವದ ಅಥವಾ ಒಂದು ಆದರ್ಶದ ಇಲ್ಲವೆ ಒಂದು ಸಯುಕ್ತಿಕವೆಂದು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಲರ್ಹವಾದ ಭಾವನಾ ವೃತ್ತಿಯ ಸೋಗನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿತೆಂದರೆ ಆಗ ಮೇಲ್ಮರಗತಿಯ ಮಾನವಪ್ರಾಣಿಯಲ್ಲಿ ಸಹ ಅದು ಅತ್ಯಂತ ಬಲಿಷ್ಠವಾಗಿ ಕೂತು ಕೊಳ್ಳುವದು.

ಇದಲ್ಲದೆ ಸ್ಮರಣೆಯಲ್ಲಿಡಬೇಕಾದುದೇನೆಂದರೆ ದುಷ್ಟವಾಸನೆಗಳಂತೆ ಶಿಷ್ಟವಾಸನೆಗಳನ್ನು ಸಹ ತಳ್ಳಿಹಾಕಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸರ್ವವಾಸನೆಗಳನ್ನು ದೂರಗೊಳಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕೆಲವರು ನಿಮಗೆ-ಬಳ್ಳಿಯವುಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಕೆಟ್ಟವುಗಳನ್ನು ದಬ್ಬಿರೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಆ ಹೊರಮುಂಚಿನ ಅಜ್ಞತೆಯ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಕೊಡಬೇಡಿರಿ. ನೀವು ಶಿಷ್ಟವಾಸನೆಗಳನ್ನು ದುಷ್ಟವಾಸನೆಗಳ ಉತ್ತಮಟನದ ಸಲುವಾಗಿ ಒಂದು ಗೊತ್ತುವಳಿಯಿಂದ ಉಪಯೋಗಿಸಬಹುದು. ಆ ಕೆಲಸವಾದೊಡನೆಯೇ ಈ ಶಿಷ್ಟತರದವುಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ ಮುಮುಕ್ಷುತ್ವದ ಹಾಗೂ ಈಶೈಕ್ಯದ ಒಂದು ವಾಸನೆಯಿಂದ ಹೊರದೂಡಬೇಕೆಂಬುದೇ ಆ ಗೊತ್ತುವಳಿಯು. ಕಟ್ಟಕಡೆಗೆ ಆ ಕೊನೆಯ ವಾಸನೆಯನ್ನೂ ಸಹ ಪರಿತ್ಯಜಿಸಿ ನೀವು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಈಶಸಂಕಲ್ಪಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೀಡಿಬಿಟ್ಟು ಅಂಥ ಆ ಮಹತ್ತಮವಾದ ಅಂತಿಮ ಸಾಧ್ಯದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ತುಂಬಾ ನಿರಪೇಕ್ಷರೂ, ನಿಷ್ಕಾಮರೂ, ನಿಷ್ಪ್ರಹರೂ ಆಗಲಿಕ್ಕೆಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನೀವು ಒಂದು ದುರ್ವರ್ತುಲದಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣುವಿರಿ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಹೇಗಾದರೂ ನೀವು ವಾಸನೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿದ್ದಾದರೆ-ಆದು ಎಂಥಾ ಜಾತವಂಚಕವಿದೆಯೆಂದರೆ, ಕೊನೆಗೂ ನಿಮ್ಮ ಶತ್ರುಗಳಿಗೆ ಅದು ಬಾಗಿಲ ತೆರೆದುಕೊಡುವದು.

ದೆವ್ವು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೊರಳಿ ಒಂದು ನೋಡಿದಾಗ ಸಮ್ರಾಜ್ಞನೆ ಮಾಡಿ ಅಲಂಕರಿಸಿದ ಮನೆಯು ಅದರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ

ಅರ್ಥಾತ್ ದುಷ್ಟವಾಸನೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಪರಿಶುದ್ಧಗೊಳಿಸಿ ಶಿಷ್ಟವಾಸನೆಗಳಿಂದ ಶೃಂಗರಿಸಲಾದುದನ್ನು ಕಂಡು ಅದು ಕೂಡಲೆ ಒಳಸೇರಿಕೊಂಡು ಆ ಮನುಷ್ಯನ ಆಂತಿಮ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪೂರ್ವದಕಿಂತ ಹೀನತರವಾಗಿ ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಸಮಸ್ತವಾಸನೆಗಳನ್ನು—ಅವು ಶಿಷ್ಟತರವಾಗಿದ್ದರೂ ಸರಿ, ದುಷ್ಟತರವಾಗಿದ್ದರೂ ಸರಿ, ಮಧ್ಯಸ್ಥವಾಗಿದ್ದರೂ ಸರಿ—ನಿಶ್ಚೇಷವಾಗಿ ಹೊರದೂಡಬೇಕು.

ಪಾಪದಂತೆ ಪುಣ್ಯವನ್ನೂ ದಾಟು. ಬೇಡಿಗಳು ಅಪರಂಜಿಯ ಬಂಗಾರದವೂಗಳಾದರೂ ಸರಿ, ಅವುಗಳ ಬಂಧನಕ್ಕೆ ಮರುಳಾಗಬೇಡ. ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಬಾಧ್ಯಸ್ಥಿಕೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವವರು ದೇವತೆಗಳಾಗಿದ್ದರೂ ಸರಿ ದೇವದೂತರಾಗಿದ್ದರೂ ಸರಿ, ದೇವನೊಬ್ಬನ ಹೊರತು ಇನ್ನಾರನ್ನೂ ನೀನು ಗುರುವೆಂದಾಗಲಿ, ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕನೆಂದಾಗಲಿ, ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಡ.

ವಾಸನೆಯು— ಆಸಕ್ತಿ, ಕಾಮನೆ, ರಾಗದ್ವೇಷಗಳೆಂಬ ಮೂರು ಮೂಲತತ್ವಗಳಿಂದ ಘಟಿತವಾಗಿದೆ. ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಮೊದಲಿಗೆ ಕಿತ್ತಿ ಹಾಕಿರಿ. ಅದು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಛೇದಿಸಿ ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತ “ನನಗೆ ಅದು ಲಭಿಸಲಿಕ್ಕೇಬೇಕು, ಅದಿಲ್ಲದೆ ನಾನು ಇರಲಾರೆ” ಎಂದೆನ್ನುತ್ತದೆ; ಎಷ್ಟೋ ಬಂಧುರವಾಗಿ ಅದನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿದರೂ ಪುನಃ ಅದರ ವಿಚಾರದ ಕಡೆಗೇ ಹೊರಳಿಬರುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಬಿಸಾಡಲಿಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ, ವಿಶುದ್ಧ ಅಂತಃಕರಣವನ್ನೂ ಇದರ ಮೇಲೆ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿರಿ. ಭಾವನಾವೃತ್ತಿಗಳು ಶಾಂತವಾದರೆ ಈ ಆಸಕ್ತಿಯು ತನ್ನಿಂದ ತಾನೇ ಸತ್ತುಹೋಗುವುದು. ಆದರೆ ಕೆಲಕಾಲ ಅದು ವಿಫಲವಾಗಿ ರೋಷಗೊಂಡು ಭಾವನಾವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಪುನಃ ಎಚ್ಚರಿಸಿ ತನ್ನೆಡೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದು. ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿರಿ; ಕಾರ್ಯ

ಹಾಸಿಯಿಂದ ವಿಘ್ನವಾಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಯಾಕೆಂದರೆ ವಾಸನೆಯು ಅದೊಂದು ಭಯಾನಕ ವಸ್ತುವಾಗಿದೆ. ನಿವಾರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಕಠಿನವಾಗಿರುವ ಜಿಗಳೆಯಹುಳದಂತೆ ಅದು ಇರುತ್ತದೆ. ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಅದು “ಕೊಡು, ಕೊಡು” ಎಂದು ಕಿರಚುವ ಹಿರಿಜಿಗಳೆಯ ಮರಿಯಾಗಿದೆ. ದರ್ಪದಿಂದ ಆರವವನ್ನು ಸ್ತಬ್ಧಗೊಳಿಸಬೇಡಿರಿ. ಅದನ್ನು ಗಣನೆಗೆ ತಾರದೆ ಆ ಗಲಭೆಗಾರನನ್ನು ಹೊರದೂಡುವುದಕ್ಕೆ ಕೇವಲ ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿರಿ.

ಆಸಕ್ತಿಯು ದುರ್ಬಲವಾಗಲು ಕಾಮನೆಯ ಶಕ್ತಿಯು ಹತ್ತರ ಲೊಂಬತ್ತು ಪಾಲು ಶಿಥಿಲವಾಗುವದರಿಂದ ನೀವು ಅದನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಬಿಸಾಡಿಬಿಡಬಹುದು. ಆದರೂ ಪ್ರಬಲ ಪರಿಪಾಠದ ಮೂಲಕ ಕೆಲಕಾಲ ಕೆಲವೊಂದು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಕಾಮನೆ ಮಾಡುವುದು ಬರುವದು. ಆದರೆ ಹೃದಯ-ಬುದ್ಧಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ, ಪ್ರಾಣದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ. ಆಸಕ್ತಿ ಹೋದಬಳಿಕ ಮಾತ್ರವೇ- ಆಶಿಸಿದ ವಸ್ತುವಿನ ನಿರಾಕರಣವು ತನ್ನ ಹಿಂದೆ ಸ್ಥಾಯಿಯಾದ ದುಃಖವನ್ನಾಗಲೀ, ನಿರಂತರ ಬುಭುಕ್ಷೆಯನ್ನಾಗಲೀ ಉಳಿಸುವದಿಲ್ಲ. ಹೃದಯದ ಶಾಂತಿಗೆ ತಾತ್ಪರ್ಯವು ವಿಘ್ನವು ಮಾತ್ರ ಘಟಿಸುತ್ತಿರುತ್ತದೆ.

ಕಾಮನೆಯನ್ನು ತಳ್ಳಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರೂ ಇನ್ನೂ ರಾಗವು ಉಳಿದು ಕೊಂಡೇ ಇರುತ್ತದೆ; ರಾಗವಿದ್ದುದಾದರೆ ದ್ವೇಷವೂ ರೂಢಿಗೆ ಬರುವುದು ನಿಶ್ಚಿತ. ಕಾಮನೆಯು ಹೋಗಿರುವದರಿಂದ ನೀವು ಯಾವುದನ್ನೂ ಆಶೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕೆಲವೊಂದು ವಿಷಯಗಳು ಬಂದರೆ ನಿಮಗೆ ಅವು ಸೇರುವದಿಲ್ಲ; ಬೇರೆ ಕೆಲವೊಂದು ವಿಷಯಗಳು ಬಂದರೆ ನಿಮಗೆ ಸಂತೋಷವೂ ಉಲ್ಲಾಸವೂ ಅನುಭೂತವಾಗುವವು. ನಿಮಗೆ ಬೇಕಾದುದರ ಬಗೆಗೆ ನೀವು ಬಂಡಾಯವನ್ನೆಬ್ಬಿಸುವುದಾಗಲಿ, ತೀರ ಅದಕ್ಕೇ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನಾಗಲಿ ಮಾಡಲಾರಿದರೂ ಕೆಡಕೆಂಬುದರ ಬರುವಿಕೆಯು ನಿಮಗೆ ರುಚಿಸಲಾರದು; ನಿಮ್ಮ ಹಿಗ್ಗಿನ ಹ್ರಾಸವು ನಿಮಗೆ

ರುಚಿಸಲಾರದು. ಆಗಲೂ ನೀವು “ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯದು (ಆಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ)” ಎಂದು ಸಹಿಸುತ್ತೀರಾದರೂ ಕೆಡಕು ನಿಮಗೆ ಸೇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ರಾಗ ವನ್ನೂ ದ್ವೇಷವನ್ನೂ ಕಿತ್ತಿಹಾಕಿ ಪರಿಪೂರ್ಣಸಮತೆಯುಳ್ಳವರಾಗಿರಿ.

ಯಾವಾಗ ನೀವು ಪರಿಪೂರ್ಣ ಸಮತೆಯುಳ್ಳವರಾಗುವೆರೋ ಅವಾಗಲೇ ನಿಮಗೆ ಪರಿಪೂರ್ಣ ದೈವೀಶಾಂತಿಯೂ ಶುದ್ಧ ದೈವೀ ಭೋಗವೂ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವವು. ಶಾಂತಿಯು ನಿಷ್ಕ್ರಿಯ ಆನಂದವಾಗಿದೆ; ನಿರ್ಗುಣ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನಾಶ್ರಯಿಸಿದವರು ಅದನ್ನು ಪಡೆಯುವರು. ಶುದ್ಧ ಭೋಗವು ಸಕ್ರಿಯ ಆನಂದವಾಗಿದೆ; ತ್ರಿಗುಣಾತೀತ ಅಸಂತ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನಾಶ್ರಯಿಸಿದವರು ಅದನ್ನು ಪಡೆಯುವರು. **ನೀವು ಎರಡನ್ನೂ ಹೊಂದಬಲ್ಲೀರಿ, ಮತ್ತು ಎರಡನ್ನೂ ಪಡೆಯುವುದೇ ಉತ್ತಮವು.** ದೇವನು ಪರಿಪೂರ್ಣ ಶಾಂತಿಯನ್ನು ತಳಹದಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಶುದ್ಧ ಭೋಗದೊಂದಿಗೆ ಜಗತ್ತಿನ ಆನಂದವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವನು.

ಬಹುಜನರಿಗೆ ವಾಸನಾ-ಕಾಮನಾರಹಿತವಾದ ಭೋಗದ ಅರ್ಥವೇ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ಮೂಢ ಕಲ್ಪನೆ; ಅಷ್ಟಿಷ್ಟು ಸೇವಾಧ್ಯವಲ್ಲ-ಯಾಕೆಂದರೆ ಇದು ನೈಸರ್ಗಿಕವೂ ಬಹುಶಃ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವೂ ಆಗಿದೆ. ಇದು ಅಜ್ಞಾನವು; ಅಜ್ಞಾನದ ಸಾರಭೂತವಾದ ಅಂಶವು. ವಾಸನೆಯನ್ನು ಕಿತ್ತಿಹಾಕುವ ವರೆಗೆ ನಿಜವಾಗಿ ಭೋಗದ ಅರಂಭವೇ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ವಾಸನಾತ್ಯಸ್ತಿಯ ಪರಿಣಾಮ ಸ್ವರೂಪವಾಗಿ ನೀವು ಪಡೆದದ್ದು ಬಾಧೆ ಪಡುವಂತಹದೂ, ಸುರಕ್ಷಿತವಲ್ಲದದ್ದೂ, ಅಸ್ವಸ್ಥವಾದದ್ದೂ, ಸೀಮಾಬದ್ಧವಾದದ್ದೂ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಶುದ್ಧ ಭೋಗವು ಸ್ಥಿರವೂ, ಸ್ವಯಂ ಪ್ರಾಪ್ತವೂ, ವಿಜಯಶಾಲಿಯೂ, ಸೀಮಾರಹಿತವೂ, ಎರಸ ವೈರಾಗ್ಯರಹಿತವೂ ಆಗಿದ್ದು ಅಜರಾಮರವಾಗಿ ಆನಂದಪೂರ್ಣವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಒಂದೇ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ಅದು ಹರ್ಷವಲ್ಲ, ಸುಖವಲ್ಲ, ಆದರೆ ಆನಂದ. ಅದು ಅನ್ಯತ. ಅದು

ದೇವತ್ವವಾಗಿದೆ, ಅಸುರತ್ವವಾಗಿದೆ, ದೇವನೊಡನೆ ಸಾಧರ್ವ್ಯತಾ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವದೇ ಅದಾಗಿದೆ. ಅದು ಕಾಮವಾಗಿರದೆ ಎಶುದ್ಧ ಲಿಪ್ಸಾಪೂತ್ರವಾಗಿದೆ. ದೇವನು ಎನಿತ್ತರೂ ಆದನ್ನು ಆಖಂಡವಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಕ್ಕೂ, ಆದರ ಆನಂದವನ್ನು ಭೋಗಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಸಿದ್ಧ ನಿರುವುದೇ ಆದಾಗಿದೆ. ರಾಜಸಿಕ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆಯೆಂದು ತೋರುವ ದುಃಖ, ವೇದನೆ, ನಿಷ್ಕರುಣೆ ನೊದಲಾದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಿಷಯವೂ ಆಗ ಆನಂದ ರೂಪಕ್ಕೆ ಪಲ್ಲಟಿಸುವವು. ಇಂಥದೊಂದು ಜೀವವು ನರಕಕ್ಕೆ ನೂಕಲ್ಪಟ್ಟರೆ ಆತನಿಗೆ ಅದು ನರಕವೆಂದು ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಾರದೆ ಸ್ವರ್ಗವೇ ಆಗಿಬಿಡುವದು. ಆತನು ಭಕ್ತನಂತೆ “ಇದು ನನ್ನ ಪ್ರಿಯನಿಂದ ಬಂದದ್ದು” ಎಂದು ಅನ್ನದೆ ಪೂರ್ಣ ಜ್ಞಾನಿಯಂತೆ “ಇದು ನನ್ನ ಪ್ರಿಯನೇ ಆಗಿದೆ. ಇದು ಆನಂದಂ ಬ್ರಹ್ಮನೇ ಆಗಿದೆ. ಕಾಂತಂ, ಶಿವಂ, ಶುಭಂ, ಸುಂದರಮ್ ಇದಾಗಿದೆ” ಎಂದು ಅನ್ನುವನು.

ಈ ಶುದ್ಧೀಕರಣವು ಯಾವ ಕ್ರಮಪದ್ಧತಿಯಿಂದಂಟಾಗುವ ದೆಂಬುದರ ಪುನರುಚ್ಚಾರವನ್ನು ಮಾಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ. ನಾನದನ್ನು ಸಾಕಷ್ಟು ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದ್ದೇನೆ, ಈ ತಾಂತ್ರಿಕ ಕ್ರಮವು ಕೊನೆಯವರೆಗೆ ಒಂದೇ ಆಗಿದೆ. ಶಕ್ತಿಯಮೇಲೆ ಶ್ರದ್ಧೆ, ದೈವೀ ಸಂಕಲ್ಪ ಶಕ್ತಿಯು ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಕಾರಿಯಾಗುವಿಕೆ; ಇಷ್ಟೇ. ಒಳಗಿನ ಪುರುಷನು ಎನೂ ಮಾಡಬೇಕಾದುದಿಲ್ಲ, ಸಾಧನೆಯ ಈ ತುದಿಯಿಂದ ಆ ತುದಿಯ ವರೆಗೂ ಆತನು ಅಕರ್ತನಾಗಿಯೇ ಉಳಿಯುವನು. ಆದರೂ ಆತನು ಆಜ್ಞೆ ಹಾಗೂ ಅನುಶಾಸನಗಳ (Command and Sanction) ಉಗಮ ಸ್ವರೂಪನಾದ ಈಶ್ವರನು. ತನ್ನ ಪ್ರಜೆಗಳ ಮೂಲಕ ಸ್ವಾಧೀನತಪ್ಪಿದ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯು ಮೆಲ್ಲ ಮೆಲ್ಲನೆ ತನ್ನ ಹದಗೆಟ್ಟ ಹಾಗೂ ಹುಚ್ಚೆದ್ದ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿಯಂತ್ರಣದ ಪುನಃ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಲಿದ್ದಾನೆ.

೮ ದೇಹ

ಪ್ರಕರಣೋಪಕ್ರಮಣಿಕೆ :—

“ ನಿರಾಕಾರ ಆತ್ಮನೊಂದಿಗೆ ನಮ್ಮ ಕಾರಭಾರ ವೇನೂ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಜೀವನವನ್ನು ಸಹ ಸಾಗಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.....ನಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿವಧದಿಂದ ಯಾವುದನ್ನೂ ಬಹಿಷ್ಕರಿಸುವುದು ನನ್ನ ಆಶಯವಲ್ಲ.....ದೇಹರಹಿತವಾದ ಮನೋರಹಿತವಾದ ಆತ್ಮವು ಅದೇನೇ ಇದ್ದರೂ ಮಾನವ ಮೂರ್ತಿಯಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಮನುಷ್ಯಕೋಟಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಅಧ್ಯಾತ್ಮವು ದೇಹ-ಪ್ರಾಣ-ಮನಗಳನ್ನು ಕ್ಷುಲ್ಲಕವೆಂದೆಣಿಸಲಾಗದು.....ಮಾನವನೊಳಗಿನ ದೇವತ್ವ ಸಂಪಾದನೆ ಹಾಗೂ ದೇವತ್ವ ಪ್ರಕಾಶನಕ್ಕೆ ಅಡಿಗಲ್ಲಾಗಿ ಸಮ್ಯಕ್ಸಿದ್ಧ ದೇಹವು ಬೇಕು. ಭಗವದುನ್ಮುಖವಾದ ಜೀವಧರ್ಮದ ಪರಿಸಮಾಪ್ತಿಗೆ ದೇಹವು ಒಂದು ಸಾಧನವು.....ದೇಹವನ್ನು ಶವದಂತೆ ತಿಳಿಯುವುದು ಸನ್ಯಾಸದ, ನಿರ್ವಾಣವಧದ ಲಕ್ಷಣ. ಈ ಭಾವನೆಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸಂಸಾರ ಮಾಡಲಿಕ್ಕಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಸರ್ವವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಆನಂದವು ಬೇಕು—ಆತ್ಮದಲ್ಲಿ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಸಹ. ದೇಹವು ಚೈತನ್ಯಮಯ;

ದೇಹವು ಭಗವಂತನ ರೂಪವು. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಎನಿದೆಯೋ ಅದೆಲ್ಲದರಲ್ಲಿ ಭಗವಂತನನ್ನು ಕಂಡರೆ-ಸರ್ವಂ ಖಲ್ವಿದಂ ಬ್ರಹ್ಮ, ವಾಸುದೇವಃ ಸರ್ವಂ ಎಂಬೀ ದರ್ಶನವು ಲಭಿಸಿದರೆ ವಿಶ್ವಾನಂದವುಂಟಾಗುವದು. ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಆ ಆನಂದದ ಮೂರ್ತತರಂಗವು ಧಾವಿಸುವದು. ಈ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಅಧ್ಯಾತ್ಮಭಾವಪೂರ್ಣರಾಗಿ ಸಕಲ ಕರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಭಗವಂತನ ಆನಂದಮಯ ವಿಕಾಸವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬಲ್ಲೆವು.....ದೇಹಕ್ಕೆ ಬಲವೂ ಆರೋಗ್ಯವೂ ಇರಬೇಕೆಂಬುದೆ ನಮ್ಮ ಧ್ಯೇಯ. ಆದರೆ ಅದರ ಉದ್ದೇಶವು ಆರೋಗ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಆರೋಗ್ಯ, ಬಲಕ್ಕಾಗಿ ಬಲ— ಎಂಬುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ” ಎಂದು ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದ ಯೋಗಿಗಳು ಸ್ಥೂಲ ದೇಹದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವಿವೇಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹಠಯೋಗದಿಂದ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವ ಅಗಾಧ ದೇಹ ಶಕ್ತಿಯು ಇವರಿಗೂ ಮಾನ್ಯವಿದೆಯಾದರೂ ಅದನ್ನು ಅಂಥ ಕ್ರಚ್ಛ್ರಸಾಧನಗಳಿಂದಲೇ ಸಾಧಿಸಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವೇನೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಸ್ವಾನುಭವದಿಂದ ಮನಗಂಡು ಹೇಳುತ್ತಲಿದ್ದಾರೆ. ಬುದ್ಧಿ-ಮನ-ಚಿತ್ತ-ಪ್ರಾಣಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಅಂತಃಕರಣವು ಸಂಕಲ್ಪ ಶಕ್ತಿಯ ಪ್ರಯೋಗದಿಂದ ಹಿಂದೆ ವಿವೇಚಿಸಿದಂತೆ ಶುದ್ಧವೂ ಸಿದ್ಧವೂ ಆದರೆ ಆಗ ದೇಹವೂ ಕೂಡ ಶುದ್ಧವೂ ಸಿದ್ಧವೂ ಆಗಬೇಕಾದುದು ಅದಕ್ಕೆ ಕ್ರಮಪ್ರಾಪ್ತವೇ ಆಗಿದೆಯಂತೆ. ವಿಜ್ಞಾನಪೂತ

ದೇಹವು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿಯೇ ಸಕಲನ್ಯೂನತಾವಿರಹಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆಂತೆ. ಇಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಮಹತ್ವದ ಮಾತಿದೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ ಸನ್ಯಾಸಿಗಳ ಹಾಗೆ ದೇಹವನ್ನು ಶವವಾಗಿ ಭಾವಿಸಬಾರದಾಗಿರುವಂತೆಯೇ ಆಧುನಿಕ ಐರೋಪ್ಯಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರ ಹಾಗೆ ದೇಹವೇ ಮನದ ಪ್ರಭುವೆಂದೂ ಭಾವಿಸಬಾರದಾಗಿದೆ. ನಿಜವಾಗಿ ಅಂತಃಕರಣಗಳ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವೇ ದೇಹವು.

ಸ್ಥೂಲದ ವಿಷಯವೊಂದು ಉಳಿಯಿತು. ಮಾನವನ ಜಡವಿಭಾಗವಿದು. 'ಸ್ಥೂಲ ಪ್ರಾಣ' ಅಥವಾ ಭೌತಿಕ ಮಜ್ಜಾತಂತುಮಂಡಲ, ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಣದ ಕಾರ್ಯವು ಯಾವದರಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವದೋ ಆ 'ಆಸ್ತಂ' ಅಥವಾ ದೇಹ ಇವೆರಡರಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದೇ ಅದು. ಪ್ರಾಣವು ಜೀವಿತದ ಮೂಲತತ್ವವಾಗಿದೆ. ಮೃತ್ಯುವು ಸೂಕ್ಷ್ಮದೇಹ ಹಾಗೂ ಸ್ಥೂಲದೇಹಗಳ ನಡುವಿನ ಕಟ್ಟು ಕಳಚುವದರಿಂದಲೇ ಒರುತ್ತದೆ. ಆ ಕಟ್ಟು ಪ್ರಾಣವೇ.

ಸೂಕ್ಷ್ಮದೇಹವು ಪ್ರಾಣವನ್ನು ತನ್ನೊಳಗೆ ಸೆಳೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತದೆ; ಜಡದೇಹದಲ್ಲಿ ಅದರ ಅಲ್ಪಾಂಶವು ಮಾತ್ರ 'ಆಸಾಸ' ರೂಪದಿಂದ ಉಳಿದುಕೊಂಡು ಲಯಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವ ಒಲವಿ ನಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ನಾವು ಕೊಳೆಯುವುದೆಂದು ಅನ್ನುತ್ತೇವೆ. ಅದರದೇ ಇನ್ನೊಂದು ಭಾಗವಾದ (ಪಂಚಪ್ರಾಣಗಳೆಲ್ಲೊಂದಾದ) 'ಪ್ರಾಣ' ವೆಂಬುದು— ಯಾವುದು ಅದೊಂದು ತಾನೆ ದೇಹದೊಡನೆ ಏಕೀಭವಿಸಿಬಿಟ್ಟಿರುವದೋ ಅಂಥ ಈ ಪ್ರಾಣವು— ಉಗಿಯಾಗಿ ಹಾರಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ, ಹಾಗೂ ಅಸಾಸವು ತೀವ್ರ ಪೃಥಕ್ಕರಣದ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗಿಸುತ್ತದೆ— ಕೆಲವೊಂದು ಪಶುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣವೆಂಬುದು ಎಷ್ಟು

ವಿಪುಲವಾಗಿರುವದೆಂದರೆ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ದೇಹವು ಹೊರಟು ಹೋದುದುಗಳ ಕೂಡ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಜೀವಿತದ ಚಿಹ್ನೆಗಳು ಕಾಣಿಸುತ್ತಿರುತ್ತವೆ.

ಮೊದಲಿನಿಂದ ಕೊನೆಯವರೆಗೆ ನಾನು ಮಾನವನ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ವಿಭಾಗವಾದ ಅಂತಃಕರಣ ಅಥವಾ ಮಾನಸದ ಶುದ್ಧೀಕರಣವನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ದೇಹದ ವಿಷಯವು ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದಿಷ್ಟು ಹೊರಗಿನದಾಗಿದೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ. ನಾನೀಗ ನಿಮ್ಮ ಇದಿರಿಗೆ ವಿಶದಗೊಳಿಸುತ್ತಿರುವ ಯೋಗವು ಯಾವ ಮೂಲಸಿದ್ಧಾಂತದ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿದೆಯೆಂದರೆ— **ಜಡದೇಹವು ಕೇವಲವಾಗಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮದ ನೆರಳು ಅಥವಾ ಸೂಕ್ಷ್ಮದ ಕೃತಿಯೇ ಆಗಿದೆ. ಮಾನಸವು ತನ್ನನ್ನು ಎರಕ ಹೊಯ್ಯುವುದಕ್ಕೆ ತಾನೇ ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಂಡ ಪಡಿಯಚ್ಚಿಂದರೆ ಈ ದೇಹ. ಮಾನಸವು ಇದನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಂಡಿರುವಂತೆ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೂ ಬಲ್ಲದು.**

ಶುದ್ಧವಾದ, ಸ್ವತಂತ್ರವಾದ, ಸಿದ್ಧವಾದ (ಪರಿಪೂರ್ಣವಾದ) ಮಾನಸವು ದೇಹದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತನ್ನಿಷ್ಟು ಬಂದಂತೆ ಬೇಕಾದುದನ್ನು ಮಾಡಬಲ್ಲದು. ಭೌತಿಕ ವಿಭಾಗದ ಮೇಲೆ ಪೂರ್ವಕರ್ಮದ ಸಂಕಲ್ಪವು ವ್ಯಾಧಿ, ಸಂಕಷ್ಟ, ದುರ್ದಶೆ, ಮರಣ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ರೂಪದಿಂದ ನೆರವೇರುವದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾನವು ತಾನು ಎಳ್ಳಷ್ಟು ನೋಂದುಕೊಳ್ಳದೆ ದೇಹವನ್ನು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಸಿಕೊಡಲೂ ಬಹುದು. ಅಶುದ್ಧ ಹಾಗೂ ಬಂಧನವೆಂಬುದೆಲ್ಲಾ ಮಾನಸದ ಅಶುದ್ಧ ಹಾಗೂ ಬಂಧನದ್ದೇ ಭೌತಿಕ ಪ್ರತಿರೂಪವಾಗಿದೆ.

ಕಾರಣವು ನಿಂತೊಡನೆ ಕಾರ್ಯವೂ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ; ಆದರೆ ತತ್ಪಣದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ. ಉಗಿ ಹಾಗೂ ಯಂತ್ರ (Locomotive) ಇವುಗಳಂತೆ ಇದಾಗಿದೆ. ಪೂರ್ವಜನ್ಮಸಂಸ್ಕಾರ ಜನಿತ ಪರಿಪಾಠಗಳನ್ನು ಮಾನಸ

ಕ್ಷೇತ್ರದಿಂದ ಹೊರದೂಡಲು ಅವು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಬೀಳುವವು. ಅಲ್ಲಿ ಅವು ಕ್ರಿಯಾಶೀಲವಾಗುವ ಹಾಗೆ ನೀವು ಅವುಗಳಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಕೊಡಬಲ್ಲರಿ, ಬಹುಜನರು ಹೀಗೇ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ; ಅಥವಾ ನೀವು ದೇಹಸ್ಥವಾಗಿರುವ ಅವುಗಳ ಬೆನ್ನಟ್ಟಿ ಅಲ್ಲಿಯಿಂದಲೂ ಸಹ ಹೊರದೂಡಬಲ್ಲರಿ. ಅಷ್ಟು ಮಾಡಿದರೆ ನಿಮಗೆ ಕಾಯಾ ಶುದ್ಧಿಯೂ ಕಾಯಾಸಿದ್ಧಿಯೂ ಪಾಪ್ತವಾಗುವವು.

ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಹಠಯೋಗ ಮತ್ತು ರಾಜಯೋಗದ ಪದ್ಧತಿಗಳಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಪ್ರಾಪ್ತಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಆ ಪದ್ಧತಿಗಳ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಾನು ತೋರಿಸಿಕೊಡುತ್ತಿರುವ ಪದ್ಧತಿಯು ಅವುಗಳಿಗಿಂತ ಉತ್ತಮವಾಗಿದೆಯಲ್ಲದೆ ಅನುಸರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಸುಲಭತರವೂ ನಿಶ್ಚಿತವೂ ಆಗಿದೆ.

ಸತ್ಯ-ಸತ್ಯವಾದ ಒಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವೇನೆಂದರೆ—ವಿಶುದ್ಧ ಮನವು ದೇಹದ ವಿಶುದ್ಧಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ, ಮುಕ್ತಮನವು ದೇಹದ ನಿರಂಕುಶತೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ, ಪರಿಪೂರ್ಣ ಮನವು ದೇಹದ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ; ನೀವು ಯೋಗಾವಲಂಬನದಿಂದ ಅಂತಃಕರಣದಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಂದು ಅಂತರದವರೆಗೆ ಸಾಗಿದರೆ ದೇಹವು ತಾನೇ ನೂತನ ಪ್ರಭಾವಗಳಿಗೆ ಪ್ರತಿಸ್ಪಂದಿಸುವಂತೆ ಕೊಡಲಾರಂಭಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಮಾನಸದ ಕಾರ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲ ಮುಗಿಸಿ ತೀರಿಸುವವರೆಗೆ ಅರಿತರಿತು ದೇಹದ ಗೊಡವೆಗೆ ಹೋಗತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ.

ಪ್ರಕೃತಿಯು ತನ್ನ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಲಿ. ಶಕ್ಯವಿದ್ದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ದೇಹದಿಂದ ಅಲಿಪ್ತರಾಗಿರಿ. ಕೇವಲ ಅದೊಂದು ಪಟ್ಟಿಗೆ ಯೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ದೇವನ ಹಾಗೂ ಆತನ ಮಹಾಶಕ್ತಿಯ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಗೊಡಿರಿ. ಬಹುಜನ ಸಾಧಕರು ಯೋಗ ಸಾಧನದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಬೇನೆಬೇಸರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಭಯಪಡುವರು.

ನೀವು ಹೆದರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ನೀವು ನಿಮ್ಮನ್ನು ದೇವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ನೀಡಿದ್ದೀರಿ. ಆತನು ಅದನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕಿದ್ದಾನೆ. ದೇಹಶುದ್ಧ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಸಾಧನದ್ದೇ ಒಂದು ಅಗತ್ಯವಾದ ಆಂಗವಾಗಿ ಅದು ಬರುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಆದು ತನ್ನ ಕಾರ್ಯಮಾಡಿ ಕೊಂಡು ಮರೆಯಾಯಿತೆಂದರೆ ಪುನಃ ಹಿಂದಿರುಗುವದಿಲ್ಲ.

ದೇಹದ ಇನ್ನುಳಿದ ಅಸ್ವಸ್ಥತೆಗಳು—ಸರಿಯಿಲ್ಲದ ಭೌತಿಕ ಆಧಾರವು ಸರಿಪಡುವ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಸಂಗಿಕ ವಸ್ತುಗಳಾಗಿ ಬರುವವು. ನಿಮ್ಮ ಮೆದುಳಿನ ಆಣುಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಮಜ್ಜಾತಂತುಮಂಡಲದಲ್ಲಿಯೂ, ಜಠರ ಹಾಗೂ ದ್ರವವಿಧಾನಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕಲ್ಪನಾತೀತ ಬದಲಾವಣೆಗಳುಂಟಾಗಬೇಕಾಗಿವೆ; ದೈಹಿಕ ಅಸ್ವಸ್ಥತೆಗಳು ಜಾರದೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಅಂಥ ಪರಿಣಾಮಗಳು ಹುಟ್ಟಲಾರವು. ಆದರೆ ಸಾಧನ ಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಿರುವುದರಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಆದಿದಿಗೂ ಘಟಿಸಲಾರದು. ದೇಹದ ಮೇಲೆ ಯಾವ ವಿಧದಿಂದಲೂ ಅತ್ಯಾಚಾರ ನಡೆಯಿಸಬೇಡಿರಿ. ಭೌತಿಕ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವುದಾದರೆ ಅವು ಸಹಜವಾದವುಗಳೂ ಶುದ್ಧತರವಾದವುಗಳೂ ಆಗಿರಲಿ. ಎಲ್ಲದರಕಿಂತ ಮೇಲೆ ನಿರಾಶೆಯನ್ನೂ ಭಯವನ್ನೂ ದೂರೀಕರಿಸಿರಿ. ನಿಮ್ಮ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ದೇವನು ಎಷ್ಟು ಜಾಗರೂಕತೆಯನ್ನು ವಹಿಸಬಲ್ಲನೋ ಅಷ್ಟು ನಿಮ್ಮಿಂದಾಗಲಾರದು. ನಿಮ್ಮ ಜಾಗೃತಿಯು ಕೇವಲ ಅಜ್ಞತೆಯಿಂದಲೂ ಅಪಾಂಡಿತ್ಯದಿಂದಲೂ ಕೂಡಿದ್ದು; ಆತನದು ಜ್ಞಾನಪೂರ್ಣವಾಗಿದ್ದು ಉಚಿತ ಪರಿಣಾಮದ ಸಲುವಾಗಿ ಉಚಿತ ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತದೆ.

ದೈಹಿಕ ಅಶುದ್ಧಿಗಳು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ವ್ಯಾಧಿ, ಮತ್ತು ವೇದನೆಗಳ ರೂಪದಿಂದಲೂ, ಶೀತೋಷ್ಣಗಳ ಅಸುಖದ ರೂಪದಿಂದಲೂ, ದೈಹಿಕ ಶ್ರಮದ ರೂಪದಿಂದಲೂ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವು. ಕಾಯಾಶುದ್ಧಿಯ ಪ್ರಥಮ ಲಕ್ಷಣವೆಂದರೆ—ಬೇನೆಬೇಸರಿಕಗಳ ಕಡಿಗಿರುವ

ಸಮಸ್ತ ದೇಹಪ್ರವೃತ್ತಿಯ ಲೋಪವು. ಎರಡನೆಯ ಲಕ್ಷಣವೆಂದರೆ ಶೀತೋಷ್ಣಗಳ ದ್ವಂದದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗುವುದು. ಶೀತೋಷ್ಣ ಬೋಧವು ಹೋಗಿಯಾದರೂ ಬಿಡುವುದು, ಅಥವಾ ಅದು ಸುಖಾನುಭವ ವಾಗಿಯಾದರೂ ಮಾರ್ಪಡುವುದು. ಮೂರನೆಯದು ದೈಹಿಕ ಆಯಾ ಸವು ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದು ಅಥವಾ ಲೋಪವಾಗುವುದು. ವೇದನೆಯು ಸಹ ದೇಹದೊಳಗಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕಿತ್ತಿಹಾಕಲ್ಪಡುವುದು. ಪ್ರತಿ ಕ್ರಿಯಾ ರೂಪವಾಗಿರುವ ಈ ವೇದನೆಯೆಂಬುದು ಕಿತ್ತಿಹಾಕಲ್ಪಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮುಂಚೆ ಆ ವೇದನೆಯ ಅಸುಖಾನುಭವದ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಒಂದು ಬಗೆಯ ದೈಹಿಕ ಆನಂದವು ಆಕ್ರಮಿಸುವುದು. ಕೊನೆಗೆ ಪ್ರಾಣ ಗತವಾದ ಹಸಿವೆ ನೀರಡಿಕೆಗಳ ಲಾಲಸೆಯು ಲೋಪಹೊಂದುವದರಿಂದ ಆಹಾರದ ಅವಲಂಬನವು ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದು, ಅಥವಾ ಅದು ಬಿಟ್ಟೀ ಹೋಗುವುದು. ಇವೆಲ್ಲವುಗಳ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯು ಕಾಯಾಶುದ್ಧಿಯ ತಳಹದಿಯಾಗಿದೆ.

ಆದರೆ ಪರಿಪೂರ್ಣ ಕಾಯಾಶುದ್ಧಿಯು ಮಹಿಮಾ, ಲಘಿಮಾ, ಅಣಿಮಾ, ದೈಹಿಕ ಆಚ್ಛೇದ್ಯತ್ವ, ಕ್ಷಯರಾಹಿತ್ಯ ವೊದಲಾದ ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಸಮೃದ್ಧಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲ ಈ ವರೆಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಮೇಲ್ದರಗತಿಯ ಸಿದ್ಧರು ಮಾತ್ರವೇ ಇಂಥ ಶಕ್ತಿ ಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿರುವರು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಪ್ರಾಣಾಪಾನ ವ್ಯಾಸೋದಾನ ಸಮಾನಗಳೆಂಬ ಪಂಚಪ್ರಾಣಗಳ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಪ್ರಾಣದ ಮೂಲಭೂತ ಶಕ್ತಿಯ ಏಕಮಾತ್ರ ಸಹಜಕ್ರಿಯೆಯಾದ ಎದ್ಯುದ್ವ್ಯಾಪ್ತ ಆನುತ ಪ್ರಾಣಶಕ್ತಿಯು ಆಕ್ರಮಿಸುವದರ ಮೇಲೆ ಆ ಶಕ್ತಿಗಳು ಅವಲಂಬಿ ಸಿರುವವು.

ಇವೆಲ್ಲವುಗಳು ತಾಂತ್ರಿಕಯೋಗಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯಕ ಘಟಕಗಳು. ನಾನು ಇವುಗಳನ್ನು ವಿಹಂಗಮ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾತ್ರ ಹೇಳಿರುವೆನು. ಯಾಕೆಂದರೆ ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕೆ ಅವು ಹೊರಗಿನವು. ಮಾನಸಸಿದ್ಧಿಯು

ಪೂರ್ಣದಶಾವ್ರಾಪ್ತವಾದರೆ ಅವೆಲ್ಲವೂ ವಿಕಾಸಹೊಂದುವವು. ಈ ಮಾನಸಸಿದ್ಧಿಯೊಂದರ ಕಡೆಗೆ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನೂ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನೂ ಏಕಾಗ್ರಗೊಳಿಸಬೇಕೆಂಬುದೇ ನನ್ನ ಹಾರೈಕೆ. ಅದನ್ನು ನೀವು ಸಂಪಾದಿಸಿದರೆ ಆಗ ನಿಮಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಲಭಿಸುವದು. ಪ್ರಸ್ತುತದಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧಿಹೃದಯ ಮನಗಳೇ ಮಾನವನ ಜಟುವಟಿಕೆಯ ಕೇಂದ್ರಗಳಾಗಿವೆ. ದೇಹವು ಆತ್ಯಂತಿಕ ಮಹತ್ವವುಳ್ಳದ್ದಾಗಿದೆಯಾದರೂ ಅದು ಅಸ್ವತಂತ್ರವೂ ಮಾನಸಾಧೀನವೂ ಆಗಿದೆ. ಆದರೆ ಆ ಲೆಕ್ಕದಿಂದ ಅದನ್ನು ಕಡೆಗಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡಲಿಕ್ಕಾಗದು. ಆದರೆ ಬಹುಜನರು ಅದಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಮಹತ್ವವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ.

ಜೀವನು ಯಾವಾಗ ತನ್ನ ಮಾನಸದ ಈಶ್ವರನಾಗುವನೋ ಆಗ ಆತನ ದೇಹವು ತನ್ನ ಸ್ವಕೀಯ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ನಿಂತುಕೊಳ್ಳುವದು. ಆಗ ಅದು ಎಂದಿನಂತೆ ಸಂಕಲ್ಪ ಮತ್ತು ಬುದ್ಧಿಗಳ ಮೇಲೆ ಅಧಿಕಾರ ನಡೆಸುವದನ್ನೂ ಅವುಗಳಿಗೆ ಆತಂಕ ಪಡಿಸುವದನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಗೊಟ್ಟು ಅವುಗಳಿಗೆ ವಿಧೇಯವಾಗಿ ಅವುಗಳ ಕಡೆಯಿಂದ ಮುದ್ರೆಯನ್ನೊತ್ತಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದು.

ಯುರೋಪಿಯನ್ನರಿಗೆ ಭೌತಿಕವೇ ಮಾನಸದ ಪ್ರಭುವಾಗಿದೆಯೆಂಬ ಸಿದ್ಧಾಂತದ ದೆವ್ವು ಬಡಿದುಕೊಂಡಿದೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಇದರ ವಿಪರೀತ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವನ್ನು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ದೃಢಪಡಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮತ್ತು ದೇಹವು ತನ್ನ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಮಾನಸದ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸುತ್ತಲಿರುವುದು ಮಾನವನ ಅಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಅವಸ್ಥೆಯಾಗಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ನೀವು ಸದಾ ಸ್ಮರಣದಲ್ಲಿಡತಕ್ಕದ್ದು. ಅದನ್ನು ಓಡಿಸಬಿಡಲುಬೇಕು. ಮಾನಸವೇ ದೇಹಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪಣೆವಿಧಿಸತಕ್ಕದ್ದು, ಮನವೇ ಅದನ್ನು ನಿಬಂಧನೆಗೊಳಿಸತಕ್ಕದ್ದು, ಸರಿಪಡಿಸತಕ್ಕದ್ದು.

೯ ಉಪಸಂಹಾರ

ಪ್ರಕರಣೋಪಕ್ರಮಣಿಕೆ:—

ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದರ ಯೋಗದ ಅಂಗಗಳು ನಾಲ್ಕು
ಅವು— ೧ ಶುದ್ಧಿ, ೨ ಮುಕ್ತಿ, ೩ ಭುಕ್ತಿ, ೪ ಸಿದ್ಧಿ.
ಜೀವಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿರುವ ಮನ-ಪ್ರಾಣ-
ದೇಹಗಳ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯು ಸ್ತಬ್ಧವಾಗಿ ಅವು ಆತ್ಮಶಕ್ತಿಗೆ
ಅನುಕೂಲವಾಗುವುದೇ ಶುದ್ಧಿ; ಅರ್ಥಾತ್ ಆಧಾರಗಳ
ಪೂರ್ವಸಂಸ್ಕಾರವು ಲೋಪವಾಗುವುದೇ ಶುದ್ಧಿ. ಇನ್ನು
ನಿಖಿಲ ಚರಾಚರ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಭಿನ್ನಭಿನ್ನ ವಸ್ತುಗಳೆಂ-
ದೆಣಿಸದೆ ತನ್ನೊಳಗಿರುವಂತೆ ಅವೆಲ್ಲವುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಒಬ್ಬ
ಅದ್ವಿತೀಯ ಈಶ್ವರನೇ ಪಾತ್ರವಹಿಸಿ ಲೀಲೆಗೈಯುತ್ತಿರುವ
ನೆಂದು ಮನಗಂಡು ಅಹಂಕಾರ ಹಾಗೂ ದ್ವಂದ್ವಲೇಪ
ವನ್ನು ತೊಳೆದುಕೊಂಡು ತ್ರಿಗುಣಗಳ ಬಂಧನವನ್ನು
ಹರಿದುಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಮುಕ್ತಿಯು. ಯೋಗೀಶ್ವರ
ಅರವಿಂದರು ಹೇಳುವ ಮುಕ್ತಿಯ ಸ್ವರೂಪವು ಇಂತ
ಹದು. ಪುರಾತನರ ಲಯಸ್ವರೂಪದ ಅಥವಾ ಜನನ
ಮರಣರಾಹಿತ್ಯದ ಮುಕ್ತಿಯು ಈ ಯೋಗದ ಉದ್ದೇಶ

ವಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಆಧಾರ ಶುದ್ಧಿಯೂ ಅಹಂಕಾರ ನಿರ್ಮುಕ್ತಿಯೂ ಆದ ಬಳಿಕ ನಿಖಿಲಾನಂದದ ಅವಸ್ಥೆಯು ಬರುತ್ತದೆ. ಆಗ ಜಗದೀಶನ ಹಾಗೂ ಆತ್ಮನ ಉದ್ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಏಕವಾಕ್ಯತೆಯುಂಟಾಗುವದರಿಂದ ಯಾವುದರಲ್ಲಿಯೂ ನಿರಾನಂದ ಬೋಧವುಂಟಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಇದೇ ಭುಕ್ತಿಯೆಂಬುದು. ಹೀಗೆ ಆಧಾರಗಳ ದೋಷಲೋಪ, ಅಹಂಕಾರ ನಿರ್ಲೇಪ, ಸಕಲ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳ ಸಮಾನಂದ ಇವುಗಳ ಮೂಲಕ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಕೃತಿಯು ಸಂಪೂರ್ಣ ರೂಪಾಂತರ ಹೊಂದಿ ಉರ್ಧ್ವ ಪ್ರಕೃತಿಯ ದಿವ್ಯತ್ವವು ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗಲೇ ದೇವಜೀವನದ ಆರಂಭ. ಇದೇ ಪೂರ್ಣಯೋಗದ ಸಿದ್ಧಿ. ಗುರು ಅರವಿಂದರು ಶುದ್ಧಿ, ಮುಕ್ತಿ, ಭುಕ್ತಿ, ಸಿದ್ಧಿ ಎಂಬ ಈ ನಾಲ್ಕುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲಿನದಾದ “ ಶುದ್ಧಿ ” ಎಂಬ ಒಂದಂಗವನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾತ್ರವೇ ಪ್ರಸ್ತುತ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನು ವೈರಾಗ್ಯ ಹಾಗೂ ಜಗನ್ನಿಧ್ಯಾವಾದಗಳ ವಿಷಯ. ಪೂರ್ಣಯೋಗಕ್ಕೆ ಇವುಗಳ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಲಯಾದಿ ಸ್ವರೂಪದ ಮುಕ್ತಿಗೆ ಅವುಗಳ ಅಗತ್ಯವಿರಬಹುದು. ದೇವಾಧಿ ದೇವನ ದಿವ್ಯಗುಣಧರ್ಮಗಳು ಜೀವನಿಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗ ಬೇಕಾಗಿರುವ ಈ ಪೂರ್ಣಯೋಗದ “ ಸಾಧಮ್ಯ ”

ಮುಕ್ತಿಗೆ ಅವು ಬಾಧಕವಾಗಿವೆ. ಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಆನಂದ ಇವೇ ಈ ಯೋಗದ ಮುಖ್ಯ ಸಂಪತ್ತು. ಇದಕ್ಕೆ ವಿಪರೀತವಾಗಿರುವ ದುಃಖ ದೌರ್ಬಲ್ಯಗಳ ದಾರಿದ್ರ್ಯವು ಅಜ್ಞಾನಜನಿತವಾಗಿದೆ. ತನ್ನ ದೇವತ್ವದ ಮರವೇ ಇವೆಲ್ಲವುಗಳ ಉಗಮಸ್ಥಾನ. ತನ್ನ ತಾನರಿತಲ್ಲಿ ಇವುಗಳಿಗೆ ನಿಲ್ಲಲಿಕ್ಕೆ ಸ್ಥಳವೇ ಇಲ್ಲ. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಶಾಶ್ವತ ವತನವೇನೂ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಾನವನೊಳಗಿನ ದೇವನು ತನ್ನ ತಾ ಮರೆತು ಅಜ್ಞಾನದ ಲೀಲಾರಸವನ್ನು ಭೋಗಿಸಲೆಳಸುವನೋ ಅಂಥಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ದುಃಖಕ್ಕೆ ರಾಜಪಟ್ಟವು ಬಂದಿರುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ತಿರುಗಿ ಆತನು ಯಾವಾಗ ತನ್ನ ತಾನರಿತು ದಿವ್ಯತ್ವವನ್ನು ಪ್ರಕಟಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವನೋ ಆಗ ಸತ್ಯಯುಗದ ಪ್ರಭಾತ ಗೀತಲಹರಿಯು ಜಗತ್ತನ್ನು ಆನಂದವಾರಿಧಿಯಲ್ಲಿ ತೇಲಾಡಿಸಲೇಬೇಕು. ಜಗತ್ತಿನಮೇಲೆ ಇಂಥ ಸ್ವರ್ಗೀಯ ಸತ್ಯಯುಗವನ್ನು ಪ್ರವರ್ತಗೊಳಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ಸರ್ವದಾ ಕರ್ಮನಿರತನಾಗಿರಬೇಕಾದುದೇ ಪೂರ್ಣಯೋಗಿಯ ಮಹಾವ್ರತ. ಅಂತಲೇ ಗುರು ಅರವಿಂದರು ನೈಷ್ಕರ್ಮ್ಯವನ್ನು ನಿಷೇಧಿಸಿ " ನ ಮೇ ಮತಂ ತಸ್ಯ ದುರ್ಬಲಸ್ಯ " (ನಾನಂಥ ದುರ್ಬಲದ ವಿಚಾರದವನಲ್ಲ) ಎಂದು ಭಗವಾನ್ ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣನಂತೆ ಘಂಟಾಘೋಷವಾಗಿ ಸಾರಿದ್ದಾರೆ.

ಹೇಳಬೇಕಾಗುದುದನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಉಪಸಂಹಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಹೇಳುವೆನು. ನಾನು ನಿಮಗೆ ಇತ್ತದ್ದು ನಿಮ್ಮ ನೈಜದ ವಿಷಯದಲ್ಲಾಗಲಿ, ಯೋಗದ ವಿಷಯದಲ್ಲಾಗಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣಜ್ಞಾನವೆಂದು ನೀವು ತಿಳಿಯಬಾರದು. ತಿರುಗಿ ಕೇಳಿದರೆ ಕೇವಲ ಒಂದಾನೊಂದು ವಿಶಿಷ್ಟಭೂಮಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಅಗತ್ಯವಿರುವ ಕೆಲವೊಂದು ಪೂರ್ವಸೂಚನೆಗಳು ಮಾತ್ರವೇ ನಿಮಗೆ ಕೊಡಲ್ಪಟ್ಟಿರುತ್ತವೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಯೋಗದ ಪ್ರಥಮಪಾದವಾಗಿರುವ ಶುದ್ಧೀಕರಣಕ್ಕೆ ಅವುಗಳ ಮಹತ್ವವಿದೆ.

ಶುದ್ಧಿಯು ಪೂರ್ಣವಾದ ಬಳಿಕ ಮುಕ್ತಿ ಅಥವಾ ಮುಕ್ತತೆಯನ್ನು ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಶುದ್ಧಿಯ ಅನಂತರ ಅದು ಸುಲಭ; ತತ್ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಅಶಕ್ಯ.

ಮುಕ್ತಿಯೆಂದರೆ ಲಯವೆಂದು ನನ್ನ ಅರ್ಥವಲ್ಲ. ಅಂತಹದು ಅನುಸರಿಸಲೂ, ಅಭಿಲಾಷಿಸಲೂ ಅರ್ಹವಾದುದಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಮುಕ್ತಿಯು ಈಶಚಿತ್ತಾಧೀನವಾದದ್ದು. ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಕಾದು ಕೊಂಡಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅಜ್ಞಾನ, ಅಹಂಕಾರ, ದ್ವಂದ್ವ ಇವುಗಳಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದುವುದು ನನ್ನ ಮುಕ್ತಿಯ ಅರ್ಥ.

ಶುದ್ಧೀಕರಣವು ಬೆಳೆಬೆಳೆದ ಹಾಗೆ ಮುಕ್ತತೆಯ ಕಡೆಗೆ ನೈಸರ್ಗಿಕ ಒಳವುಂಟಾಗುವದ; ಹಾಗೇ ಮುಂದುಮುಂದಿನ ಭೂಮಿಕೆಗಳಾದ ಭುಕ್ತಿ ಅಥವಾ ಮುಕ್ತ ಭೋಗ, ಹಾಗೂ ಸಿದ್ಧಿ ಅಥವಾ ಮುಕ್ತ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆ ಇವುಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಹ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಪ್ರಣ್ಯುಕ್ತಿಯುಂಟಾಗುವದು. ನೀವು ಮುಂದುವರಿದ ಹಾಗೆಲ್ಲ ನಿಮ್ಮ ರೀತಿಯನ್ನು ಬದಲಿಸಬೇಕಾಗುವದು. ಆದರೆ ಆಮೂಲಾಗ್ರವಾಗಿ ಯೇನೂ ಅಲ್ಲ; ಕೆಲಕೆಲವು ಮಹತ್ವದ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ. ಆದರೂ ನಾನು ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಡುವೆ ಬಾಯಿ ಹಾಕಲಾರೆನು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಒಂದು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಒಂದನ್ನೇ ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು.

ನಾನು ಬರೆದದ್ದರಲ್ಲೆಲ್ಲ ನಿಮ್ಮೊಳಗಿನ ಬಹುಜನರಿಗೆ ಅಭ್ಯಾಸ ವಿಲ್ಲದ ಒಂದು ದೃಷ್ಟಿಕೋನವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದೇನೆ. ವೈರಾಗ್ಯವೇ ಸಮಸ್ತಜ್ಞಾನದ ಆರಂಭವೆಂದು ನೀವು ಲಕ್ಷ್ಮಿಸುನಿರಾದರೆ ನನ್ನೊಡನೆ ನಿಮಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾಗದು. ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ವೈರಾಗ್ಯವು ಕೇವಲ ತಾತ್ಕೃತಿಕ ಪ್ರಯೋಜನವುಳ್ಳ ಮಾನಸ ಅವಸ್ಥೆಯಾಗಿದೆ. ಪೂರ್ವ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳು ಕೇವಲ ಅಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಹಣಿಯದೆ ಆತಿಶಯವಾಗಿ ಒರಟುತನವನ್ನು ನಡಿಸಿದರೆ ಅಂಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ (ಸಿಂಡಕ್ಕ-) ದೇವನು ದೋಷನಿರಸನ ವಿಧಾನವನ್ನು ಬಲಪಡಿಸಲಿಕ್ಕೆಂದು ಆದನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಜ್ಞಾನವೇ ಶುದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಮುಕ್ತಿಗೆ ಅವಶ್ಯಕ ವಸ್ತುವಾಗಿದೆ, ಆದರೆ ಮನವು ಶಾಂತವಾಗಿ ಜ್ಞಾನದ ಸ್ವಂತ ಕ್ರಿಯೆಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವವರೆಗೆ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಅಭ್ಯಾಸ ಇಲ್ಲವೆ ವೈರಾಗ್ಯ ಪುಷ್ಟೀಕರಣದ ಅಗತ್ಯವಿರುತ್ತದೆ. ಮನವು ಶಾಂತವಾದೊಡನೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಪೂರ್ವೋದ್ಯಮಕ್ಕೆ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಲಭಿಸುವ ನವಚೇತನಗಳಿಗೆ ಅದು ಸ್ಫುರಣಗೊಳ್ಳದಂತಾದೊಡನೆ ಜ್ಞಾನವು ವಿಕಾಸ ಹೊಂದುವದು, ಮತ್ತು ಶಕ್ತಿಯು ತನ್ನ ನಿರ್ಧಾರಿತ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ತಡವರಿಸದೆ ಮಾಡಲಾರಂಭಿಸುವದು. ಆ ಮೇಲೆ ನಿಮಗೆ ಸಾಧನೆಯೆಂಬುದೇ ಇಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಪ್ರಗತಿಪರ ಸಿದ್ಧಿಯು ಯಾವ ಕಲ್ಪಿತಪದ್ಧತಿಗಳ ಅಗತ್ಯವೂ ಇಲ್ಲದೆ, ಮಾನವನ ಶ್ವಾಸಪ್ರಶ್ವಾಸ ಹಾಗೂ ಆಹಾರವಿಹಾರಗಳಂತೆ ಸುಲಭವೂ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವೂ ಆದ ಪ್ರಕೃತಿ ನಿಯಮಗಳಿಂದಲೇ ವೃದ್ಧಿಂಗತವಾಗುವದು. ಅಭ್ಯಾಸದ ಇಲ್ಲವೆ ವೈರಾಗ್ಯದ ಸಮಸ್ತ ಅಗತ್ಯವು ತಪ್ಪಿಹೋಗುವದು. **ವೈರಾಗ್ಯದ ಮೇಲಿನ ಮೋಹವೂ ಕೂಡ ಲೋಭದ ಮೇಲಿನ ಮೋಹದಷ್ಟೇ ಅಪಾಯಕಾರಕವಾಗಿದೆ.**

ಇದಲ್ಲದೆ ಬೌದ್ಧರಂತೆ ಜೀವನವೆಂಬುದು ಆತ್ಮಂತಿಕ ದುಃಖವು ವಸ್ಥೆಯಾಗಿದೆಯೆಂದೂ, ಕೆಲವೊಂದು ರೀತಿಯಿಂದ (ಎಣ್ಣೆ ತೀರಿಕೆ

ದೀಪದಂತೆ) ಆರಿ ಹೋಗುವುದೇ ಪರವೋತ್ತಮ ಅವಸ್ಥೆಯಾಗಿದೆ ಯೆಂದೂ ನೀವು ತಿಳಿಯುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಅಥವಾ ಮಾಯಾವಾದಿಗಳಂತೆ ಈ ಜಗತ್ತಿಗೆ ನಾವು ಬಂದದ್ದರ ತಾತ್ಪರ್ಯವು ಶಕ್ಯವಿದ್ದಷ್ಟು ಅವಸರ ದಿಂದ ಆದರೊಳಗಿಂದ ಪಾರಾಗುವುದಕ್ಕೇ ಎಂದು-(ಒಂದು ಕಥೆಯೊಳ ಗಿನ) ವಿಖ್ಯಾತ ಸೇನಾಪತಿಯೊಬ್ಬನು ತನ್ನ ಮಹಾ ಸೈನ್ಯಕ್ಕೆ ಬೇಗನೆ ಹಿಂದಿರುವುದೇ ಮುಖ್ಯೋದ್ದೇಶವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಗುಡ್ಡವನ್ನೇ ರಲು ಅಪ್ಪಣೆ ಏಧಿಸಿದ ಹಾಗೆ-ನೀವು ಭಾವಿಸಿದ್ದರೆ ನನ್ನ ಬಳಿ ಯಿಂದ ದೂರ ಹೋಗುವುದೇ ನಿಮಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದು. ನಾನು (ವೇದಾಂತಿಯಲ್ಲ;) ತಾಂತ್ರಿಕನಿದ್ದೇನೆ. ಜಗತ್ತು ಆನಂದ ದೊಳಗಿಂದ ಉದ್ಭವಿಸಿ, ಆನಂದದ ಮೂಲಕ ಜೀವಿಸಿ, ಆನಂದದ ನಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಆನಂದದಡೆಗೆ ಸಾಗುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿಯುತ್ತೇನೆ.

ಆನಂದ ಮತ್ತು ಶಕ್ತಿ ಇವೆರಡೇ ಇರುವಿಕೆಯ ಸತ್ಯಸಂಜ್ಞೆ ಗಳು. ದುಃಖವೂ ದೌರ್ಬಲ್ಯವೂ ಅಜ್ಞಾನಜನಿತ ವಿಕಾರಗಳಾಗಿವೆ. ಉಚ್ಚವಾದ ಹಾಗೂ ಸತ್ಯವಾದ ಆತ್ಮವನ್ನು ಮರೆತಲ್ಲಿಯೇ ಅವುಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿ. ಇವು ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವೂ ಸನಾತನವೂ ಆದ ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲ. ಆದರೆ ಪ್ರಾದೇಶಿಕವೂ ಸಾಮಯಿಕವೂ ಆಗಿವೆ. ಪ್ರಾದೇಶಿಕವೆಂದರೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಈ ಪೃಥಿವಿಯ ಮೇಲೆ; ಸಾಮಯಿಕವೆಂದರೆ ಕಲಿ ಯುಗದ ಸಂಕುಚಿತ ಸಮಯಗಳಲ್ಲಿ. ಭೂಮಂಡಲದ ಮೇಲೆ ನಮಗಾಗಿಯೂ ಮಾನವಕೋಟಿಗಾಗಿಯೂ ಸ್ವರ್ಗವನ್ನು ಇಳಿಸಿ ತರುವುದೇ ನಮ್ಮ ಉದ್ಯಮವು; ಮತ್ತು ದುಃಖ ದೌರ್ಬಲ್ಯಗಳನ್ನು ಅವುಗಳಿಗೀಗ ಇರಲಿಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ರುವ ಸ್ಥಾನಕಾಲಗಳ ಪುಟ್ಟ ಮಾಲೆಗಳೊಳಗಿಂದ ಎಬ್ಬಿಸಿ ಓಡಿಸುದೇ ನಮ್ಮ ಕಾರ್ಯಕಲಾಪವು.

ಜಗತ್ತು ದುಃಖಮಯವಾಗಿದೆಯೆಂದೂ, ನೈಷ್ಕರ್ಯ ಮತ್ತೂ ಪಲಾಯನ ಇವೇ ಆನಂದ ಮತ್ತು ವಿವೋಚನೆ ಇವುಗಳಿಗೆ ಎಕ

ಮಾತ್ರ ಉಪಾಯಗಳಾಗಿವೆಯೆಂದೂ ಬೋಧಿಸುವ ತೇಜೋಹೀನ ತತ್ವವಾದವನ್ನು ನಾನು ಅನುಪೋದಿಸುವದಿಲ್ಲ. ದೇವನು ತನ್ನ ಸ್ವಯಂ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಂಗಲ್ಯಮಯನಾಗಿದ್ದು, ವಿಸ್ತಾರದಶೆಯಲ್ಲಿ ಆತನೇ ಅಮಂಗಲಕರನಾಗಿದ್ದಾನೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಸಮಸ್ತತರ್ಕಕ್ಕೂ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೂ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಬ್ರಹ್ಮನು ಮೂಢನೂ, ಮತ್ತನೂ ಆಗಿ ದುಃಸ್ವಪ್ನಗಳನ್ನು ಕಾಣುತ್ತ ಕಷ್ಟಕರವಾದ ಮಾಯೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಯಂಭ್ರಮಿತನಾಗಿದ್ದಾನೆಂದು ಹೇಳುವುದನ್ನು ನಾನು ಬಸ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಾರೆನು,

ಆ ಬೋಧನೆಯನ್ನು ನಾನು ವೇದದಲ್ಲಿ ಕಂಡಿಲ್ಲ; ಅಲ್ಲದೆ ನನ್ನ ವಾಸನಾರಹಿತ ಅಲೌಕಿಕ ಸಾಧನ ಜನಿತ ಅಬಾಧಿತ ಆನಂದ ಹಾಗೂ ಜ್ಞಾನದ ಮೂರ್ತಸ್ವರೂಪವಾಗಿರುವ ದಿವ್ಯಾನುಭೂತಿಗಳಿಗೂ ಅದು ಸರಿ ಹೊಂದುವದಿಲ್ಲ. **ನಾನು ಮಹಾಭಾರತದೊಳಗಿನ ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣನ ವಿಚಾರದವನಿದ್ದೇನೆ.** ಆತನು ಹೇಳುವುದೇನೆಂದರೆ—
 “ಕೆಲವರು ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಪರತೆಯನ್ನು ಬೋಧಿಸುತ್ತಾರೆ; ಕೆಲವರು ನೈಷ್ಕರ್ಮ್ಯವನ್ನು ಬೋಧಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ನೈಷ್ಕರ್ಮ್ಯವನ್ನು ಬೋಧಿಸುವ ದುರ್ಬಲರ ಅಭಿಪ್ರಾಯದವನು ನಾನಲ್ಲ.” ನ ಮೇ ಮತಂ ತಸ್ಯ ದುರ್ಬಲಸ್ಯ.

ಆದರೆ ಆತನು (ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನು) ಅದರ್ಶವಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡ ಕರ್ಮವು, ಗೆಟೀ ಎಂಬವನು ಮಹತ್ತರವಾದ ನಿಸರ್ಗಶಕ್ತಿಗಳ ಕರ್ಮವನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳುವಂತೆ—ಆಸಕ್ತಿರಹಿತರೂ, ಕ್ಲೇಶರಹಿತರೂ, ಆನಂದದಲ್ಲಿ ಸ್ವಯಂಸಮತೋಲರೂ, ಸಾತ್ವಿಕ ಆಹಂಕಾರದಿಂದ ಸಹ ಬದ್ಧರಲ್ಲದವರೂ, ಬಹುತ್ವದಲ್ಲಿದ್ದೂ ಪುರುಷೋತ್ತಮನೊಂದಿಗೆ ಏಕತ್ವವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದವರೂ ಆದ ಮಹತ್ತರವಾದ ದೇವತೆಗಳ ಕರ್ಮವೇ ಆಗಿದೆ.

ನನ್ನ ಜೀವನವು ಆ ದೇವನ ಜೀವನದಲ್ಲಿದೆ. ನನ್ನ ಶಕ್ತಿಯು ಆತನ ಆನಂತ ಶಕ್ತಿ ಸ್ವರೂಪಗಳಾದ ಮಹಾ ಕಾಲಿಯದೇ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ಕೃತಿ ಮಾತ್ರ. ನಾನು ಅಜ್ಞಾನಲ್ಲ, ನಾನು ಬದ್ಧನಲ್ಲ, ನಾನು ದುಃಖಿಯಲ್ಲ. ಕೇವಲವಾಗಿ ನಾನು ಅಜ್ಞಾನಾದಂತೆ ನಾಟಕವನ್ನಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಬದ್ಧನಾದಂತೆ ಸಟನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನಟನಂತೆ ಅಥವಾ ಪ್ರೇಕ್ಷನಂತೆ ನಾನು ಕೇವಲ ದುಃಖದ ರಸವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಗೃಹಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನನಗೆ ಸಾಕಾದಾಗ ನಾನದನ್ನು ಬಿಡಬಲ್ಲೆನು. ಯಾವನು ನನ್ನನ್ನು ಪಾಪಿಯೆಂದೂ ಪತಿತನೆಂದೂ ಕರೆಯುವನು? ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಹರಿದಾಡುವ ಹಲವು ಹುಳಗಳಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನೂ ಒಂದು ಹುಳವೆಂದು ಯಾವನು ಹೇಳುವನು? ನಾನು ಬ್ರಹ್ಮನಿದ್ದೇನೆ; ನಾನು ಆತನಿದ್ದೇನೆ; ವಾಪವು ನನ್ನನ್ನು ಸ್ಪರ್ಶಿಸಲಾರದು. ಯಾರು ನನ್ನನ್ನು ದುರ್ಬಲನೆಂದು ಹೇಳುವರು? ನಾನು ಸರ್ವಸಮರ್ಥನೊಂದಿಗೆ ವಿಕಾತ್ಮನಿದ್ದೇನೆ. ಆತನು ವಿಕಮಾತ್ರನಾಗಿದ್ದರೂ ತಾನೇ ಬಹುವಾಗುವುದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಆತನು ಆನಂತನಾಗಿದ್ದರೂ ತಾನೇ ಬಹು ಕೇಂದ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸೀಮಾಬದ್ಧನಾಗಿದ್ದು ಪ್ರತಿಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ಪುನಃ ಆನಂತನಾಗಿಯೇ ಇದ್ದಾನೆ. ಸತ್ತಾಸ್ಥಿತಿಯ ಗೂಢರಹಸ್ಯವು ಇದಾಗಿದೆ. ಉತ್ತಮಂ ರಹಸ್ಯಮ್. ದೇವನ ಮಹತ್ತರವೂ, ಅಗಾಧವೂ, ಅನಂದಪೂರ್ಣವೂ ಆದ ರಹಸ್ಯವಿದು. **ತರ್ಕವು ದೂಡುವಂಥ, ಜ್ಞಾನವು ಗೃಹಿಸುವಂಥ ರಹಸ್ಯವಿದು. ಇದನ್ನು ಗೃಹಿಸುವಂಥ ಜ್ಞಾನವು ಅನುಮಾನಿಸಲ್ಪಡುವಂತಹದಲ್ಲ, ಅನುಭವಿಸಲ್ಪಡುವಂತಹದು.** ಈ ರಹಸ್ಯವು ಪ್ರತಿೀತಿಯಿಂದ ಪ್ರಮಾಣಿಸಲ್ಪಡುವದು. ಶುದ್ಧವಾದ, ವಿಮುಕ್ತವಾದ, ಸಕಲಾನಂದ ಪೂರ್ಣವಾದ, ನಿಖಿಲಪರಿಪೂರ್ಣತಾಯುಕ್ತವಾದ ಅಂತರಾತ್ಮದಿಂದ ಪ್ರಮಾಣೀಕರಿಸಲ್ಪಡುವದು.

೧೦ ಪರಿಶೇಷ

ಪ್ರಕರಣೋಪಕ್ರಮಣಿಕೆ:—

“ಶಕ್ತಿ”ಗೆ ಹೋರಾಟ ಅಥವಾ ಪ್ರಯತ್ನವು ಬಾಧಕವೆಂದು ಗುರು ಅರವಿಂದರು ಹೇಳುವುದರ ಅರ್ಥವು ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ತಿಲಾಂಜಲಿಯನ್ನೇ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕೆಂಬುದಲ್ಲ. ಒಳಗಿನ “ಪುರುಷ”ನು ಶಾಂತನಾಗಿದ್ದು ಕೊಂಡು ತನ್ನ “ಶಕ್ತಿ” ಯಾದ “ಪ್ರಕೃತ ದೇವಿ”ಗೆ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸುತ್ತ ಅವಳಿಂದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿ ಸುತ್ತಲಿರಬೇಕೇ ವಿನಾ ಸ್ವಂತ ತಾನು ಕಾರ್ಯಾಸಕ್ತನಾಗಿ ಅವಳ ಬಲವನ್ನು ಜಂಗುಹಿಡಿಸಿ ಅದರಿಂದ ತಾನೂ ಅನಿಶನಾಗಿ ಒದ್ದಾಡಬಾರದು; ಅಥವಾ ಶಕ್ತಿಯು ತಾನೂ ಪುರುಷನಂತೆ ಶಾಂತಿಗೆ ಬಲಿಬಿದ್ದು ನಿಷ್ಕ್ರಿಯಳಾಗಿ ಜೀವನವನ್ನು ಸ್ಮಶಾನ ಮಾಡಬಾರದು; ಎಂಬುದಿಷ್ಟೇ ಆ ಮಾತಿನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಸದಾ ಸರ್ವಕಾಲವೂ ಪುರುಷನ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕೃತಿದೇವಿಯು ಕಾರ್ಯಪರಳಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದು. ಇದರ ವಿಪರೀತಸ್ಥಿತಿಯು ಸಚ್ಚಿದಾನಂದಮಯ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಅದರ್ಶವೆಂದು ಗೃಹಿಸಲ್ಪಡುವದಾದರೂ ಜೀವನಯೋಗಕ್ಕೆ ಅದು ಬಾಧಕವಾಗಿದೆ.

ಅದರಿಂದ ಜೀವನವು ಬೂದಿಬಡಕ ಸನ್ಯಾಸಿಗಳ ಮಳಿಗೆ ಯಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಸಮಸ್ತ ಮಾನವಕೋಟಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಅಧ್ಯಾತ್ಮದಲ್ಲಿ ಪುರುಷನೂ ಪ್ರಕೃತಿಯೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ತಾವು ನಿರತರಾಗಿರಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಪುರುಷನ ಶಾಂತ ಧೀರತೆಯೂ, ಶಕ್ತಿಯ ಉಜ್ವಲ ಧುರಂಧರತೆಯೂ ಕೈಕೈ ಹಿಡಿದು ತಾಂಡವವನ್ನು ಆಡುತ್ತಲಿರಬೇಕು. ಆವಾಗಲೇ ದೇವಜೀವನ. ಪ್ರಯತ್ನವು ಪ್ರಕೃತಿದೇವಿಯ ಕೆಲಸ. ಅದರಲ್ಲಿ ಪುರುಷನು ಲಿಪ್ತನಾಗಬಾರದು, ಹಾಗೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಯಂತ್ರಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅವಳ ಈ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೈಹಾಕಬಾರದು. ಒಳಗೆ ವೀರ ಸಮತೆಯೂ ಹೊರಗೆ ಧೀರ ಪ್ರಯತ್ನವೂ ಇರಬೇಕೆಂಬುದೇ ಮೂಲಸೂತ್ರದ ಪರಮರಹಸ್ಯ. ಹೀಗೆ “ಪ್ರಕೃತಿ” ಅಥವಾ “ಶಕ್ತಿ” ಯ ಕಾರ್ಯಕಾರಿತ್ವದ ಮೂಲಕವೇ ಪೂರ್ಣಯೋಗಕ್ಕೆ ಗ್ರಂಥಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿಪಥವೆಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಹೋರಾಟವು ಆನಂದಲಹರಿಯಾಗಿರದೆ ಅದು ನಿರಾನಂದ ಹಾಗೂ ಅಧೀರತೆಯ ಮೂಲಕ ಹುಟ್ಟುವ ಅಸ್ಥೈರ್ಯವೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದು ನಮ್ಮ ಧೈಯವಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಶಕ್ತಿ-ಶಕ್ತಿ ಎಂಬ ಗರ್ಜನೆಯು ವೈಯುಕ್ತಿಕ ಉದ್ವಾಮ ನಿರಂಕುಶತೆಯನ್ನು ಸಾರುವ

ದೆಂದು ಭಾವಿಸಿಕೂಡದು. ಅಂಥ ಶಕ್ತಿಯು ಆಸುರಿಕ ವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅದು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ನರಕವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುತ್ತದೆ. ದೇವತೆಗಳಿಗಿಂತಲೂ ದೈತ್ಯರು ಬಲಿಷ್ಠರೆಂಬುದು ನಿಜ. ಆದರೆ ದೇವಾಧಿ ದೇವನು ಆ ದೈತ್ಯರ ದರ್ಪವನ್ನೂ ಸಹ ಮುರಿಯುವಂಥ ಸರ್ವಸಮರ್ಥನಿರುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ನಮ್ಮೊಳಗೆ ಪ್ರಕಟ ವಾಗಬೇಕಾದುದು ದೈತ್ಯರ ಶಕ್ತಿಯೂ ಅಲ್ಲ, ದೇವತೆಗಳ ಶಕ್ತಿಯೂ ಅಲ್ಲ; ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ದೇವಾಧಿದೇವನ ಶಕ್ತಿಯು ಪ್ರಕಟವಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆ “ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿ”ಯನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಇಳಿಸಬೇಕೆಂಬುದರ ಅರ್ಥವು ವೈಯಕ್ತಿಕ ಇಚ್ಛೆ ಯನ್ನು ಸಫಲಗೊಳಿಸುವುದೆಂತಲ್ಲ. ವಿಶ್ವೇಶ್ವರನ ಹಾಗೂ ಆತನ ಲೀಲಾಂಶನಾದ ಪಿಂಡಸ್ಥ ಪರಮಾತ್ಮನ ಸಂಕಲ್ಪ ದಲ್ಲಿ ಅಂತರವಿರಲಾರದಷ್ಟೆ? ಅದಕ್ಕೆ ಕೆಳಗಿನ ಜೀವನು ಹುಂಗೂಡಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ಆಗ ಜೀವತ್ವವು ದೇವತ್ವವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುವದು. ಆಗ ಜೀವನಾಧಾರದಲ್ಲಿ ಅಂಥ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಅವಿಕಲ ಕೃತುಶಕ್ತಿಯು ನೆಲೆ ಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವದು. ನಾವು ನಮ್ಮ ಮನಬಲ್ಲಂತೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಗಳಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮೊಳಗಿನ ಈಶ್ವರನ ಸತ್ಯಸಂಕಲ್ಪಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಜೀವನವು ಸಮಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಆಲಾಪನೆಗೈಯಬೇಕಾದುದೇ ನಮ್ಮ ಯೋಗೋದ್ಯಮವಾಗಿದೆ. ಇದೀಗ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಹಲಕೆಲವರು

ಜಾಗತಿಕ ಕೋಲಾಹಲದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವದಕ್ಕೆಂದು ಅಲೌಕಿಕ ಯೋಗಸಿದ್ಧಿಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕೆಂದು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಪೂರ್ಣ ಯೋಗದ ಸಾಧಕನ ಮಾರ್ಗವು ಇದಲ್ಲ. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕೋಲಾಹಲಗಳೇಳುವುದರೊಳಗೆ ಜಗದೀಶನ ಸತ್ಯ ಸಂಕಲ್ಪವು ಎನಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನರಿಯದೆ ತಮ್ಮ ವೈಯಕ್ತಿಕ ವಿಕಾರಗಳಿಗೆ ಬಲಿಬಿದ್ದು ಆ ವಿಕಾರಗಳು ಸಫಲವಾಗುವದಕ್ಕೆ ಯೋಗಸಿದ್ಧಿಗಳ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಬಯಸುವವರು ಪೂರ್ಣಯೋಗದ ಸಾಧನೆಗೆ ಅನಧಿಕಾರಿಗಳು. ವಿಕಾರಪೂರ್ಣನಾದ ಜೀವನಿಗೆ ಸತ್ಯವ ಅರಿವಿಲ್ಲ. ನಿರ್ವಿಕಾರನಾದ ಪುರುಷನಿಗೆ ಅದರ ಪೂರ್ಣ ಪ್ರತೀತಿಯುಂಟು. ಇಂಥ ಸತ್ಯಪ್ರತೀತಿಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಕೃತುಶಕ್ತಿಯು ನಮಗೀಗ ಬೇಕಾಗಿದೆಯೇ ವಿನಾ ವೈಯಕ್ತಿಕ ನಿರಂಕುಶತ್ವದ ಅಗತ್ಯವು ನಮಗಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಉದ್ಧೃತ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಮೊದಲಿಗೆ ನಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಕೃತಿಯ ದೋಷಗಳನ್ನು ಸಾವಧಾನದಿಂದ ಕಿತ್ತಿಹಾಕುವದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯೋಗಿಸಬೇಕೇ ಹೊರತು ಒಮ್ಮೆಲೆ ಬಾಹಿರಂಗಿಕ ಜೀವನದ ಮಹತ್ತರವಾದ ಘಟನೆಗಳಿಗಾಗಿ ಅದನ್ನು ಬಳಸಬಾರದು. ನಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಶುದ್ಧೀಕರಣವೆಂದರೆ ಅದೇನು ಸಣ್ಣಪುಟ್ಟ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲ. ತಿರುಗಿ ಕೇಳಿದರೆ ಇದೇ ಅತ್ಯಂತ

ದುರ್ಧರವಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾಲವೂ ಅಷ್ಟಿಷ್ಟಾದರೆ ಸಾಕೆನ್ನುವಂತಿಲ್ಲ. ಬಹುಕಾಲದ ವರೆಗೆ ಏಕನಿಷ್ಠನಾಗಿ ಉದ್ಧೃತಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಹತ್ತೋಟಿಯಿಂದ ಪ್ರಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ಆಗಮಾತ್ರ ಆಧಾರಶುದ್ಧಿಯಾಗುವದು. ಅಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ಯೋಗಾನುಭವಗಳ ಬಗೆಗಾಗಲಿ, ಜಗತ್ಕಾರ್ಯದ ಬಗೆಗಾಗಲಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದನ್ನು ಈ ಯೋಗವು ಬಲವಾಗಿ ನಿಷೇಧಿಸುತ್ತದೆ. ಮೊಟ್ಟಮೊದಲಿಗೆ ಆಧಾರಶುದ್ಧಿ, ಆಮೇಲೆ ಸಚರಾಚರ ಭೂತಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ವಾಂತರ್ಯಾಮಿಯ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರದಿಂದ ತ್ರಿಗುಣಗಳ ಸಂಕೋಲೆಯೊಳಗಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ, ಅನಂತರ ನಿಖಿಲಾನಂದ, ಆ ಬಳಿಕ ಅಂಥ ಸತ್ಯಾನಂದದ ಫಲಸ್ವರೂಪವಾಗಿ ಲಭಿಸುವ ಯೌಗಿಕ ಯೌವನ. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಮುಗಿದಬಳಿಕ ಭಗವತ್ಸಂದೇಶಾನುಸಾರವಾಗಿ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸತ್ಯಯುಗಪ್ರವರ್ತನೆಗೊಳಿಸುವ ಮಹಾಕಾರ್ಯ. ಸಿದ್ಧ ಜೀವನದ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯೇ ಈ ಯೋಗದ ಸ್ವಾರಾಜ್ಯ; ಜಗತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಸ್ವರ್ಗವನ್ನು ಇಳಿಸುವದೇ ಇದರ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ. ಪುರಾತನ ವೇದಾಂತದೊಳಗಿನ ಸ್ವಾರಾಜ್ಯ ಸಿದ್ಧಿಯೂ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಸಿದ್ಧಿಯು ಈ ಪೂರ್ಣ ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ವಿರಾಟರೂಪವನ್ನು ಧಾರಣ ಮಾಡಿರುತ್ತವೆ. ಈ ಯೋಗದ ಮೂಲಕ ಸ್ವಸ್ವರೂಪ ಪ್ರಾಪ್ತನಾದ ದೇವ ಕರ್ಮಿಯ ಕರ್ಮವೆಂಬುದು ಸೂರ್ಯ, ಚಂದ್ರ, ತಾರಾಗಣಗಳಂತೆ

ಅನಿರಾಮವೂ ಅಖಂಡವೂ ಅಜೇಯ್ಯವೂ, ಅನಿರ್ಬಂಧಿ ತವೂ, ಆನಂದಪೂರ್ಣವೂ ಆಗಿದ್ದು ಅದು ಅವನಲ್ಲಿ ಶ್ವಾಸಪುಶ್ವಾಸಗಳಷ್ಟು ಸಹಜ ದಶೆಗೆ ಮುಟ್ಟಿರುತ್ತಿರುವುದು. ಹೀಗೆ ಜ್ಞಾನ, ಭಕ್ತಿ, ಕರ್ಮಗಳ ಸಮನ್ವಯವೇ ಪೂರ್ಣ ಯೋಗದ ಮಹತ್ಕಾರ್ಯವೆಂದು ಗುರು ಅರವಿಂದರು ಸಾರುವರು.

ಕೆಲವು ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದು ಅಗತ್ಯ ವಾಗಿದೆಯೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಪ್ರಸ್ತುತ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಹೊರಪಟ್ಟ ಹಲಕೆಲವು ಮಹತ್ವದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಅವೆಷ್ಟೇ ಮಹತ್ವ ದವುಗಳಾಗಿದ್ದರೂ ಸಹ ಲೇಖಕ (ನಾದ ನಾಸು) ಅವುಗಳನ್ನು ಹಾರಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದಲೂ, ಮತ್ತು (ಬಹು ವಿಶದವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿ ರುವ ಮಾತುಗಳನ್ನು) ಸಂಕ್ಷೇಪೀಕರಿಸಿರುವುದರ ಮೂಲಕವೂ ಪ್ರಾದುರ್ಭವಿಸಿರುವ ಕೆಲವೊಂದು ತಪ್ಪುತಿಳುವಳಿಕೆಗಳ ನಿರಸನದ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ವೂರೈಸುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಿದೆ.

ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯ ಪರಿಪೂರ್ಣ ಪ್ರಯೋಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನನಿಷೇಧದ ಅರ್ಥವು ಕರ್ಮತ್ಯಾಗವಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಹೋರಾಟವೆಂಬುದು ಆಂತರಿಕವೇ ಹೊರತು ಬಾಹ್ಯಕವಲ್ಲ. 'ಆರಂಭ'ವೇ ಹೊರತು ಕರ್ಮವಲ್ಲ. ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನು ಸರ್ವಾರಂಭಪರಿತ್ಯಾಗದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಕರ್ಮದ ಆದರ್ಶವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವಾಗ ಈ ಪ್ರಭೇದ ವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಗೊಳಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಸರ್ವಾರಂಭಾನ್ ಪರಿತ್ಯಜ್ಯ. ನಾವು ಕರ್ಮ ಹಾಗೂ ಅದರ ಸಾಫಲ್ಯದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋ ಗಿಸುವ ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪ್ರಯಾಸವೂ ಆಶೆ ಪ್ರತ್ಯಾಶೆಗಳೂ ಇರಕೂಡದು; ಹಾಗೂ ನಮ್ಮ ಇಂದ್ರಿಯ ಗಳೂ ದೇಹ-ಮನ-ಬುದ್ಧಿಗಳೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಅತ್ಯಂತ

ಶುದ್ಧೀಕೃತ ಕೇವಲ ಸಹಜತೆಯಿಂದ ತಮ್ಮ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸಗುತ್ತಿರುಬೇಕು.

ಶುದ್ಧೀಕೃತ ಉಚ್ಚ ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯು ಕೆಲವೊಂದು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅಭ್ಯಸ್ತವಾಗುವವರೆಗೆ ಸಾಧಕನು ತನ್ನ ಈ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಜೀವನದೊಳಗಿನ ಮಹತ್ವದ ಕೃತಿಗಳ ಸಲುವಾಗಿ ಪ್ರಯೋಗಿಸುವ ಗೊಡವೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರಬೇಕು. ಆ ಮೇಲೆಯೂ ಕೂಡ ಮೊದಲಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಮುಗಿಯುವಂಥ ವಿಷಯಗಳಿಗೂ, ಬಳಿಕ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಮುಗಿಯುವಂಥವುಗಳಿಗೂ ಪ್ರಯೋಗಿಸುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಸಾಧನಾನುಧಿಯಲ್ಲಿ ಅಂತರಂಗಿಕ ಪ್ರಗತಿ ಮತ್ತು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದ ಚಿಕ್ಕದೊಡ್ಡ ಕೃತಿಗಳು ಇನೇ ಆತನ ಅಭ್ಯಾಸ ಹಾಗೂ ಪರೀಕ್ಷಣಗಳ ಕ್ಷೇತ್ರವಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದು.

ಎರಡನೆಯ ಮಾತೇನೆಂದರೆ—ಈ ಪುಟ್ಟ ಉಪನ್ಯಾಸಗಳಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧೀಶಿಸಿರುವ ವಿಧಾನವು ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗಿದೆಯೆಂದಾಗಲಿ, ಅದು ಏನೂ ಉಳಿಸಿಲ್ಲವೆಂದಾಗಲಿ ಗೃಹಿಸಕೂಡದು. ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವ ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಸಾಧಕರಿಗೆ ತಿಳಿದಿರಲವಶ್ಯವಾದ ಸಮಸ್ತ ವಿಷಯವು ಹೇಳಲಾಗಿವೆಯೆಂದು ಭಾವಿಸಕೂಡದು. ತಿರುಗಿ ಕೇಳಿದರೆ, ಪ್ರಾರಂಭದವರಿಗೆ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೆ ಬರಬಹುದಾದ ಕೆಲವೇ ಮಾತ್ರ ಮುಖ್ಯ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಮಂಡಿಸಲಾಗಿದೆ. ಹೆಚ್ಚು ಮುಂದುವರಿದವರಿಗೆ ಈ ಸೂಚನೆಗಳ ಪ್ರಯೋಜನದ ಅಚೆಗೆ ಅವರು ವೇಗದಿಂದ ಬೆಳೆದಿರುವುದಾಗಿ ತೋರುವದು; ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನ ಬರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮುಂಚೆ ಘನತರವಾಗಿ ರೂಪಾಂತರವನ್ನೂ ತಿದ್ದುವಾಟನ್ನೂ ಹೊಂದಬೇಕಾಗಿದೆಯೆಂಬದೂ ಅವರಿಗೆ ಕಂಡುಬರುವದು. ಆವರೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಅವು ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗಿವೆಯೆಂದೂ ತೃಪ್ತಿಕರವಾಗಿವೆಯೆಂದೂ ತಿಳಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಆಡಿಯಿಲ್ಲ.

ಕೊನೆಗೆ, ಇಲ್ಲಿ ನಿರ್ದೇಶಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ವಿಶಿಷ್ಟ ಯೋಗಮಾರ್ಗದ ಧ್ಯೇಯವು, ವೈಯಕ್ತಿಕ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರಸ್ಥಾಪಿಸುವುದಾಗಿ ರದೆ ಅದನ್ನು ಸಮರ್ಪಿಸುವುದೇ ಆಗಿದೆ. ಅನಂತಸತ್ತೆಯ ನಿರ್ದೇಶ ಹಾಗೂ ನಿಯಂತ್ರಣಕ್ಕೆ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಯ ಸಮರ್ಪಣವೂ ಪರಿಪೂರ್ಣವೂ ನಿಶ್ಚೇಷವೂ ಲಾಲಸೆಯ ಅಭಾವವೂ ಆಗಲಿಕ್ಕೆಬೇಕು. ಆಧಾರಶಿಕ್ಷಣದ ಅನುಪಾಸನೆಲ್ಲ ಇದೇ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ. ಸಮರ್ಪಣದ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಗೆ ಅಡ್ಡಬಾರದಂತೆ ಅಸಂಸ್ಕೃತ ಮಾನವನ ಪ್ರಕೃತಿಬದ್ಧವಾಸನೆ ಮತ್ತು ಪ್ರೇರಣೆಗಳನ್ನೂ, ಒರಟು ಗರ್ವ ಮತ್ತು ಅಹಂಕಾರಗಳನ್ನೂ, ವ್ಯರ್ಥ ಸ್ವಯಂಪ್ರತಿಷ್ಠೆ, ತರ್ಕ ಮತ್ತು ಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನೂ ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದುದೇ ಪ್ರಥಮವಿಧಾನವು. ಇನ್ನು ಎರಡನೆಯ ವಿಧಾನವೆಂದರೆ ಸರ್ವೋನ್ನತನಿಗೆ ಯಜ್ಞಸ್ವರೂಪವಾಗಿ ನೈವೇದ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆಂದು ದುರ್ಬಲವೂ, ದಿಗ್ಭ್ರಮಿತವೂ, ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸರಹಿತವೂ, ಅಜ್ಞಾನಪೂರ್ಣವೂ ಆದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಶಕ್ತಿಗೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ-ಬಲಿಷ್ಠವೂ, ಸಮರ್ಥವೂ, ಪರಿಣಾಮಕಾರಕವೂ ಆದ ಕೃತುಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುವುದು.

ಸಿದ್ಧಿಯೋಗಿಯ ಕರ್ಮವು-ಭಾಸ್ಕರನ ಹಾಗೂ ತಾರಕೆಗಳ ಕರ್ಮದಂತೆ ಮತ್ತು ಹಿಮಖಂಡದ ಹಾಗೂ ವಾಯುಪ್ರವಾಹಗಳ ಕರ್ಮದಂತೆ, ತೇಲುವ ಚಂದ್ರಮ ಹಾಗೂ ತೂಗಾಡುವ ಹೂವುಗಳ ಕರ್ಮದಂತೆ, ಇದಲ್ಲದೆ ಅಗ್ನಿಯ ಹಾಗೂ ಭೂರೇಣುಗಳ ಕರ್ಮದಂತೆ ಆದ್ವಿತೀಯ ಪರಾಶಕ್ತಿಯ ಸಂಕಲ್ಪದ ಮೂಲಕ ಶಾಂತವೂ ಉಜ್ವಲವೂ, ಅಥವಾ ಸಮರ್ಥವೂ ಪ್ರಖರವೂ, ಅಥವಾ ಉದಾರವೂ ಮಧುರವೂ ಪ್ರಯೋಜನಕರವೂ, ಅಥವಾ ಉನ್ನತವೂ ವಿನಮ್ರವೂ-ಆಗಿರತಕ್ಕದ್ದು. ಅಲ್ಲದೆ ಅದು ಅವಳಿಂದಲೇ ಪ್ರೇರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅವಳಿಂದಲೇ ಪ್ರಯೋಗಿಸಲ್ಪಡತಕ್ಕದ್ದು. ತೋರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಅದು ಯಾವ ರೂಪವನ್ನೇ ತಾಳಿದರೂ ಸತತವಾಗಿ ಅದು ಸಾರ್ವಭೌಮಿಕಶಾಂತಿ, ಆತ್ಮಸಮರ್ಪಣ ಮತ್ತು ಆತ್ಮಜ್ಞಾನ ಇವುಗಳ ತಳಹದಿಯ ಮೇಲೆ ಕೆಲಸಗೈಯುತ್ತಿರಬೇಕು.

ಪರಿಶಿಷ್ಟ *

ಭಾರತದ ಚಿತ್ರವೃತ್ತಿ ಅಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆ

ಒಂದು ಮಾತು ಮಾತ್ರ ನಿಜ. ಭೂತಕಾಲದಂತೆ ಭವಿಷ್ಯತ್ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಭಾರತದ ಷಡ್ಭವೂ ಜೀವನ್ಮುಕ್ತರವೂ ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಅಂಕುರಿಸುವದು. ಅಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯೆಂದರೆ ಜಗನ್ನಿಧಿಯನ್ನು ವೇದಾಂತಿಕ ರೀತಿಯಾಗಲಿ, ಕೈಕಟ್ಟಿ ಕೊಂಡು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಕೊಳ್ಳುವದಾಗಲಿ ಅಲ್ಲ. ಭಾರತ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಕೆಲಕೆಲವು ಐರೋಪ್ಯ ವಿಮರ್ಶಕರೂ, ಟೀಕಾಕಾರರೂ ಏನ ನೈಂದರೂ ಭಾರತವು ತನ್ನ ಶಕ್ತ್ಯುತ್ಸಾಹಗಳ ಮೈಭವದ ಪೂರ್ವಯುಗಗಳಲ್ಲಿ ಹೀಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಮುಂದೆ ಹೀಗೆ ಉಳಿಯಲಾರದು. ವೇದಾಂತಿಕ ವಿಚಾರ ಸರಣಿಯು ಯಾನಾಗಲೂ ಭಾರತೀಯ ಚಿತ್ರ ರಚನೆಯ ಘಟಕಗಳಲ್ಲೊಂದಾಗಿ ಉಳಿಯತಕ್ಕದ್ದೇ; ಈ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಅದರ ಬೃಹತ್ತರವಾದ ಸಾರ್ವಭೌಮ ಶಕ್ತಿಗಳು ಎಂದೂ ಕಳೆಗುಂದಲಾರವೆಂಬ ಆಸೆಯೂ ಇದೆ. ಆದರೆ ಪದಾರ್ಥವಿಜ್ಞಾನಶಾಸ್ತ್ರದ ವಸ್ತುಜ್ಞಾನವನ್ನೇ ಪ್ರಮಾಣವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸ್ಥೂಲ ವರ್ಗೀಕರಣದ ತರ್ಕಪದ್ಧತಿಯನ್ನನುಸರಿಸಿ ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನವೆಂದು ಕೆಲಸಮಾಡಿದ ಅವಾಚೀನ ಐರೋಪ್ಯರ ವೇದಾಂತಕ್ಕೂ, ಫ್ರೆಂಚರ ಇಲ್ಲವೆ ಜರ್ಮನ್ನರ ಆಡಂಬರದ ಅಥವಾ ಅಗಾಧವಾದ ವಿಚಾರಪ್ರಪಂಚ ವಿಸ್ತಾರದ ವೇದಾಂತಕ್ಕೂ ಅಂತರವಿದ್ದಷ್ಟೇ ನಮ್ಮ ಭಾರತೀಯ ದರ್ಶನ ಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೂ ಅವರ ಪದ್ಧತಿಗೂ

* ಯೋಗೀಶ್ವರ ಅವರಿಂದ 'ಭಾರತೀಯ ನವಜನ್ಮ' ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕವಿದೆ.

ಇರುವುದು. ದರ್ಶನಶಾಸ್ತ್ರವು ಎಂದಿನಿಂದಲೂ ಆತ್ಮಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರದ ಬೌದ್ಧಿಕ ದರ್ಶನವನ್ನೇ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದೆ. ಏನೋ ಇತ್ತೀಚೆ ಆದರ ಒಲವು ಪಾರಲೌಕಿಕವಾಯಿತು. ಕ್ರಾಂತ ದರ್ಶನವನ್ನೂ ಅಂತಃಪ್ರೇರಣೆಯನ್ನೂ ಅವಲಂಬಿಸಿದ ಮೈದಿಕ ವೇದಾಂತವೇ ಆಗಲಿ, ನವರಚನೆ, ನವೀನತೆಗಳುಳ್ಳ ಪ್ರಚಂಡ ಬುದ್ಧಿವಾದದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಗೀತೆಯ ಕಾಲದ ವೇದಾಂತವೇ ಆಗಲಿ ಯಾವವೂ ಸ್ವಭಾವತಃ ಪ್ರಪಂಚ ವಿರಕ್ತಿಯುಳ್ಳವುಗಳಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಹ ಜೀವಕ್ಕೇನಾದರೂ ನಿಜವಾದ ಬೆಲೆಯಿಹುದೋ ಎಂದು ಸಂಶಯಾಕುಲತೆಯನ್ನಂಟು ಮಾಡಿದ ಬೌದ್ಧ ಮತವೂ ಕೂಡ ಅದನ್ನೊಂದು ಬುದ್ಧಿವಾದವೆಂದೇ ಹೂಡಿತು. ಆ ಮತದ ಜೈತನ್ಯದಿಂದ, ನೀತಿಶಾಸ್ತ್ರದಿಂದ ಸಾಧನ ಪದ್ಧತಿಯಿಂಟು ಮಾನವ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಹೊಸ ತ್ರಾಣ, ಹೊಸ ಅರ್ಥ, ಸುಕುಸೂರವಾದ ಆದರ್ಶವಾದಿತ್ವಗಳು ಬಂದು, ಪ್ರಪಂಚ ಸಿರೂಪಣಾ ಮಯವಾದ ಕಲೆಗಳಿಗೂ ವ್ಯವಹಾರ ರಾಜಕಾರ್ಯಗಳಿಗೂ ನವಜನ್ಮವೇ ಬಂದಿತು. ದೃಢವಾಗಿ ಆತ್ಮತತ್ವವನ್ನರಿತು, ಜೀವನವನ್ನು ಹೊಸ ಅಚ್ಚಿಗೆ ಹಾಕಿ, ಜೀವಕಳೆದುಂಬುವದೇ ಭಾರತೀಯ ಚಿತ್ತದ ಸ್ವಭಾವ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಾಗಿರುವದರಿಂದ, ಅದಕ್ಕೆ ಗೌರವ, ತ್ರಾಣ, ನಿರಾಮಯತೆ ಬಂದಾಗಲೆಲ್ಲ ಈ ಪಂಥ ಕೃದು ಮರಳಲೇಬೇಕು.

ನಮ್ಮ ಗ್ರಂಥ ಮಾಲೆಯ

ಹಿ ತೈ ಸಿ ಗ ಳು

- ೧ ಶ್ರೀಮತ್ ಶಾಂತವೀರ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಬಬಲೇಶ್ವರ
- ೨ ,, ಸಂಗನಬಸವ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಬಂಧನಾಳ
- ೩ ಮಾಧವದಾಸಜಿ ಸಾಧೂ ಮಹಾರಾಜ ಪಂಥರವೂರ
- ೪ ಶ್ರೀ ಗುರುಪಾದೇಶ್ವರ ತತ್ವಜ್ಞಾನ ಮಂದಿರ ಮೈಂದರಗಿ
- ೫ ವಿಜಾಪುರದ ಸಾಹಿತ್ಯಾಭಿಮಾನಿ ಧನಿಕ ಮಹಾಶಯರೊಬ್ಬರು
- ೬ ಶ್ರೀಮಂತ ಬಾಬಾಸಾಹೇಬ ಸರದೇಸಾಯರು ರಕ್ತಸಗಿ-
ವಿಜಾಪುರ
- ೭ ಶ್ರೀ. ಸಕ್ಕರೀ ಬಂಧುಗಳು ಇಲಕಲ್ಲ
- ೮ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಹ. ಬ. ಕೊಣ್ಣೂರ ಎಮ್. ಎ. ವಿಜಾಪುರ
- ೯ ಜ್ಞಾನೋದಯ ನಾಟಕ ಮಂಡಳಿಯ ಒಡೆಯರಾದ
ಆರ್. ಜಿ. ಹೋಳಗಿಯವರು ಹಂದಿಗನೂರು
- ೧೦ ಶ್ರೀಮಂತ ರಾಮರಾವ ಚಿಂತಾಮಣಿ ನಾಡಗೌಡರು ಹಲಸಂಗಿ
- ೧೧ ಶ್ರೀ. ಸರಸಂಬಿ ಶಿವಲಿಂಗಪ್ಪನವರು ಚಡಚಣ

ಹೊಸ ವರ್ಷದ

ನಮ್ಮ ಸಹಾಯಕರು

- ೧ ಶಿಕ್ಷಕರ ಸಹಕಾರಿ ಸಂಘ ತಾಲೂಕು ಇಂಡಿ ೨೦
- ೨ ಶ್ರೀ. ದೊಟ್ಟಮೇಟಿ ಅಂದಾಸೆಪ್ಪನವರು ಜಕ್ಕಲಿ M. L. A. ೧೫
- ೩ ,, ಎನ್. ಎ. ಕುಲಕರ್ಣಿ ಸ್ವೇಷನ್ ಮಾಸ್ತರರು ನಾಸಿಕ
- ೪ ,, ತಂಬಾಕೆ ಸಿದ್ಧರಾಮಪ್ಪನವರು ತಾಳೇಕೋಟೆ
- ೫ ,, ಶಿಕ್ಷಕರ ಸಹಕಾರಿ ಸಂಘ ತಾಲೂಕು ಬಾಗೇವಾಡಿ ೧೦
- ೬ ,, ಲಿಂಗಪ್ಪ ಬಸಪ್ಪ ದೇಸಾನಿ ಆ ಮಾಸ್ತರರು ನಾಲತವಾಡ ೧೦
- ೭ ,, ಎನ್. ಜಿ. ಎಮ್. ೮||
- ೮ ,, ಬಿ. ಗುರುಸಿದ್ದಣ್ಣ ಭಾರತ ವ್ಯಾಯಾಮಶಾಲೆ ಕೊಟ್ಟೂರು ೫
- ೯ ,, ಮಡಿವಾಳಪ್ಪ & ಬ್ರದರ್ಸ್ ಶಿವಾನಂದ ಪ್ರೆಸ್ ಗದಗ ೫
- ೧೦ ,, ಎಸ್. ಎ. ಅಡ್ಡಣಗಿ ಬಿ. ಎ. ಎಲ್.ಎಲ್. ಬಿ. ಬೆಳಗಾವಿ ೫
- ೧೧ ಡಾ. ಪಿ. ಪಿ. ಹಳೇಮನಿ M. B. B. S. (ಮಂಯಿ) L. R. C. P.
(ಲಂಡನ್) M. R. C. S. (ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್) ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ ೫
- ೧೨ ಶ್ರೀ. ಆರ್. ಎಚ್. ಕುಲಕರ್ಣಿ B. A. LL. B. ವಕೀಲರು
ವಿಜಾವುರ ೫
- ೧೩ ,, ಎಮ್. ಬಿ. ಕೋರಬು ಡಿ. ಸ್ಕೂಲಬೋರ್ಡ್ ಸುಪರವಾಯ
ಬರರು ವಿಜಾವುರ ೫
- ೧೪ ,, ಜಿ. ಎಸ್. ಕಂಬಳಿ ಎಕ್ಸಾಯಜ್ ಇನ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಟರರು
ಬಾಗಲಕೋಟೆ ೫
- ೧೫ ಡಾ. ಸ್ವಾಮಿ ಚಂದ್ರಶೇಖರಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಇಲಕಲ್ಲ
- ೧೬ ಶ್ರೀ. ರಾಮಪ್ಪ ಲಕ್ಷ್ಮಣಪ್ಪ ಚಿಕ್ಕೋಡಿ ಜ. ಮರ್ಚಂಟ ರಬಕವಿ ೫
- ೧೭ ,, ಬಸವಂತಪ್ಪ ದೊಡ್ಡಪ್ಪ ಫತ್ತೇವೂರ ಜ. ಮರ್ಚಂಟ
ಬದಾವಿ ೫

- ೧೮ ,, ಎಸ್ ಎಸ್ ಹಿರೇಮಠ B. A. ಯುನಿಯನ್
ಸುಪರ್‌ವಾಯ್‌ಚರರು ಗದಗ ೫
- ೧೯ ,, ಹಾರಸಹಳ್ಳಿ ಮಾಸ್ತರರು M. A. ಗಿ ಹೈಸ್ಕೂಲ ವಿಜಾಪುರ ೫
- ೨೦ ,, ಜಿ. ಎಲ್. ವೈದ್ಯ ಆಡಿಟರ್ ಕೊ. ಆ. ಸೋಸಾಯಿಟಿ
ಆಫೀಸ ವಿಜಾಪುರ ೫
- ೨೧ ,, ಆರ್. ಬಿ. ಅಲಭಾಳ B. A. ಡಿ. ಸ್ಕೂಲಬೋರ್ಡ್
ಸುಪರ್‌ನಾಯ್‌ಝರ್ ವಿಜಾಪುರ ೫
- ೨೨ ,, ಬಿ. ಪಿ. ಹಿರೇಮಠ ಯುನಿಯನ್ ನ್ಯಾಸೀಚರರು ಬದಾಮಿ ೫
- ೨೩ ,, ಎಂ. ಬಿ. ಕಿಣಗಿ ಮಾಲಕರಿ ಕಚೇರಿ ಬೀಳಗಿ ೫
- ೨೪ ,, ಟಿ. ಎಂ. ಹಾಳಕೇರಿ ಆ ಮಾಸ್ತರರು ಬದಾಮಿ ೫
- ೨೫ ,, ತಿ. ವೆ. ಕುಲಕರ್ಣಿ ಹೆ ಮಾಸ್ತರರು ಸಾಲವಡಗಿ ೫
- ೨೬ ,, ಲಿಂಗಪ್ಪ ಶಿವೂರ ಅಧರ್ಗಾರ್ ೫
- ೨೭ ,, ಲಕ್ಷ್ಮಣ ಭೀಮರಾವ ಗುನಾಸ್ತೆ ಹೆ ಮಾಸ್ತರರು
ರೇವತಗಾಂವ ೫
- ೨೮ ,, ಗುರುನಾಥ ಅಪ್ಪಾಜಿ ಕುಲಕರ್ಣಿ ಹೆ ಮಾಸ್ತರರು
ಅಗರಖೇಡ ೫
- ೨೯ ,, ಸಿದ್ದಪ್ಪ ಬಸಪ್ಪ ಜಮಖಂಡಿ ಹೆ ಮಾಸ್ತರರು ಭತ್ತಗುಣಿಕಿ ೫
- ೩೦ ,, ನಾರಾಯಣ ಗುಂಡಾಚಾರ್ಯ ಆಡ್ಲೆ ಹೆ ಮಾಸ್ತರರು
ಮಿರಗಿ ೫
- ೩೧ ,, ಬಿ. ಎಸ್. ಜ್ಯಾಳಿ ಆ ಮಾಸ್ತರರು ಕೆಲವಡಿ ೫
- ೩೨ ,, ರೇವಣಸಿದ್ದಪ್ಪ ಸಂಗಪ್ಪ ಮದಭಾವಿ ಹಲಂಸಗಿ ೫
- ೩೩ ,, ಗುರುಬಾಳಪ್ಪ ಸದಾಶಿವಪ್ಪ ಬೀರಂಕಲಗಿ ಚಡಚಣ ೫
- ೩೪ ,, ಜಿ. ಬಿ. ಪಿ. ೫

ಹಳ್ಳಿಯ ಆಳು

ಈ ಮಾಸಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರಿಗುಪಯುಕ್ತವಾಗುವ ಬಳ್ಳಿ ಲೇಖನಗಳು ಬರುತ್ತವೆ. ಪ್ರತಿ ಒಬ್ಬ ಹಳ್ಳಿಯ ಮನುಷ್ಯನು ಇದನ್ನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಓದಲೇಬೇಕು. ಸಹಕಾರ, ಒಕ್ಕಲತನ, ಗ್ರಾಮ ಸುಧಾರಣೆ ಇವುಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಲೇಖನ, ಕಥೆ, ಕವಿತೆ, ನಾಟಕ ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತವೆ.

‘ ಹಳ್ಳಿಯ ಆಳು ’ ಕಾರ್ಯಾಲಯ,
ಮಾರುತಿಬೀದಿ ಬೆಳಗಾವಿ

ಶಿವಾನುಭವ

ಶಿವಶರಣರ ವಚನವಾಚ್ಛಯ, ವೀರಶೈವರ, ಧಾರ್ಮಿಕ ಐತಿಹಾಸಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ, ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ಲೇಖನಗಳಿಗೆ ಈ ದ್ವೈಮಾಸಿಕವು ಮೀಸಲಾಗಿದೆ. ರಾ. ಸಾ. ಹಳಕಟ್ಟಿಯವರ ಜೀವಮಾನದ ಅಖಂಡ ಪರಿಶ್ರಮದ ಫಲಸ್ವರೂಪವಾದ ಈ ಪತ್ರಿಕೆಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಚಂದಾದಾರರಾಗಲೇಬೇಕು.

ವಿಳಾಸ:— ‘ ಶಿವಾನುಭವ ’ ಕಾರ್ಯಾಲಯ
ವಿಜಾವೂರ

ಲೋಕಮತ

ಎಲ್ಲ ದೈನಿಕ ಪತ್ರಗಳಿಗಿಂತ ಮುಂದಾಗಿ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಉಚ್ಚಲ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ದೈನಿಕ ಹಾಗೂ ವಾರಪತ್ರಿಕೆ. ವಿವಿಧ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕಾಲಕಾಲಕ್ಕೆ ತಿಳಿಸುವ ಜಾಗೃತ ಪತ್ರಿಕೆಗೆ ಚಂದಾದಾರರಾಗಲು ಇಂದೇ ಬರೆಯಿರಿ.

ದಿ. ಪ. ಚಂದಾ ೧೩ ರೂ.

ವಾ. ಪ. ಚಂದಾ ೩-೫-೦

ದಿ ಕರ್ನಾಟಕ ನ್ಯೂಜ ಪೇಪರ್ಸ್

ಕಾರ್ಪೊರೇಶನ್ ಲಿ. ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ

ಉದಯ

ವಿಜಾವೂರ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಹು ವಿಧದ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಎದೆಗೊಟ್ಟ ಒಂದೇ ಒಂದಾದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಾರಪತ್ರಿಕೆ. ಮಾತಿನ ಮಲ್ಲನ ಪ್ರಚಲಿತ ವಿಷಯಗಳ ಮೇಲಿನ ಹುರುಳುಳ್ಳ ಹರಟೆಗಳು ವಾರದ ವರದಿ, ಸಂತೆಯ ಸುದ್ದಿ ವನಿತಾವಿಭಾಗ ಹಳ್ಳಿಯವೈದ್ಯಕ ವಿವಿಧ ವೈಚಿತ್ರ್ಯ ಮತ್ತು ಲೋಕಲೋಡ್ ಮೊದಲಾದ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಹೊಸ ಹೊಸ ಸುದ್ದಿಗಳು ಬರುತ್ತಿರುವವು. ವಾ. ಚಂದಾ. ೩ ರೂ. ಮಾತ್ರ.

ವಿಳಾಸ:— 'ಉದಯ' ಕಾರ್ಯಾಲಯ, ವಿಜಾವೂರ

ಶರಣಸಂದೇಶ

ಸಂಪಾದಕರು:— ಶ್ರೀ ಹರ್ಷೇಕರ ಮಂಜಪ್ಪನವರು

ನೀವು ಹಿಂದುಗಳೋ? ಹಾಗಾದರೆ ಜಾಗೃತೆ ಚಂದಾದಾರರಾಗಿರಿ. ಶ್ರೀ ಬಸವಾದಿ ಪ್ರಮುಖರ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಹಿಂದೂ ಸಮಾಜದೇಳಿ ಗೆಯ ರೀತಿನೀತಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಸಾರಗೊಳಿಸುವ ವಿಚಾರಕ್ರಾಂತಿಯ ವಾರ ಪತ್ರಿಕೆಯು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇದೊಂದೇ. ವಾ. ಚಂದಾ ೩ ರೂ. ಮಾತ್ರ.

ಮ್ಯಾನೇಜರ:— ಶರಣಸಂದೇಶ'

ಪೋ. ಅಲಮಟ್ಟಿ, ಬೆಲ್ಗಾ ವಿಜಾವೂರ

ಕಲಿಯುಗ

ಸಂಪಾದಕರು:— ಡಾಕ್ಟರ ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣರಾಯರು

ಕಾಮವಿಜ್ಞಾನ, ಆರೋಗ್ಯವಿಜ್ಞಾನ, ಸಮಾಜವಿಜ್ಞಾನಗಳಿಗಾಗಿ ಮೀಸಲಾಗಿರುವ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲೇ ಪ್ರಥಮ ಮಾಸ ಪತ್ರಿಕೆ. ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ ೧ ರೂ. ೮ ಆಣೆ.

ವಿಳಾಸ:—“ಕಲಿಯುಗ” ಕಾರ್ಯಾಲಯ,

ಧಾರವಾಡ

ಕನ್ನಡಕಂದ

ಮಕ್ಕಳ ಮಮತೆಯ ಮಾಸಪತ್ರಿಕೆ. ಇದೇ ಜುಲೈ ತಿಂಗಳಿಂದ ಶ್ರೀ. ಮೇವುಂಡಿ ಮಲ್ಲಾರಿಯವರ ಸಂಪಾದಕತ್ವದಲ್ಲಿ ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ಮಾಸಪಾಟು ಹೊಂದಿದೆ

ವಾ. ಚಂದಾ ಒಂದೇ ರೂಪಾಯಿ

ಕನ್ನಡಕಂದ ಕಾರ್ಯಾಲಯ

ಧಾರವಾಡ

ಮನೋಹರ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆ

ಲಲಿತಸಾಹಿತ್ಯ ನಿರ್ಮಾಣಮಾಡುವ ಗುರಿಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸಾಗುವ ಸರ್ವಾಂಗಸುಂದರವಾದ ಸುರಸ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯು ಗೃಹಿಣಿಯರಿಂದ ಅಂರ ವರೆಗೆ ಪುಟಗಳುಳ್ಳ ಆರು ಪುಸ್ತಕಗಳು ವರುಷದಲ್ಲಿ ಹೊರಡುತ್ತವೆ.

ವಾ. ಚಂದಾ ೨ ರೂ. ೮ ಆಣೆ

ವಿಳಾಸ:—ಮನೋಹರ ಗ್ರಂಥಮಾಲಾ

ಸಾಧನಕೆರೆ, ಧಾರವಾಡ

ಜಯಕರ್ನಾಟಕ

ಕರ್ನಾಟಕದ ಏಕೀಕರಣವನ್ನೂ ಉನ್ನತಿಯನ್ನೂ ಗುರಿಯಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡ, ಸರ್ವಾಂಗ ಸುಂದರವಾದ, ಒಂದೇ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮಾಸಪತ್ರಿಕೆ. ವಿವಿಧ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲದೆ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಇದರಲ್ಲಿ ವಿಶಿಷ್ಟವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಪರದೇಶ ಪರಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಇದರ ಪ್ರಸಾರವಿದೆ.

ವಿಳಾಸ:—ಜಯಕರ್ನಾಟಕ ಕಾರ್ಯಾಲಯ

ಧಾರವಾಡ

ಅಲ್ಲ! ಇಲ್ಲೇ ಸಮೀಪದಲ್ಲೇ!

ನೀವೇ ಬರುವ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ!

ಕೇವಲ

ಫೋಟೋ ಕಳಿಸಿದರೆ ಸಾಕು.

ದೊಡ್ಡ ಆಕಾರದಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಿಸುವೆವು.

ಬಣ್ಣಬಣ್ಣದಿಂದ ಶೃಂಗರಿಸುವೆವು.

ನಿಮ್ಮ ಹಿರಿಯರ ಭಾವಚಿತ್ರಕ್ಕೆ ಜೀವಕಳಿ ಬೇಕೆ?

ನಿಮ್ಮ ಹಿರಿತನದ ಯೋಗ್ಯತೆಗೆ ತಕ್ಕ ಬಣ್ಣದ

ಫೋಟೋ ಬೇಡವೆ?

ತೆಲ್ಮವರ್ಣದಿಂದ ತಾಳಿಕೆಯ ಕಾಗದದ

ಮೇಲೆ ಬರೆಸುವ ಈ ಚಿತ್ರಗಳು

ತಲೆತಲಾಂತರ ಮಾಡುವು.

ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿವರಗಳಿಗಾಗಿ ಕೆಳಗಿನ

ವಿಳಾಸಕ್ಕೆ ಬರೆಯಿರಿ.

ಕಾಪಸೆ ರೇವಪ್ಪ— ಕಲಾ ಕುಟೀರ, ಹಲಸಂಗಿ

ಪೋ. ಹಲಸಂಗಿ ಜಿ. ವಿಜಾಪುರ

ಪ್ರೇಮ

ಹೊಸ ಯೋಜನೆ !

ಹೆಚ್ಚು ಲಾಭ !

ಸಂಪಾದಕರು:— ಕುಲಕರ್ಣಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಬಿ. ಎ.

ಪ್ರೇಮವು ಈಗ ಮಾಸಿಕವಾಗಿದೆ. ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಕಛಿ ಕಾದಂಬರಿ, ನಾಟಕ, ಲಲಿತಕಲೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ೧೨ ಸುಂದರ ಪ್ರಕಟನೆಗಳು ಆದರೂ ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ ನಾಲ್ಕು ರೂ. ಮಾತ್ರ.

ಪ್ರೇಮ ಪ್ರಕಟನಾಲಯ

ಧಾರವಾಡ

ಕಥಾಕುಂಜ

ಕಥೆಗಳಿಗಾಗಿಯೇ ಮೀಸಲಾಗಿ ನಾಲ್ವಾರು ವರುಷಗಳಿಂದ ಕನ್ನಡದ ಸೇವೆಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಈ ಬೆಳಗಾವಿಯ ಬಂಧುವಿನ ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ಉದಾರರಾದ ಕನ್ನಡಿಗರೆಲ್ಲರೂ ಕೈಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು.

ವಾಚನಾಲಯಕ್ಕೆ ೨-೧೨-೦

ವಾ. ಚಂದಾ ೧-೧೨-೦

ಕಥಾಕುಂಜ ಆಫೀಸು

ಮಾರುತಿಹಣಿ ಬೆಳಗಾವಿ

ಸಮಾಜ

ನೀವು ಯಾರೇ ಇರಲಿ. ನಿಮಗೆ 'ಸಮಾಜ'ವು ಸರ್ವದಾ ಉಪಯುಕ್ತವಾದುದು. ಅದರಲ್ಲಿ ಸಾತ್ವಿಕಮನರಂಜನೆಗವಶ್ಯವಾದ ಸರ್ವಸಾಧನಗಳೂ, ಪ್ರತಿತಿಂಗಳ ಪ್ರತಿ ಒಬ್ಬರ ರಾಶಿಭಿಷ್ಣುವೂ ಇರುತ್ತವೆ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಇದ್ದು ಬೆಲೆ ಬಂದೇ ಆಣೆ. ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಒಂದೆರೂಪಾಯಿ (ಆಂ. ವೆ. ಸೇರಿ)

—ಮ್ಯಾನೇಜರ ಸಮಾಜ ೪೫೪

ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಪುರ ಬೆಂಗಳೂರಸಿಟಿ

ಒಪ್ಪೋಲೆ

(ಪ್ರಥಮ ಪ್ರವೇಶ)

ಪುಟ, ಪಂಕ್ತಿ

ತಪ್ಪು

ಒಪ್ಪು

೬- ೬	ದೇವನ ಜೀವ	ದೇವನ ಜೀವನ
೬- ೭	ಆದೇ ಆಗಿವೆ	ಒಂದೇ ಆಗಿವೆ
೬- ೭	ಒಂದೇ ಆಗಿವೆ	ಒಂದಾಗಿವೆ
೧೭- ೨	ದಾನವತ್ವವನ್ನು	ದಾನವತ್ವವನ್ನು
೧೭-೨೨	ಯಾ ದೇವಿ	ಯಾ ದೇವೀ
೧೭-೨೩	ನಮಸ್ತಸ್ಮೈ (೩ ಸಾರೆ)	ನಮಸ್ತಸ್ಮೈ (೩ ಸಾರೆ)
೩೫-೧೯	ಋತುಂ ಭರಾ	ಋತುಂ ಭರಾ

(ಪೂರ್ಣಯೋಗ)

೫-೧೦	ನಿನಗೆ ನಂಬುಗೆ	ನಿನಗೆ ನಂಬುಗೆ
೫-೧೦	ದೇಹವನ್ನು ಕುರಿತು	ದೇವನನ್ನು ಕುರಿತು
೭-೨೨	ನಿನ್ನ ಇದುರಿಗೆ	ನಿಮ್ಮ ಇದುರಿಗೆ
೧೫- ೬	ಅವಳು ಸಂಕಲ್ಪ	ಅವಳ ಸಂಕಲ್ಪ
೩೧- ೭	ಅಗಾಧ ಅಗತ್ಯ	ಅಗಾಧದ ಅಗತ್ಯ
೩೯-೨೬	ಸೋಪಪತ್ತಿಕ	ಸೋಪಪತ್ತಿಕವಾಗಿ
೪೫- ೪	ಸಂಸ್ಕಾರಗಳಿಗಿಷ್ಟೇ	ಸಂಸ್ಕಾರಗಳಿಷ್ಟೇ
೪೮- ೧	ಮನ ಅರ್ಥಬೋಧ	ಮನದ ಅರ್ಥಬೋಧ
೫೦- ೬	ಆ ವಿಭಾಜ್ಯ	ಅವಿಭಾಜ್ಯ
೬೯- ೮	ಯೋಗ ತಾಳುಮೇಳು,	ತಾಳುಮೇಳು
೮೦-೧೮	ಮಾನವು	ಮಾನಸವು
೯೦-೨೨	ಮೂಲೆ	ಮೂಲೆ
೯೩- ೫	ಪ್ರಕೃತದೇವಿ	ಪ್ರಕೃತಿದೇವಿ
೯೫-೧೫	ಅಂಥ ಪ್ರಯತ್ನ	ಅಂಥ ಪ್ರಯತ್ನ
೧೦೦-೪	ಸಮರ್ಪಣವೂ	ಸಮರ್ಪಣವೂ ಅಲಾಸೆಯ
		ಅಭಾವವೂ
೧೦೨-೭	ಇಹಜೀವ	ಇಹಜೀವನ

